

சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம்

கனியம் காம சபையா
சாதி வேறியின் போல்
**தண்ணீருக்குத்
தடையா?**
பொன்னியன் காம சபையா

ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி - ஐம்பதாம் ஆண்டு

புதிய பண்பாட்டுத் தளம்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வரக்கூடிய போராட்டம்

ந. கிரவீந்திரன்

புதிய பண்பாட்டுத் தளம்

சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம்
உயிர்ப்பாடு பண்பாடு

Title: : Sathich chamooga varalatrill varkkap porattam
Author : N.Raveendran
First Edition : 17.12.2016
Subject : Politics / Culture
Publication : Puthiya Panpattuth Thalam
13, Mount Avenue, Mount Lavinia 10370
ISBN : 978-955-41109-3-9
Printers : Akaram Printers
54, Kandasami Kovil Road, Vavuniya.
Price : Rs.300/-

தலைப்பு : சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம்
ஆசிரியர் : ந.இரவீந்திரன்
முதற்பதிப்பு : 17.12.2016
விடயம் : அரசியல் / பண்பாடு
வெளியீடு : புதிய பண்பாட்டுத் தளம்
13, மவுண்ட் அவெனியு, கல்கிசை 10370
பதிப்பகம் : அகரம் பிரின்டேர்ஸ்
இல: 54, கந்தசாமி கோவில் வீதி, வவுனியா.
விலை : ரூபா 300/-

ஒரு புரட்சிகரமான ஐக்கிய முன்னணியை முன்னிறுத்தி...!

(பதிப்புரையாக சில குறிப்புகள்)

புதிய பண்பாட்டுத்தளம் என்ற அமைப்பு பரந்துபட்ட மக்களை ஒன்றிணைத்து அதிகாரத்திற்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிராக போராட கூடிய வெளிகளை உருவாக்குவது - வெகுசன சக்திகளை கட்டியெழுப்புவது என்ற உயரிய நோக்கோடு தோற்றம் கொண்ட ஒன்றாகும். வெறுமனே புரட்சியின் புனிதம் என்ற போக்கில் எல்லாவற்றையும் உதிரித்தனமாக ஆக்கிவிடும் வகையில் செயற்படாமல் சிந்தித்து, திட்டமிட்டு ஒற்றுமையாக செயற்படுதலே காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. அந்தவகையில், இன்றைய நடைமுறை யதார்த்தத்தை புரிந்து கொண்டு ஜீவித பிரச்சனைகளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய வெகுசன - சமூக-அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் வரலாற்று தேவையே இவ்வமைப்பையும் தோற்றுவித்தது எனக் கொள்ளலாம். எமது முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாக நூல் வெளியீட்டு முயற்சியும் அமைந்திருக்கின்றது. இந்நூலாசிரியரின் இரட்டைத் தேசியமும் பண்பாட்டு புரட்சியும், மா.பாலசிங்கத்தின் மா.பா.சி.கேட்டவை என்ற நூல்களின் வரிசையில் இந்நூல் மூன்றாவது வெளியீடாக வருகின்றது.

இரசியாவில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் புரட்சி(1917) மனித சமூகங்களின் வளர்ச்சியோடு ஒன்றிணையும் சமூக சிந்தனையின் உயரிய வடிவமாக இருந்துள்ளதை வரலாறு எண்பித்திருந்தது. அவ்வாறே எமது பண்பாட்டு சூழலுக்கான இதுவரை இருந்து வந்துள்ள சிந்தனைகளின் பின்னணியில், நமது யதார்த்தத்தின் பிரதிபலிப்பாக இலங்கையின் வடக்கில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் 21(1966) எழுச்சியின் தொடர்ச்சியாக தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன

இயக்க போராட்டம் அமைந்திருந்தது. இரசியாவில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் புரட்சியின் நூற்றாண்டில் காலடி வைத்துள்ள நாம் இலங்கையின் வட பகுதியில் இடம்பெற்ற அக்டோபர் 21 எழுச்சியின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவிலும் காலடி வைத்துள்ளோம். இந்தச் சூழலில் கடந்தகால அனுபவங்களை பிரதானமாக கொண்டு நம்மை நாமே சுயவிமர்சனம் செய்துகொள்ள வேண்டிய வரலாற்று கடமை நம் முன் உள்ளது.

இந்நிலையில், நம்மால் மாறுபட்ட உலகை உருவாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் செயற்படுகின்ற சக்திகள் தமக்கு முந்திய வரலாற்றுக் கட்டத்தை விஞ்ஞான பூர்வமாகவும் மனித நலனுக்கான தார்மீக கண்ணோட்டத்துடனும் அணுக வேண்டியதோர் சமூகத் தேவையின் பின்னணியில் இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

ஐரோப்பியச் சமூகச் சூழலில் காணப்பட்டது போன்றதோர் சமூக முரண்பாடுகள் நமது பண்பாட்டுச் சூழலில் காணப்படவில்லை. ஓர் இனக்குழு மரபினை அடியொட்டி நமது சமூக உருவாக்கம் அடைந்த போது சாதி அமைப்பு முக்கியமானதோர் அம்சமாக தோற்றம் கொண்டுள்ளது. சாதியக் கருத்தியல் சுரண்டலுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்குமான மாற்று வடிவமாக அமைந்திருந்துள்ளது / அமைந்திருக்கின்றது. ஓர் ஒப்புமை வசதி கருதி பின்வரும் உதாரணத்தை எடுத்துக்காட்டாக நோக்கலாம். ஐரோப்பியச் சமூகச் சூழலில் தொழிலாளி வர்க்கத்தை சார்ந்த ஒருவர் செல்வந்தராக மாறி வர்க்கநிலை மாற்றம் அடைந்து விட்டார் என்றால் அவர் அந்த வர்க்கத்திற் குரியவராகவே அங்கீகரிக்கப்படுவார். ஆனால் சாதிய சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் பொருளாதார ரீதியாக வர்க்க நிலை மாற்றம் அடைந்த போதிலும் அவரது சாதிய இழிவு மாறாது என்பதே யதார்த்த நியதி. அந்தவகையில் நமது சூழலுக்கான வர்க்கப் போராட்டம் என்பது வெறுமனே அரசியல், பொருளாதாரப் போராட்டமாக மட்டுமன்றி பண்பாட்டுக்கான போராட்டமாகவும் அமைய வேண்டும்

என்பதையே கடந்த கால அனுபவங்கள் எமக்கு புதிய படிப்பினையாக தருகின்றன.

இந்நிலையில் சாதிய விடுதலைக்கான போராட்டம் என்பது வர்க்க விடுதலைக்கான குணாம்சங்களிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. வர்க்க விடுதலையின் ஊடாக அனைத்தையும் சமன் செய்து விடலாம் என்ற வர்க்கவாத அறிவு ஜீவிகளின் கூக்குரல் ஒரு புறத்திலும், வர்க்க விடுதலை சாத்தியமற்றது சாதி விடுதலையே முதன்மையானது என்ற தலித்திய வாதப்பார்வைகள் - கூடவே சாதிய ஒடுக்கு முறைகளையும் இழிவுகளையும் தமக்கு சாதகமாக்கி தமது வயிற்றுப்பிழைப்புக்கும் கம்பீரத்திற்கும் வழி தேடிக் கொண்ட நபுசனர்களின் ஓலம் மறுபுறத்தில் ஓங்கி ஒலிக்கின்றன. இவ்விரு பார்வைகளுமே பலவீனமானவை.

இப்போக்குகள் யாவும் சமூக மாற்றத்துக்கான போராட்டத்தை சிதைக்க கூடியவை. இந்நிலையில் எமது போராட்டத்தின் சமூக சக்தியை நிர்மாணிக்காமல் ஒரு அரசியல் சக்தியைக் கட்டியெழுப்ப முடியாது. இது தம்மை மார்க்சியப் பாதையில் அர்ப்பணித்துக்கொள்ள முன்வந்த அனைவரும் முகம்கொண்டு தீர்வு காணவேண்டியதொரு பிரச்சனையாகும். இவ்வாறானதோர் காலகட்டத்தில் வடக்கில் இடம்பெற்ற தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டம் எமக்கானதொரு பலமான அடித்தளத்தை இட்டு இருக்கின்றது. இலங்கையில் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே தோற்றம் கொண்டிருப்பினும் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்க போராட்டமே அதன் உயரிய பரிமாணமாக அமைந்திருந்தது.

வெகுஜன இயக்கம் தோற்றம் பெறக் காரணமாக அமைந்த அரசியல் மார்க்கம் 1966 அக்டோபர் 21 எழுச்சியினூடாகத் தொடங்கப்பட்டது. இப்போராட்டத்தில் கம்யூனிஸ்ட்டுகளும், வெகுசன சக்திகளும் முக்கிய பங்கெடுத்திருந்தனர். "சாதிமுறை தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்" என்ற முழக்கம் முன்னிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான வர்க்கப்

போராட்டம் எனும் விடயம் முக்கியமாக கவனத்தி லெடுக்கப்பட வேண்டியதொன்றாக இருந்தது. இப்போராட்டத்தில் கே.ஏ.சுப்பிரமணியத்தின் (மணியம்) பங்கு முக்கியமானதாகும்.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்க போராட்ட அனுபவத்திலும் மணியத்தாரின் வழிகாட்டலிலும் தோய்ந்து எழுந்தவர் தோழர் ந.இரவீந்திரன். அவரது இந்நூல் புத்தகவாத சிந்தனைகளுக்கு அப்பால் சமூக நடவடிக்கைகளின் ஊடாக பெறப்பட்ட நேரடி அனுபவம் மற்றும் நூலாய்வுகளின் ஊடாக பெறப்பட்ட புலமைத்துவம் என்பனவற்றை நமது காலச் சூழலோடு பொருத்தி பார்ப்பதாக அமைந்திருப்பது இதன் தனித்துவமான பண்பாகும். இந்த சிறப்பு காரணமாக இந்நூல் புரட்சிகர புனிதம் என்ற அடையாளத்திற்கும் அங்கீகாரத்திற்கும் அப்பால் சமூக விடுதலைக்கு உதவக் கூடிய சகலவிதமான மார்க்சிய ஜனநாயக, முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளை ஒன்றிணைக்க வேண்டியதொரு புரட்சிகரமான ஐக்கிய முன்னணியின் தேவையை உணர்த்தி நிற்கின்றது என நம்புகின்றோம். அந்தவகையில் இந்நூலினை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியும் - நம்பிக்கையும் - கூடவே கர்வமும் கொள்கின்றோம்.

இறுதியாக இந்நூலை வாசியுங்கள்; பலருக்கு வாசிக்க கொடுங்கள்; மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் வரலாற்றை உரக்க பேசிடுவோம் என வாசகர்களை உரிமையோடு கேட்டுக் கொள்ளலாமா?

அத்தோடு இந்நூல் குறித்த காத்திரமான விவாதங்களையும் விமர்சனங்களையும் எதிர்பார்கின்றோம்.

புதிய பண்பாட்டுத் தள நண்பர்களுக்காய்..!

தோழமையுடன்

லெனின் மதிவானம்

07.12.2016

என்னுரை

“சாதி தேசம் பண்பாடு”, “இரட்டைத் தேசியமும் பண்பாட்டுப் புரட்சியும்” ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்த பின்னர் இரட்டைத் தேசியம் தொடர்பிலான விவாதம் பல தளங்களில் மேற்கிளம்பியிருந்தது. ஒரு தசாப்தத்துக்கும் மேலாக இரட்டைத் தேசியக் கோட்பாடு தொடர்பாக எழுதிவந்த விடயங்கள் சார்பில் எழுப்பப்பட்ட சந்தேகங்கள், திட்டமிட்டு எழுப்பப்பட்ட விதண்டாவாதங்கள் என்பவற்றுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் அவ்வப்போது எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்புகளாய் அவ்விரு நூல்களும் அமைந்திருந்தன.

இந்த விடயப்பரப்பைத் தொகுத்து, ஒரு ஒழுங்கு முறையோடு முன்வைப்பது அவசியம் எனப் பலரும் வலியுறுத்தியதன் பேரில் இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் 50வது ஆண்டு நிறைவோடு இது வெளிவர வேண்டும் என வலியுறுத்திய நண்பர் வை.வன்னியசிங்கம் இப்போது இது வெளிவருவதில் முக்கிய காரணியாக உள்ளார். இல்லையெனில் மேலும் தயாரிப்புக்கான காலம் தேவை எனப் பின்போடப்பட்டிருக்கும்.

இந்த நூல் வெறும் தொகுப்புரையாக அமைந்து விடவில்லை என்பதை அவதானிக்கலாம். இரட்டைத் தேசியம் சார்ந்த விவாதத்தைப் புதிய தளத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. எமது தேசியம் பிளவுறக் காரணமான வரலாற்றுச் செல்நெறிக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. வர்க்க அரசியல் தவிர்ந்து வேறுபட்ட திணை அரசியல் கவனிப்பைக் கோரியுள்ளது.

மார்க்சியச் சிந்தனை முறையைக் கைவிட்டு புத்தகவாத உணர்வில் வர்க்கவாதமாக மார்க்சியத்தைப் புரிதல்

கொண்டமையால் சாதி வாழ்முறைக்கான எமது அமைப்புப் பற்றிய தெளிவு பெறப்படாதிருந்தது. வர்க்கம் மட்டுமே சமூக அலகென்ற புரிதலால் சாதியை வர்க்கமாகப் பார்க்கும் தோற்ற மயக்கங்கள் ஏற்பட்டன. மற்றொரு தரப்பினர் சாதியே அடிப்படை என வலியுறுத்திச் சாதி அரசியலை முன்னெடுத்தனர். வர்க்க வாதம், சாதி வாதம் என்பன எமது சமூகத்தைப் புரிதல் கொள்ள உதவாததுடன் தீர்வுக்கும் இட்டுச் செல்ல இயலாதனவாக உள்ளன.

உற்பத்திச் சாதனத்தை உடைமையாகக் கைப்பற்றியுள்ள சாதியின் அதிகாரத்தைத் தகர்த்துப் புதிய சமூக அமைப்புக்கான உற்பத்திச் சாதன உரிமை பெற்றுள்ள சாதியொன்று அதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதற்கான புரட்சியின் வடிவமும் வேறுபட்டுள்ளது. வர்க்க சமூகத்தில் பழைய வர்க்கங்கள் ஒழிக்கப்படுவது போல முந்திய ஆதிக்க சாதி அழிக்கப்படாமலே புதிய சமூக அமைப்புத் தோற்றம் பெற்றிருக்கும்; பண்பாட்டு புரட்சியூடாக நடந்தேறுகின்ற இந்தச் சமூக மாற்றச் செயற்பாட்டில் வர்க்கப் போராட்டம் இடம்பெறவில்லை. அதே வேளை சாதியினுள்ளான வர்க்க மோதல் இடம்பெறுகிறது. இந்த மோதல் சமூக மாற்றத்தின் அடிப்படை வடிவமாக இல்லாத போதிலும் அதன்மீது தாக்கம் செலுத்துவதாக உள்ளது. தோற்கடிக்கப்படும் சாதியிலேயே நட்பு சக்தியை இனங்காணும் அவசியத்தை இது ஏற்படுத்துகிறது. இது சார்ந்த திணை அரசியல் குறித்து இந்நூல் கவனத்தைக் குவிக்கின்றது.

ஆக, எமக்கான சமூக மாற்றப் பணி வர்க்கவாதம் கருதுவது போல வர்க்கப் போராட்ட வடிவில் இல்லை. அதேவேளை, சாதிவாதம் கருதுவது போல சாதிகளிடையேயான மோதலாகவும் இல்லை. அதிகாரம் சாதிகளிடையே கைமாற்றப்படும் போது சாதியினுள் இடம்பெறும் வர்க்க மோதல் வேறுபட்ட ஐக்கிய முன்னணிகளை ஏற்படுத்தும் திணை அரசியலாக அமைகின்றது. இத்தன்மை மிகுந்த முக்கியத்துவத்துடன் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இந்நூலாக்கத்துக்கான தேடலில் அவசியமான நூல்களைக் கவனத்தில் தந்து வழக்கம் போல விவாதங்களை முன்னெடுப்பதற்கு நண்பர் எம்.பாலாஜி காட்டிய அக்கறை வலியுறுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்று. எனது அனைத்து நூல்களின் வெளியீட்டிலும் அவரது தொடர்பாடல் பங்கெடுத்து வருகின்றது. நண்பர்கள் பிரபாகர், சகஸ்ராம் போன்றவர்களும் அவசியமான நூல்களைக் கவனத்துக்குத் தந்தனர். இவர்களுக்கும் இந்தப் பேசுபொருளில் தொடர்ந்து விவாதித்து விருத்தி செய்த அனைத்து நண்பர்களுக்கும் நன்றிகள்.

இதனை வெளியிட்டு ஊக்கமளிக்கும் புதிய பண்பாட்டுத் தளம் சார்ந்த நண்பர்களுக்கு நன்றிகள். மிகக் குறுகிய காலத்தில் கணனி அச்சுப்பதிவு செய்து உதவிய திருமதி. கார்த்திகாயினி சர்மா அவர்களுக்கு வெறும் வார்த்தைகளால் நன்றி பாராட்டி விட இயலாது. கூடியவரை தவறுகளைத் தவிர்த்த அவரது செய்நேர்த்தி விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியது. மிகக் குறைந்த கால அவகாசத்தில் இதனைச் சிறப்பாக வெளியிட்டுள்ள அகரம் பிறிண்டேர்ஸ் வழங்கிய உதவி மிகுந்த நம்பிக்கையைத் தருகின்ற ஒரு அம்சம்; இதன் மீதான கருத்தாடலை முன்னெடுக்க உள்ள உங்களுக்கான நன்றிகளுடன்.

13, மவுண்ட் அவெனியு,
கல்கிசை, 10370
raveendran20@gmail.com

ந. கிரவீந்திரன்
06.12.2016

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
i. பதிப்புரை : ஒரு புரட்சிகரமான ஐக்கிய முன்னணியை முன்னிறுத்தி...!	iv
ii. என்னுரை	viii
1. சாதிச் சமூக வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம்	1
2. வரலாறும் வர்க்கப் போராட்டமும்	15
3. தேசியம் இனத்தேசியம்	35
4. சோவியத் தகர்வும் தலித்தியவாதம் முனைப்படைதலும்	60
5. ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி	84
6. சாதி : ஒடுக்கப்படும் திணைகளும் திணை மேலாதிக்கமும்	105
7. சாதிகளிடையே அதிகார மாற்றம்	130
8. பண்பாட்டுப் புரட்சியில் சாதிய வர்க்கம்	141
9. சமூக மாற்றக் கட்டத்தில் சாதி வர்க்கப் பிரிவினரிடையே சமநிலைக் குலைவு	157
10. முடிவுரைக்குப் பதிலாக	170

மேல் பகுதி

பக்கம்

	1. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
vi	1. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
vii	2. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
1	3. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
15	4. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
32	5. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
60	6. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
84	7. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
102	8. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
130	9. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
141	10. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
157	11. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு
170	12. பதிவு - 19 ஆம் ஆண்டு

01

**சாதிச் சமூக வரலாற்றில்
வர்க்கப் போராட்டம்**

இந்த நூல் 1966 ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவினை மனதில் இருத்தியபடி எழுதப்படுகின்றது. மனித குலம் ஆக்கபூர்வமான பல படைப்பாக்கங்கள் வாயிலாக மட்டுமன்றி அவற்றுக்குத் தடையாக அமையும் விலங்குகளைத் தகர்க்கும் போராட்டங்கள் ஊடாகவும் முன்னேறி வருகின்றது. தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றுப் பாய்ச்சலுக்கு தடையாக அமையும் சாதியப் புறக்கணிப்புக்களையும் இழிவுபடுத்தல்களையும் தகர்ப்பதற்கான அவசியம் உணரப்பட்ட சூழலில், 1966ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 21இல் சன்னாகத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வீறுநடை போட்ட ஊர்வலம் “சாதிமுறை தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்” என்ற முழக்கத்தை ஓங்கியொலித்திருந்தது.

தீண்டாமையை ஒழித்துக் கட்டுதல்

ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் உந்துதல் ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு காரணமாக தோற்றம் பெற்ற “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம்” சாதிகளிடையே நிலவும் புனிதம் - தீட்டு எனும் பேதங்களைத் தகர்த்து, பொது இடங்களில் சாதி வேறுபாடுகளைப் பேண இடந்தராத நடைமுறைக்கான

போராட்டங்களை முன்னெடுத்து வந்தது. தேநீர்க் கடைகளில் சமத்துவம், மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் - மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோயில் போன்றவற்றின் ஆலயப்பிரவேசம் என்பவற்றுக்கான போராட்டங்கள் ஆதியன தீர்மானிக்கப்பட்ட இலக்கை வெற்றிகொண்டன. அத்தகைய வெற்றியின் இரகசியம், விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க ஒரு சிலரேயான மிகப் பிற்போக்கான சாதியவையர்களைத் தனிமைப்படுத்தி அவர்களுக்கு எதிராக மட்டுமே போராடுவது; இதன் பொருட்டு ஆதிக்கச் சாதியின் முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகள் உட்பட அனைத்துத் தரப்பினரையும் ஐக்கியப்படுத்தியவாறு இழப்புக்களைக் குறைத்தபடி வெற்றியை நோக்கி முன்னேறுவது என்ற நடைமுறையில் தங்கியிருந்தது. எந்தவகையிலும் சாதியவாதம் மேலோங்கி வெறும் சாதிப் போராட்டமாக திசைகெட்டு அழிவுப் பாதைக்கு சென்றுவிடாமல், சாதி அமைப்புக்கு எதிரான போராட்டமாக அது அமைந்திருந்தது.

இவ்வகையில் சரியான மார்க்கத்தில் அப்போராட்டம் முன்னேறுவதற்கு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமைப் பாத்திரம் மிகப்பெரும் பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தது. மார்க்சிய அடிப்படையில் வர்க்கப் பார்வையுடன் சாதி முறைமை தகர்க்கப் படுவதற்கான செயற்திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. அக்காலகட்டத்தில் இந்திய மார்க்சியர்கள் இது போன்ற போராட்டங்கள் சாதியவாதம் சார்ந்தது என்ற அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தனர்; பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியால் சோசலிசம் வென்றெடுக்கப்படும்போது சாதிபேதங்கள் தானாக அழிந்து போய்விடும் என இந்திய மார்க்சியர்கள் அப்போது கருதினார்கள். ஆயினும், வரலாற்று ஓட்டம் இன்று அங்கேயும் தீண்டாமை ஒழிப்பு முன்னணிகளை மார்க்சியர்கள் முன்னெடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை வலியுறுத்தியுள்ளது.

தலித்தியவாதம் இனவாதம் வர்க்கப் பார்வை

தமிழகத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்தில் தலித்தியவாதம் மேலோங்கி, சாதிய அணுகுமுறை காரணமாக உயர்சாதியினரான பெரும்பான்மை மக்களை எதிரிகளாகக்

கட்டமைத்த சூழலில்தான் அங்கே மார்க்சியர்கள் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முனைந்தனர். இதன் பேறாக ஐக்கியப்படுத்த வேண்டிய சக்திகளை வென்றெடுப்பதில் பல இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. தலித்திய வாதம் சாதித் தனிமைப்படுத்தலை நடைமுறைப் படுத்தியவாறு சாதி முறையின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றிய விவாதங்களை முன்வைத்த நிலையில் மார்க்சியர்கள் வர்க்கப் பார்வையில் சாதியமைப்பை ஆய்வுக்குட்படுத்தியவாறு சரியான மார்க்கத்தைக் கண்டறியவும், அதன் வழியில் ஏற்ற தந்திரோபாயங்களை வகுத்தவாறு சாதிமுறை தகர்க்கப்படுவதற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கவும் வேண்டியுள்ளது.

இத்தகைய சூழலில் ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் ஒளியில் எமது சமூக அமைப்பைப் புரிந்துகொள்ளவும், அனைத்து ஒடுக்கு முறைகளையும் தகர்க்கும் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கான மார்க்கத்தை வகுக்கவும் வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். தமிழகத்தில் சாதிமுறை பற்றி மார்க்சியர்கள் முன்னதாகக் கவனங் கொள்ளாதநிலை சாதிவாத முன்னெடுப்புக்கு அடிகோலியது போன்றே இங்கு பேரினவாத ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக மார்க்சியர்கள் உரிய போராட்டங்களைத் தொடுக்கத் தவறியமை தமிழினத் தேசியவாதம் மேலோங்குவதற்குக் காரணமாய் ஆனது. இங்கு மார்க்சியர்கள் சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டங்களை நாற்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து தொடர்ச்சியாகப் பல்வேறு வடிவங்களில் முன்னெடுத்து வந்தமை காரணமாகத் தலித்தியவாதம் எழுச்சி பெற்றிருக்கவில்லை; அதேவேளை தமிழினத் தேசியவாதம் தவறான வாதங்களை முன்னிறுத்தும் சூழலில் இன்று மெது மெதுவாகத் தலித்தியவாதமும் முளைவிட்டு வளர்ந்து வரக் காண்கிறோம்.

சாதி - இனத் தேசியம் என்பவை குறித்து தெளிவீனம் வலுப்பெறுவதற்கு மார்க்சிய அடிப்படையில், சரியான திசை மார்க்கத்தில் போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படாமையே காரணம் என்பதை மார்க்சியர்கள் சுயவிமரிசன ரீதியாக இன்று ஏற்கின்றனர். தத்தம் தளங்களில் மார்க்சியர்கள் அவசியமான போராட்டங்கள்

பலவற்றை முன்னெடுத்து வந்தனர். அவை சோசலிஸத்தை வென்றெடுக்கும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தாமல் முடக்கப்படுவதற்கான சதியாகத்தான் இனத்தேசிய - சாதியப் பிரச்சனைகள் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றனவா? அவ்வாறு கருதுகிறவர்கள் இருக்கின்றனர். வர்க்கப் போராட்டத்தை பாட்டாளிவர்க்கத் தலைமையில் நேர்மையுடன் முன்னெடுக்காமற் போனமையால் இரண்டாம் பட்சமான முரண்பாடுகளான சாதி-இனத் தேசியப் பிரச்சனைகள் கூர்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

மார்க்சிய வடிவங்கள்

முதலாளி வர்க்க அரசைத் தகர்த்துப் பாட்டாளிவர்க்கம் அதிகாரத்தைப் பெறுவதன் வாயிலாக வர்க்கபேதம் அனைத்தையும் ஒழித்துக்கட்ட இயலும் எனும் இலட்சியம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வரலாற்று அரங்குக்கு வந்தது. அன்றைய அந்தப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி அனுபவங்களின் தொகுப்பு மார்க்சியம். அந்தப் புரட்சிகர மார்க்கத்தை முன்னெடுப்பதற்கு இடையூறு செய்யும் வகையில் இன்று எமது மண்ணில் சாதி-இனத் தேசியம் என்பன குறுக்கீடு செய்கின்றன எனக் கூறப்படுவதைக் காண்கிறோம். இந்த நிலை காரணமாக மார்க்சியத்தை ஏற்றவர்களிடையே கூட வேறுபாடுகள் தோன்றியுள்ளன. சாதித் தகர்ப்பை முதன்மையாகக் கருதும் ஒருவகை மார்க்சியம், தமிழினத் தேசிய விடுதலையூடாகவே சோசலிசத்தை வென்றெடுக்க இயலும் எனக்கூறும் மார்க்சியம், இவ்விரு இடையூறுகளும் தற்காலிகமாக எழுச்சி பெற்றிருப்பன என்ற வகையில் அவற்றுக்காகப் போராடுகிறவர்கள் அவற்றை ஏதோ வடிவில் தீர்த்த பின்னர் வர்க்க ஒழிப்புப் பணியை முனைப்பாக்குவோம் எனும் காத்திருப்புடனுள்ள மூல-மார்க்சியப் பாடத்துடன் இருக்கும் முன்றாம்வகை மார்க்சியம் என்பன இன்று காணப்படுவன. முன்னர் சோவியத், சீன, சேகுவேர, பிராங்பேர்ட், நவ என்பவையான அடைமொழி பெற்ற பல்வேறு மார்க்சியங்கள் பற்றியும் பேசப்பட்டன.

இவ்வகையில் பல்வேறு வடிவ மார்க்சியங்கள் நிதர்சனமா? ஐரோப்பியப் பாட்டாளி வர்க்கம் முன்னெடுத்த போராட்ட அனுபவங்களைத் தொகுத்தளித்த மார்க்சுக்குப் பின்னர் ருஷ்யப் புரட்சியில் மார்க்சின் சிந்தனை முறையைப் பிரயோகித்த லெனின் அச்சிந்தனை முறையில் விருத்தியை ஏற்படுத்தினார். அந்த விருத்திகளை ஏற்காது மார்க்சின் எழுத்துகளில் இறுக்கமாக இருந்த ட்ரொட்ஸ்கியின் சிந்தனைகள் லெனினுக்கு மாறுபட்டு இருந்த போதிலும் ருஷ்யப் புரட்சியில் அவரும் லெனினுடன் கைகோர்த்து இணைந்திருந்தார். ஆயினும் லெனின் மறைவின் பின்னர் ட்ரொட்ஸ்கியின் சிந்தனை சோவியத் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் நிராகரிக்கப்பட்டது; அவரும் நாடு கடத்தப்பட்டார். லெனினிசத்தை இறுக்கமாகப் பின்பற்றிய ஸ்டாலின் அதிகாரத்தைப் பெற்றார். அவரது தலைமையின் கீழ் சோவியத்யூனியன் சோசலிசக் கட்டுமாணத்தில் முன்னேறியபோதிலும் லெனினிசத்தின் பன்முகப்பட்ட விரிவாக்கத்தைக் கவனத்திற் கொள்ளாத ஸ்டாலினின் சிந்தனை இன்னொரு வகை வடிவமாக ஒடுக்கம் பெற்றது.

ஏகாதிபத்திய நாடுகளால் ஒடுக்கப்பட்ட சீன தேசத்தின் விடுதலையைச் சோசலிசம் நோக்கி முன்னெடுப்பதற்கு மார்க்சிஸம்-லெனினிஸத்தைப் பிரயோகித்த மாஓசேதுங் சிந்தனை மார்க்சியப் பிரயோகத்தின் படைப்பியல் வடிவமாக அமைந்தது. ஆயினும், சோவியத்-சீன மார்க்சியங்கள் என்ற பிளவைத் தவிர்த்து நவீன உலகச் சமூகம் எதிர்நோக்கிய நெருக்கடிகளுக்கு சரியான மார்க்கத்தைக் காட்டவல்ல மார்க்சிய லெனினியத்தின் பரிணமிப்பாக மாஓசேதுங் சிந்தனை அமையவியலாத வரலாற்றுத்துயர் பல தெளிவீனங்களுக்கு கால்கோளாக அமைந்துவிட்டது. அத்தகைய சூழலில் கியூபப் புரட்சியின் ஒரு வடிவமாக பல்வேறு நாடுகளின் சேகுவேரா இயக்கங்கள் களத்தில் இறங்கின; அவற்றின் வரையறைகள் காரணமாக சேகுவேரா இயக்கங்கள் வளர்ச்சியுற இயலாது போயின.

மார்க்சியம், லெனினியம், ட்ரொட்ஸ்கியிசம், ஸ்டாலினிஸம், மாஓயிசம், சேகுவேரா இயக்கம் என்பதாக மார்க்சியத்தைப்

பல்வேறு வகைப்படுத்தல் ஏற்புடையதா? இவ்வகையில் ஏதாயினும் ஒரு வடிவத்துக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குவது உலகை மாற்றும் மார்க்கத்துக்கு உரியதாகாது. தீர்க்கதரசி காட்டும் இலக்கைக் காணத்தவறி அவரது கையைப் பார்த்துப் புனகாங்கிதம் கொள்ளும் சீடர்களாக மார்க்சியர்கள் இருக்கவியலாது. கால-இட மாற்றங்களுடன் மார்க்சியச் சிந்தனையில் ஏற்பட்டு வந்த பரிணமிப்புகளை உரியவகையில் கற்றுத் தேர்வது அவசியம். அத்தகைய இயங்கியல்-பொருள் முதல்வாத அணுகுமுறையைத் தேர்ந்து தெளிந்தவர்களாக எமது பிரச்சனைகளை அலசி ஆராயும்போது மட்டுமே எமது சமூக அமைப்பு முறையை விளங்கியவர்களாக இயலும்; இந்தச் சமூக நியதி பிரத்தியேகமான வடிவில் பெற்றுவந்த மாற்றங்களின் செல்நெறியை அறிந்தவர்கள் ஆவோம். அதன் வாயிலாக ஏற்றத்தாழ்வுகளைத் தகர்க்கும் எமது காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் பொருத்தமான மார்க்கத்தைக் கண்டு தெளிவோம்.

மார்க்சீஸம் மற்றும் மொரு மதம் அல்ல

சமூக இருப்பைக் கண்டறியும் ஆய்வுக்கும் - அதனை மாற்றுகிற செயற்பாட்டுக்குமான மார்க்கமே மார்க்சியம் என்ற புரிதல் கொள்ளாது, ஒரு ஆளுமையின் கவர்ச்சிமீது அதீத நம்பிக்கை பாராட்டி விடுதலைக்கான இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்புவது என்பது மதங்களின் விசுவாசத்தை ஒத்ததாகவே அமையும். ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் ஒரு மூலவரும் தொடர்ச்சியைப் பேணும் தீர்க்கதரிசிகளும் இருப்பர். சமணத்தின் நந்திதேவர் சமணர்களுக்கான ஆதிபகவன் - அவரை முதலாவது தீர்த்தங்கரராகக் கொண்டு, 23வது தீர்த்தங்கரரான மகாவீரருடன் சமணத்தின் இறுதி வளர்ச்சி எட்டப்பட்டுவிட்டது. புத்தருக்கு முந்திய பல புத்தர்கள் இருந்ததாயும், இறுதியான ஒரு புத்தர் வருவார் என்ற நம்பிக்கையும் பௌத்தர்களுக்கு உண்டு. புத்தர் விஷ்ணுவின் ஒன்பதாவது அவதாரம், இனிப் பத்தாவது அவதாரமாக கல்கி தோன்றுவார் என்பது இந்துக்கள் நம்பிக்கை. கிறிஸ்தவத்துக்கான இறைமைந்தன் ஜேசு போல் இன்னொரு வருகை சாத்தியம் என்பது பைபிளைப் பின்பற்றுவோரது கருத்து. ஆதம்மில் தொடங்கி

மோசஸ் ஊடாக ஜேசுவரையானவர்கள் கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபிகள்; இறுதி நபியான முகம்மது நபியுடன் இறை வாக்குகள் இறக்கப்படுவது முற்றுப்பெற்றுவிட்டது என்பது முஸ்லிம் மக்கள் பின்பற்றும் இஸ்லாம் மார்க்கம்.

இத்தகைய மத நம்பிக்கைகள் போல ஏதாயினும் ஒரு தீர்க்கதரிசியுடன் இறுதி விடுதலை மார்க்கநெறிகள் வகுத்து வழங்கப்பட்டுவிட்டன என மார்க்சியம் கருதவில்லை. பல்வேறு நாடுகளிலும் மக்கள் விடுதலைக்காகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட போராட்டங்களின் அனுபவங்கள் வாயிலாக மார்க்சியம் வளம் பெற்று வளர்ந்து வந்துள்ளது. அவற்றில் எந்தவொரு மாதிரியும் இன்னொரு நாட்டுக்கு அப்படியே பொருந்தி விடுவதில்லை. அவற்றிடையேயான வேறுபாடுகளை அந்தந்த நாட்டின் புறநிலையோடு வைத்துப் பொருத்தி அறிந்து, எமது சமூக அமைப்பின் பிரத்தியேகத் தன்மைகளையும் காணும்போது, எத்தகைய விசேடித்த பண்புடன் எமது நாட்டுக்கான பிரயோகம் அமையும் என்ற தெளிவைப் பெறுவோம்.

சோசலிஸ்துக்கான பாதை

மார்க்ஸ் முதல் சேகுவேரா வரையில் சோசலிசத்தை வென்றெடுக்கப் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தை முன்னெடுத்தவர்கள் பலர்; அவர்கள் இயங்கிய உலகிலிருந்து இன்றைய உலகம் அடிப்படையான மாற்றம் ஒன்றைப் பெற்றுள்ளது. மார்க்ஸ் முன்மொழிந்தவாறான பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி வாயிலாக சோசலிசத்தை வென்றெடுத்த சோவியத் யூனியன் 1917 முதல் 1991 வரை நிலைபெற்றிருந்தது. சோவியத் புரட்சிக்கு பின்னர் சீனா முதல் கியூபா வரை தேசிய விடுதலையை எட்டிய நாடுகளின் ஜனநாயக மாற்றியமைத்தல் நிறைவான கையோடு சோசலிச அமைப்பு மாற்றத்தை வந்தடையக்கூடிய வாய்ப்பு சோவியத் பாட்டாளி வர்க்க அரசின் இருப்பினால் சாத்தியமானது. அவ்வாறு சோசலிசத்தின் பகுதியாகத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் அமையத்தக்க வாய்ப்பு 1991இன் சோவியத் தகர்வுடன் அற்றுப்போனது. இனிப் பாட்டாளி வர்க்கச் சோசலிசத்தின் பகுதியாக தேசிய விடுதலை அமைவதற்கு மாறாக, பாட்டாளி வர்க்கச்

சிந்தனையைக் கையேற்கும் தேசிய விடுதலை இயக்கம் தனக்கான புதிய பாணியில் சோசலிசத்தைக் கட்டமைக்கும் மார்க்கத்தை வகுத்தாக வேண்டியுள்ளது.

இதற்கான முன்வடிவம் மாஓசேதுங் சிந்தனையில் இருந்தது. பாட்டாளி வர்க்கம் வென்றெடுக்க ஏற்றதாக வடிவமைத்த சோசலிசம் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் வாயிலாகப் பெறப்படுவதாக அமைந்தபோது, சீனாவில் தேசிய விடுதலை பெறப்பட்டு புதிய ஜனநாயக கட்டத்தைக் கட்டப்பதன் வாயிலாகச் சோசலிசத்தை நோக்கிச் செல்ல ஏற்றதாய் மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம் எனும் புதிய வடிவத்தை மாஓசேதுங் சிந்தனை முன்மொழிந்து நடைமுறைப்படுத்தியது. இந்த வளர்ச்சி ஒரே சீராக முன்னேற இயலவில்லை; சோவியத்தில் ஏற்பட்டதிரிபுவாத அச்சுறுத்தலால் தடுமாறிய சீனா தனக்கான பிரத்தியேக அரசியல் வடிவத்தை வளர்த்தெடுப்பதற்கு மாறாக பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் எனும் சீனாவுக்குப் பொருந்தாத வடிவத்தைக் கையேற்று இடர்ப்பட நேர்ந்தது. ஆயினும் மார்க்சியம் - லெனினியம்- மாஓசேதுங் சிந்தனை எனும் வளர்ச்சி நிலைகளும், சமூக மாற்றத்துக்கான பல்வேறு நாடுகளது மார்க்சியர்கள் முன்னெடுத்துவரும் போராட்ட அனுபவங்களின் நேர்-எதிர்மறைப் படிப்பினைகளும் மட்டுமே எமக்கான ஒளிவிளக்காக அமைய இயலும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. அந்த ஒளியில் செயற்பட்டு உலகுக்கு எமது மண் வழங்கிய வளம் “ஓக்டோபர் 21 எழுச்சி” மார்க்கம். அதன் தெளிவுடன் சமூக மாற்றத்துக்கான விடுதலை மார்க்கம் குறித்து மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தி அலசும் இந்நூல் பின்வரும் எட்டு தலைப்புகளில் கட்டமைக்கப்படுகிறது:

1. வரலாறும் வர்க்கப் போராட்டமும்
2. தேசியம் - இனத்தேசியம்
3. சோவியத் யூனியனின் தகர்வும் தலித்தியவாதம் முனைப் படைதலும்
4. ஓக்டோபர் 21 எழுச்சி
5. சாதி: ஒடுக்கப்படும் திணைகளும் திணை மேலாதிக்கமும்

6. சாதிகளிடையே அதிகார மாற்றம்
7. பண்பாட்டுப் புரட்சியில் சாதிய வர்க்கம்
8. சமூக மாற்றக் கட்டத்தில் சாதி வர்க்கப் பிரிவினரிடையே சமநிலைக் குலைவு

சில நூற்றாண்டுகளாக நீடித்த நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பு தத்தமது நிலத்துடன் பிணைப்புண்டு வாழும் சிந்தனை முறைமைக்கு ஆட்பட்டு, அனைத்தையும் இறை சித்தம் எனக் கருதிக் கடவுள் நம்பிக்கையோடு வாழ்நாளைக் கழித்து மறுவுலக வாழ்வில் நித்திய சுகம் தேட இயலும் நடைமுறைக்குள் இருப்புக்கொண்டது. இந்த மத்திய காலம் ஐரோப்பாவில் இருண்ட காலம் எனப்படும் வகையில் விஞ்ஞானத் தேடல்கள் அங்கு மதத்தின் பேரால் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இதனைத் தகர்த்து மறுமலர்ச்சி யுகத்தில் புகுந்த ஐரோப்பா நிலப் பிரபுத்துவத்துக்கு எதிராக முதலாளி வர்க்கம் முன்னெடுத்த அரசியல் புரட்சிகளைக் கண்டு வரலாற்று ஓட்டத்தை வேகப்படுத்தியது. விரைவில் முதலாளி-தொழிலாளர் இடையேயான வர்க்கப் போராட்டம் அரங்கேறியது. இவ்வகையில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் உருவாக்கும் வரலாற்றினை “வரலாறும் வர்க்கப் போராட்டமும்” எனும் முதல் இயல் அலசும்.

நிலப்பிரபுத்துவக் கட்டத்தில் முடிமன்னரால் ஆக்கிரமிக்க இயலுமான பகுதிகள் அனைத்தும் ஒரே சாம்ராச்சியத்துக்கான நாடுகளாக அமைவன; முதலாளித்துவம் தனக்கு அவசியமான சந்தைக் கட்டமைப்புக்கான தேசங்களை மாற்றவியலாத வரையறையுடனும் இறைமையுடனும் கூடியனவாய் வடிவமைத்துக் கொண்டது. முன்னதாக இவ்வகைப்பட்ட ஒரே மொழி பொதுவான பண்பாடு என்பவற்றைக் கொண்ட தேசங்கள் மேற்கு ஐரோப்பாவில் சாத்தியமாகின. அவற்றால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு கடந்த நூற்றாண்டின் நடுக்கூறில் விடுதலையடைந்த மூன்றாமுலகுக்கான தேசங்கள் விடுதலையின் பின்னர் தமக்குள் எழுந்த இனத்தேசிய முரண்பாடுகளை முகங்கொண்டன. இரண்டாம் இயல் இது குறித்துப் பேசும்.

இலங்கையும் இந்தியாவும் இத்தகைய இனத்தேசிய முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துவது குறித்து மார்க்சியர்கள் உரிய காலத்தில் கண்டுகொள்ளவில்லை. வர்க்கப் போராட்டத்தைக் கூர்மழுங்கச் செய்யும் இன முரண்பாடுகளில் கவனங்குவிப்பது தீங்கானது என்ற எடுகோளுடன் பாட்டாளி வர்க்கம் அதிகாரத்தைப் பெறும் அரசியல் முன்னெடுப்புகளே மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற கருத்து நிலவியது. சோவியத் யூனியனின் தகர்வுடன் மார்க்சியத்தை வெறும் வர்க்க வாதமாக அணுகுவது குறைவடைந்து வேறு தளங்கள் பற்றி ஆராயும் அவசியம் வலுத்தது; தமிழகத்தில் மேற்கிளம்பிய தலித்தியவாதம் வர்க்க அலகு கடந்து சமூகத்துக்கான அடிப்படை அலகாக சாதி அமையும் வடிவம் குறித்தும் தேடல்கொள்ள தூண்டிவிட்டுள்ளது. இதற்கான உந்துதலை ஏற்படுத்திய “சோவியத் யூனியன் தகர்வுத் தலித்தியவாதம் முனைப்படைதலும்” மூன்றாம் இயல்.

பாட்டாளி வர்க்கம் அதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதால் அனைத்துப் பிரச்சனைகளும் தீர்ந்துவிடப் போவதில்லை; அந்த அதிகாரத்தைத் தக்கவைக்க இயலாது பாட்டாளி வர்க்க அரசு வீழ்ச்சியுற இயலும் என்பதை சோவியத் யூனியனது மறைவு பறைசாற்றியது. இதன்பேறாக, வர்க்க அரசியலை விடுத்துச் சாதியாதிக்கத்துக்கு எதிரான சாதிப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தாக வேண்டும் என்ற வாதங்கள் தலித்திய வாதிகளால் எழுப்பப்படலாயிற்று. சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரானதும் சாதியமைப்பைத் தகர்ப்பதற்குமான போராட்டம் வர்க்கப் பார்வையில் முன்னெடுக்க இயலாமாயிருந்தமையை “ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி” எனும் நான்காம் இயல் எடுத்துக்காட்டும்.

மார்க்சியம் வர்க்கவாதமல்ல எனும் அதேவேளை வர்க்கப் பார்வையின் அவசியம் பற்றிப் பேசுவது முரண்பாடு போலத் தோன்ற இயலும். சமூகம் பல்வேறு தர வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுவதற்கு வர்க்கப் பிளவு மட்டும் காரணமல்ல. வேறு வார்த்தையில் கூறுவதாயின், பலர் உழைப்பைச் சிலர் சுரண்டுவது அதிகாரம் பெற்ற வர்க்கப் பிரிவுக்கு மட்டுமானதல்ல. ஆதிக்கச்

சாதி ஒடுக்கப்படும் சாதிகளின் உழைப்பைச் சுரண்டுவதும் நிதர்சனம். எமது சமூக முறைமை அத்தகைய சாதிகளைக் கொண்டு இயங்குகிறது. சாதி வேறுபாடுகள் எவ்வாறு ஏற்பட்டன என்பது குறித்துப் பல்வேறு கோட்பாடுகள் நிலவுகின்றன. வரலாற்றின் பல்வேறு சாத்தியங்களுடன் அது தொடர்புபட்டது என்கிற வகையில் அத்தகைய கோட்பாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில நியாயப்பாடுகள் இருப்பதனைக் காண்கிறோம். தமிழின் வரலாற்றுத் தொடக்கம் மருதத்திணை மேலாதிக்கம் பெற்று ஏனைய திணைகள் ஒடுக்கப்பட்டதைக் காட்டிய நிலையில் வட இந்தியாவில் தோற்றம்பெற்ற சாதியம் உள்வாங்கப்பட்டதைக் காண்கிறபோது, சாதி ஏன் தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்பதற்கான ஒரு அடிப்படை குறித்துத் தெளிவுபெற இயலுகிறது. வட இந்தியாவில் சாதிமுறை தொடக்கம் பெற்றது எவ்வாறு என்பதற்கு பல்வேறு காரணிகள் வெளிப்பட்டு நின்றபோதிலும், சாதி ஏன் அவசியமாயிற்று என்பதனைத் திணை மேலாதிக்கம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது; ஆதிக்கம் பெற்ற திணை ஆதிக்க சாதியாகி, ஒடுக்கப்பட்ட திணைகளைச் சுரண்டப்படும் சாதிகளாய் அமைத்துக் கொண்டமையை “சாதி: ஒடுக்கப்படும் திணைகளும் திணை மேலாதிக்கமும்” எனும் ஐந்தாம் இயல் அலகம்.

வர்க்க அமைப்பில் சமூக மாற்றமானது பழைய வர்க்க உறவுகள் தகர்க்கப்பட்டு புதிய வர்க்க உறவுகள் ஏற்படுத்தப் படுவதாக இடம்பெறுகிறது. இந்த மாற்றத்தோடு பழைய வர்க்கங்கள் இல்லாது ஒழியும். பழைய வர்க்கங்கள் அழிவதைப்போல சாதி வாழ்முறைகொண்ட எமது அமைப்பின் சமூக மாற்றத்தின்போது ஆதிக்க சாதி அழிக்கப்படுவதில்லை; அது அதிகாரத்தை இழக்க வேறொரு சாதி அதிகாரத்தைப் பெறுவதாகச் சமூக மாற்றம் இங்கு அமைகிறது. சாதிப் படிநிலையில் உச்சத்தில் இருந்த பழைய ஆதிக்க சாதி சமூக மாற்றத்தின் பின்னர் வேறொரு படிநிலைக்கு தாழ்த்தப்பட்டு தொடர்ந்தும் இருந்து வருமாறினை ஆறாவது இயல் பேசுபொருளாக கொண்டுள்ளது.

வர்க்க சமூகத்தில் அரசதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள வர்க்கத்துக்கு எதிரான கூர்மையான அரசியல் புரட்சி வாயிலாக அதன் அதிகாரம் வீழ்த்தப்பட்டு புதிய வர்க்கம் தனக்கான புதிய அரசதிகாரத்தை நிறுவவேண்டும். ஆதிக்கசாதி தனது மேலாதிக்கத்தைத் தனியே அரசதிகாரத்தின் வாயிலாகக் கொண்டிருப்பதில்லை; அதைவிடவும் தனது மேலாண்மையை வலியுறுத்தும் கருத்தியல் பலமே அதன் மிகப்பெரும் ஆதிக்க சக்தியாகும். அந்த ஆதிக்க சாதிக்கு உரியதான கருத்தியலை முறியடித்துப் புதிய கருத்தியலை எழுச்சியுறுத்தும் பண்பாட்டுப் புரட்சியை நிகழ்த்தும் மற்றொரு சாதியானது தனது கருத்தியல் மேலாண்மை எட்டப்படுவதன் வாயிலாகவே அரசதிகாரத்தை வென்றெடுத்துச் சமூக மாற்றத்தையும் உறுதிப்படுத்த இயலும். இந்த மாற்றத்தில் ஆதிக்க சாதியின் மத்தியில் வர்க்கரீதியான பேதம் காரணமாக ஒரு பிரிவினர் புதிய சமூக முறைக்குரிய எதிர்ச்சாதியின் அணியில் கைகோர்க்கும் நிலையையும் காண இயலும். அந்த வகையில் வெறும் சாதிக்குழுக்களிடையே மோதல் நிகழும் சாதிப்போராட்டமல்ல இது; சாதிய வர்க்க சக்தி பற்றிய புரிதல் இங்கு அவசியம் என்ற வகையில் “பண்பாட்டுப் புரட்சியில் சாதிய வர்க்கம்” எனும் ஏழாவது இயல் இவை குறித்துப் பேசும்.

இவ்வகையில் தனது சாதி அதிகாரம் கீழிறங்கிய போதிலும், புதிய சமூக அமைப்பு முறைமையில் தனது வர்க்கநிலை முன்னிருந்ததைவிட மோசமாகிவிடாது என்பதனாலேயே மாற்றுப் பிரிவினர் சொந்தச் சாதிக்குத் துரோகமிழைக்க முன்வருகின்றனர். இவர்கள் சமூக மாற்றத்துக்கு உந்துதல் வழங்கும் முற்போக்கு சக்திகளாகக் கணிக்கப்படுகின்றனரே அல்லாமல் துரோகப் பட்டியலில் இடம்பெறுவதில்லை. அந்த வகையில் சாதி - வர்க்கச் சமநிலை மாற்றம் பற்றி இறுதி இயல் அலசும். நவீன சமூக முறைமையில் தேசியத்தின் வாயிலாகப் பெறும் குடியரிமையே ஒவ்வொருவரது இருப்பையும் உத்தரவாதப்படுத்தும். வர்க்க அமைப்பில் ஒரு தேசத்துக்கு உரிய அனைவரும் சட்டத்தின்முன் சமம் எனும் வகையில் ஒவ்வொருவரும் சமமான குடியரிமை பெற்றவர்களே. சாதியமைப்பில் தீண்டாமைப் புறக்கணிப்புகள்

வாயிலாகக் குடியுரிமையைப் பூரணத்துவமாய்ப் பெற இயலாத சாதியினர் உள்ளனர். அதிகாரப் படிநிலை இறக்கத்துடன் உரிமை மறுப்புகளை உடையது சாதியமைப்பு என்ற வகையில் புனிதம்-தீட்டுக்கான தள வேறுபாட்டுக்கு அமையக் குடியுரிமைப் பேதங்களும் இங்கு காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில் புனிதச் சாதி ஒடுக்கப்பட்ட சாதி என்ற பேதப்பட்ட இரட்டைத் தேசிய நிதர்சனமே எமது இனத்தேசியத்தில் காணப்படுகிறது.

“சமூக மாற்றக் கட்டத்தில் சாதி வர்க்கப் பிரிவினரிடையே சமநிலைக் குலைவு” எனும் இறுதி அதிகாரம் இத்தகைய சமூக முறைமை பற்றிய புரிதல் கொள்ளவும், சமூக மாற்றச் சக்திகளது கடமை குறித்து விவாதிக்கவும் முனையும். இரட்டைத் தேசிய நிதர்சனத்தில் இனத்தேசியவாதம் ஆதிக்கசாதி நலன் சார்ந்ததாக அமையவே வாய்ப்புடையது. விடுதலையை நேசிக்கும் சக்திகள் தேசிய விடுதலைக்காகப் போராடுகின்றபோது குறுந்தேசிய வாதத்தை நிராகரித்து, அனைத்து ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் தகர்க்க உதவும் வகையில் பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனையை வரிப்பது அவசியம். சாதியொழிப்புக் கடமையும் தான் சார்ந்த இனத் தேசிய விடுதலை வாயிலாக எட்ட உரியதே அல்லாமல், ஒடுக்கப்படும் சாதி உயர்சாதியினர் மீது பழி தீர்த்தல் என்பதன் வாயிலாக எட்டத்தக்கதல்ல. உயர் சாதியினரை எதிரிகளாகக் கருதுவது சாதி வாதத்தை மேலோங்கச் செய்யும். சாதிவாதங்கள் சாதிமுறை வேறொரு வடிவில் தொடர உதவுமே அல்லாமல் சாதியொழிப்புக்கு இட்டுச்செல்லாது. இனத் தேசிய விடுதலை ஆதிக்கசாதி மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கு உரியதாகக் கட்டமைக்கப் படுவதைத் தவிர்த்துக்கொள்வதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்; சாதி ஒடுக்குமுறை முறியடிக்கப்படும் அதேவேளை தேசிய இன ஒடுக்கு முறையும் தகர்க்கப்படுவது அவசியம் என்பதை மனதில் இருத்தியாக வேண்டும்.

இனத் தேசியம் - சாதி என்பவற்றுள் வர்க்கங்கள் உண்டு. அனைத்து வர்க்கங்களையும் உள்ளடக்கியதாகவே தேசிய - சாதி ஒடுக்குமுறைகள் நிலவுகின்றன. அடக்குமுறையை

முறியடிப்பதை விடுத்து, தாமே ஒடுக்குவோராவதற்கு போராட முனைவது விடுதலை மார்க்கமாக அமையாது. ஒடுக்குமுறையைத் தகர்த்துச் சமத்துவத்தை வென்றெடுப்பதற்கான மார்க்கத்தைப் பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனையான மார்க்சியமே வழங்கியுள்ளது. அது ஒருவர்க்கத்துக்கான சிந்தனை மட்டுமல்ல. சமத்துவம் படைக்கப் போராடும் திணை மேலாதிக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடுகின்ற சாதி - தேச சக்திகளுக்கும் மார்க்சியத்தால் வழிகாட்ட இயலும். சமூகம் வர்க்கபேதம் உடையது என்ற ஒற்றைப் படைப் பார்வை சாதி - தேச இயங்காற்றலை விளக்குவதில் பெரும் சிரமங்களை எதிர்நோக்கியது. சமூகப் படையாக்கம் வர்க்கப் பிளவால் மட்டும் ஏற்படவில்லை; திணை மேலாதிக்கம் பெற்ற சாதிகள் - வர்க்க வேறுபாட்டை தம்முள் கொண்டிருந்த போதிலும் ஒட்டு மொத்தமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்ட திணைகளிலிருந்து வந்த சுரண்டப்படும் சாதிகள் என்பவற்றை உடையதாக எமக்கான சமூகப் படையாக்கம் உள்ளது.

இது தனித்துவமுடைய ஒரு சமூக முறை என்ற புரிதல் அவசியம். வர்க்க சமூகத்தின் செல்நெறியைக் கண்டறிய உதவிய மார்க்சியத்தின் வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதப் பார்வையும் இயக்கவியல் அணுகுமுறையும் இந்தத் திணை மேலாதிக்க சமூக அமைப்புச் செல்நெறியையும் கண்டறிய உதவ வல்லதாகும். முதலாளி வர்க்கத்தின் அரசைத் தகர்த்துப் பாட்டாளி வர்க்கம் அரை அரசு ஒன்றை நிர்மாணித்துப் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதி காரத்தின் வாயிலாக வர்க்க பேதங்கள் அனைத்தையும் இல்லாதொழித்துப் பூரண பொதுவுடைமையிலான புத்துலகை வென்றெடுப்பதற்கானது மார்க்சிசம் என்ற வரைவிலக்கணத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறிலேயே நடைமுறை மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தமை போதியளவு கவனிக்கப்படவில்லை!

02

வரலாறும் வர்க்கப் போராட்டமும்

வரலாறு என்பதாக ஒன்றில்லை; அதன் பேரில் புனைவுகளே உலவின என்ற வாதங்கள் ஒங்கி ஒலித்து இப்போது அந்தக்குரல் சற்று ஓய்ந்து வருகிற சூழல்! அந்தக் குரல் வலுவிழப்பது மட்டுமன்றி வரலாறு குறித்து மீண்டும் தேடல் அதிகரித்து வருவதனையும் அவதானிக்க இயலுகின்றது. வரலாற்றுக் கதையாடல்கள் எனப்படுவன பொய்யான இட்டுக்கட்டல்கள் மட்டுமே என்போர் ஒருபுறம் இருக்க, வரலாறு முற்றுப்பெற்றுவிட்டது என்ற பிரகடனம் இன்னொரு தரப்பினால் முன்வைக்கப்படுவதும் இடம்பெற்றது.

வரலாறு எப்போது முற்றுப்பெற்றதாக அவர்கள் கருதினர்? சோவியத் யூனியனின் தகர்வுடன் இந்தக் கருத்து மேலோங்கி யிருந்தது. வர்க்க சக்திகளின் மோதலில் வரலாற்று இயக்கம் இடம்பெற்று வந்தது, உலக நாடுகள் அனைத்திலும் பாட்டாளி வர்க்கம் அதிகாரம் பெற்றுப் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் பிரயோகிக்கப்படுவதன் வாயிலாக இறுதியில் வர்க்க பேதங்கள் யூமிப் பந்திலிருந்து இல்லாதொழியும் என்பது சோவியத் கருத்துநிலை. அந்தச் சோவியத் யூனியனிலேயே பாட்டாளி வர்க்க

அரசு 1991இல் அற்றுப் போய்விட்டதும், வேறெங்கும் அந்த வர்க்க ஆட்சி புதிதாக எழும் முனைப்புத் தென்படவில்லை யாதலாலும், இன்று நிலவும் ஜனநாயக முறைமையே ஏற்புடையதாகிவிட்ட நிலையில் இனி வரலாறு என ஒன்றில்லை என்றனர்.

பாட்டாளி வர்க்கம் உலக நாடுகளில் புதிய வரலாறு படைக்கும் முனைப்பைக் கைவிட்டிருப்பது ஏன்? சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி வரலாற்றின் முடிவை உணர்த்துகின்ற அறிகுறியா? வரலாறு வேறு வடிவத்திலும் இயங்கி வந்து, இனி அதன் திசை வழியில் தொடர்ந்து இயங்குமா? அந்த மாற்று வழியிலான வரலாறு படைத்தலில் வர்க்கப் போராட்டம் செயற்படுகிறதா -செயற்படுகிறதெனில், எவ்வாறு செயற்படுகின்றது? இத்தகைய கேள்விகள் குறித்த விடை தேடலை இந்த இயலில் காணலாம் (இறுதியில் எழுப்பப்படும் மாற்று வடிவ இயங்காற்றல் இந்த இயலில் பேசி முடிக்க இயலாதது; அது இந்நூல் முழுமையும் சார்ந்த விடயமாகும்).

கடந்த காலத்துடன் உரையாடல்

கடந்த காலத்தோடு சமகாலம் மேற்கொள்கின்ற உரையாடலே வரலாறு என்பர். இன்று இயங்குகின்ற சக்திகளுக்கான வேர்களைத் தேடிச் செல்வதில் வரலாறு கண்டறியப்படுகிறது. கடந்தகாலத்தை இன்றைய தேவை ஏற்படுத்திய உந்துதலுடன் ஆய்வு செய்கிறபோது, அதன்போது ஏற்படத்தக்க அகநிலைவாதத் தவறுக்கு எவ்வகையிலும் இடங்கொடாது வரலாற்றுச் செல்நெறியைத் தேடல் செய்வோமாயின் பல உண்மை நிலைகளைக் கண்டறிய இயலும். அவ்வாறன்றி இன்றைய இருப்பை நியாயப்படுத்தும் அகநிலைவாதத் தப்பெண்ணத்துடன் கடந்தகாலத் தேடலை மேற்கொள்வோர் அன்றைய இயங்குநிலை பற்றிக் கண்டறிவதை விடுத்து தமக்கு உவப்பான வடிவில் கடந்தகாலம் பற்றிய 'மறுவாசிப்புகளை' மேற்கொள்வர். இந்தியாவின் இந்துத்துவ வாதிகள் சிந்துவெளிப் பண்பாட்டில் குதிரையைக் கண்டதும்,

தமிழ் - சிங்கள இனவாத சக்திகள் எல்லாளன் - துட்டகைமுனு முரண்பாட்டில் இனமோதல்களைக் காண்பதும் அத்தகைய தவறான வாசிப்புகளின் பேறானவையே.

அவ்வாறன்றி, நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த வர்க்கப் போராட்டக் கொதிநிலையில் பங்கேற்றவாறு அதனைப் புரிந்துகொள்ளவும், அது எத்திசை வழி செல்லும் - செல்ல வேண்டும் எனக் கண்டறிந்து அதன் இயக்கத்தில் காத்திரமான செயல் வேகத்தை வெளிப்படுத்தவும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறில் முற்பட்ட கார்ல் மார்க்ஸ், பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோர் தெளிந்த நோக்குக் கைவரப்பெற்றதன் பேறாக வரலாறு பற்றியும் வர்க்கப் போராட்டம் பற்றியும் நிறையவே புரிதல்களை ஏற்படுத்திச் சென்றுள்ளனர்.

அன்று மேற்கு ஐரோப்பாவின் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் ஏற்கனவே முதலாளித்துவப் புரட்சி நிறைவுபெற்று, முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் - பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான வர்க்கப் போராட்டங்கள் நடந்தவாறிருந்தன. ஜெர்மனி, இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் நிலப்பிரபுத்துவத்தை இறுதியாக வீழ்த்தி முதலாளித்துவம் தனது அரசை நிலைநிறுத்தும் செயற்பாடுகள் முனைப்படைந்துவரும் அதேவேளையில் தொழிலாளர் எழுச்சிகளும் அரங்கேறத் தொடங்கியிருந்தன.

முதலாளி வர்க்கத்தின் தேசங்களும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வதேச உணர்வும்

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் முதலாளி வர்க்க எழுச்சி ஐரோப்பிய நாடுகள் தோறும் ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. நிலவுடைமைச் சமூகம் நிலவிய மத்திய காலத்தில் ஐரோப்பாவின் வணிகப் பிரிவு வலுவற்று இருந்தபோது அப்பகுதிக்கான வர்த்தகத்திலும் அரபு வணிகர்களே கூடுதல் பங்களிப்பை நல்கினர். புதிய வர்க்க சக்தியாக முதலாளி வர்க்கம் உருப்பெறும் வரலாற்று உந்தலுடன் கிழக்கு நாடுகளை நாடிய வணிகத்தில் முனைப்புக் காட்டிய ஐரோப்பியரின் தரைவழி வர்த்தகப் பாதை

அரேபியர்களால் கொன்ஸ்தாந்தினோபிள் 1453இல் கைப்பற்றப்பட்ட போது தடைப்பட்டது. கடல்வழிப் பயணத்தை மேற்கொள்ளும் தேவை நீராவி இயந்திரம் கண்டுபிடிக்கும் அறிவியல் தேடல்களுக்கு உத்வேகமுட்டியது.

புதிய அறிவியல் எழுச்சியின் தேவை, மத்திய காலக் கிறிஸ்தவத்தால் தடுக்கப்பட்டிருந்த (அழிக்கப்பட்டிருந்த) கிரேக்க ரோம் புராதன அறிவியல் நூல்களை நோக்கிச் செல்லத் தூண்டியது. அவ்வாறு அழிக்கப்பட்டிருந்த நூல்களின் மறுகண்டுபிடிப்பு அரபு மொழிபெயர்ப்புகள் வாயிலாகச் சாத்தியமானது; மட்டுமன்றி சீன - இந்திய அறிவியல் நூல்களும் அரபுமொழியில் பெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. அவ்வாறு உலகெங்கும் வளர்ந்திருந்த அறிவுச் செல்வத்தைத் தனதாக்கிய அரபுலகம் தன்பங்குக்கு பல வளர்ச்சிகளையும் விஞ்ஞானத் தேடலில் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இவையனைத்தும் மறுமலர்ச்சி யுக ஐரோப்பாவினால் உள்வாங்கப்பட்டு, முன் கண்டிராத வேகத்தில் உலகம் வீறுகொண்டெழும் வகையில் பல பரிணமிப்புகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்ட விஞ்ஞான யுகம் எழுச்சி பெற்றது.

முன்னதாக சீனா, இந்தியா, அரபு நாடுகள் ஆகியன வளர்த்த விஞ்ஞான அறிவு மதப் பிணைப்பை மீறவியலாதனவாய் இருந்தன. இது நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு ஏற்படுத்திய வரையறை. ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சி யுகத்துடன் எழுச்சி பெற்ற விஞ்ஞான எழுச்சியானது நிலப்பிரபுத்துவத்துடன் கூர்மையான வர்க்கப் போராட்டத்தை நிகழ்த்தியவாறு மதப் பிணைப்பிலிருந்து முற்றிலும் விடுவித்துக் கொண்ட முதலாளி வர்க்கத்துக்கானதாகும். முதலாளித்துவம் தனக்கு அமைவாக மாற்றப்பட்ட மதத்தை அரவணைத்துக் கொண்ட போதிலும் கல்வி (அறிவியல் தேடல்), அரசு ஆகியவற்றிலிருந்து மதம் விலக்கப்பட்டிருப்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டது. அரசு, கல்வி என்பவை உள்ளிட்ட சமூக வழக்காறுகள் அனைத்தையும் மதம் வாயிலாக

நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு கண்காணித்து நிர்வகித்துக் கொண்டது போலன்றி முதலாளித்துவத்தில் மதம் தனிநபர் ஆன்மீக நாட்டம் என்ற வரையறைக்கு உட்பட்டதாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வகையில் வளர்ச்சியடைந்துவந்த முதலாளி வர்க்கம் விரைவில் ஆட்சியதிகாரத்தை வென்றெடுக்கும் கட்டத்தை எட்டியது. இரண்டு நூற்றாண்டுகள் கடந்த நிலையில், பதினேழாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறில், பிரித்தானியாவில் முதலாளித்துவப் புரட்சி தனது முதல் வெற்றியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. தந்தையாதிக்க பிரபுத்துவப் பிடிப்புகளைத் தகர்த்து, முதலாளித்துவ வர்க்க இயங்காற்றலுக்கான ஜனநாயக அரசுமுறை இவ்வகையில் தோற்றம் பெற்றது. ஆயினும் இளம் வர்க்கமொன்றுக்கான பலவீனத்துடனும் பாரம்பரியம் பேணும் அவாவுடனும் நிலவுடைமையின் முடியாட்சியுடன் சமரசத்தை பிரித்தானிய முதலாளி வர்க்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டது.

நூற்றாண்டுகள் கடந்த நிலையில் 1789 இன் பிரான்சியப் புரட்சி வாயிலாக நிலப்பிரபுத்துவத்துடனான அனைத்து அம்சங்களையும் தகர்க்கும் வர்க்கப் போராட்டக் கூர்மையை முதலாளி வர்க்கம் வெளிப்படுத்தியிருந்தது. “சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” எனும் பதாகையுடன் எழுச்சிபெற்ற முதலாளித்துவ ஜனநாயகம் தனது இயங்குதளமாக தேசியத்தைக் கட்டமைத்தது. ஒரே மொழி, பொதுவான பண்பாடு, வரலாற்றுப் பிணைப்பு, ஆள்புலம் என்பவற்றுடன் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் இறைமை மிக்க தேசங்களாகத் தம்மை வடிவமைத்தன. இவ்வகையில் ஒவ்வொரு தேசியத்துக்குமான ஆட்சியதிகாரத்தை வென்றெடுத்த முதலாளித்துவம் தனக்கான சுயாதிபத்தியமிக்க சந்தையை வரையறுத்துக்கொண்ட அதேவேளை, குடியேற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றி உலகம் முழுமையையும் சந்தை முறைக்குள் மாற்றிப் புனைவதையும் வரலாற்று நிகழ்வாக்கிக் கொண்டது; நாடுகள் தனித்திருத்தல் சாத்தியமற்றதான உலக மயமாதல் அரங்கேறியது.

பிரான்சியப் புரட்சியை அடுத்து அரைநூற்றாண்டுகள் கடந்த நிலையில் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையேயான வர்க்கப் போராட்டம் கூர்மையடையத் தொடங்கி விட்டது. முதலாளி வர்க்கத்தின் வாலாக இருந்து, அந்தவர்க்கம் நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சியைத் தகர்ப்பதற்கான புரட்சியில் உதவும் சக்தியாக இருந்த பாட்டாளி வர்க்கம், தனக்குள் ஒருவர்க்கமாக இருந்த நிலையைக் கடந்து தனக்கான வர்க்கமாக இயங்கத் தொடங்கியிருந்தது. இத்தகைய வரலாற்றுச் சூழலில் ஜெர்மன், இத்தாலி போன்றன தேசிய எழுச்சிகொள்ள முற்பட்டபோது, பாட்டாளி வர்க்க எழுச்சிமீது கொண்ட சந்தேகங்களால் அத்தேசங்களின் முதலாளி வர்க்கங்கள் பிரான்சியப் புரட்சியின் போது வெளிப்பட்ட தீர்க்கமான பாத்திரத்தை வகிக்கத் தவறின; பிரபுத்துவத்துடன் சமரசம் செய்யும் பலவீனங்களை வெளிப்படுத்தின. தமது சகபாடிகளாகத் தொழிலாளர்களை அரவணைத்துப் புரட்சிகரத் தேசங்களைக் கட்டமைக்கும் வரலாறு படைத்தலுக்கு முற்படாமல் அதிகாரத் தரப்பால் மேலிருந்து திணிக்கப்படும் தேசியங்களை ஏற்கும் பலவீனங்களை வெளிப்படுத்தின.

இத்தாலியின் முதலாளித்துவத்திடம் வெளிப்பட்ட போர்க்குணம் கூட ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்திடம் காணப்படவில்லை. அங்கு பாட்டாளி வர்க்கம் எழுச்சிபெற்று வந்த வேகம் அவர்களுக்கு அச்சமுட்டுவதாக இருந்தது. ஜெர்மனிய ஜனநாயகப் புரட்சியில் மார்க்சம் ஏங்கெல்சம் பங்கேற்றிருந்தனர். பிரான்சில் உள்ளநாட்டுப் போராகப் பாட்டாளி வர்க்கம் முதலாளியத்தோடு வர்க்கப் போராட்டத்தை நிகழ்த்தியபோதே தனக்கான ஒருவர்க்க சக்தியாகிவிட்ட பாட்டாளி வர்க்கம் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியைக் கட்டமைத்துக் கொண்டாவிட்டது. முதலாளி வர்க்கம் தேசிய எல்லைகளால் பிளவுபடுத்துவதற்கு மாறாக சர்வதேச உணர்வோடு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி இயங்கத் தொடங்கியிருந்தது. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கான அக்கட்சிக்கான அறிக்கையை எழுதும் பணி ஜெர்மனியர்களான மார்க்சிடமும் ஏங்கெல்சிடமும் கையளிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்களால்

உருவாக்கப்பட்ட “கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை” 1848இல் வெளியிடப்பட்டு அன்று முதல் உலகத் தொழிலாளர்களுக்கான மூல நூலாகத் திகழத் தொடங்கியது. தொழிலாளர்களுக்குத் தேசங்கள் கிடையாது எனப் பிரகடனப்படுத்தி “உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள்” எனும் முழக்கத்தைக் “கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை” வெளியிட்டுத்தி இருந்தது.

வரலாறு பொய்ப்பித்து விட்டது

வம்சாவழியாகப் பெற்ற அதிகாரத்தின் வாயிலாக பிரபுத்துவம் சமூகத்தின்மீது ஆதிக்கம் செய்துவரும் தளையாக இருந்து வருவதனைத் தகர்த்து, சகோதரத்துவத்துடன் கைகோர்த்துச் சமத்துவமாக ஒவ்வொருவரும் உழைத்து, எவரும் மூலதனத் திரட்சியைப் பெற்று முன்னேறும் சுதந்திரமான சமூக முறைமையை வென்றெடுக்க முதலாளித்துவம் போராடிய காலம் (பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறு முதல் 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை) அந்த வர்க்கத்தின் முற்போக்கான காலகட்டமாகும். அதிலும், பிரபுத்துவத்தின் அனைத்துத் தளைகளையும் தகர்த்துப் பூரண ஜனநாயக முறைமையை வென்றெடுக்க ஏற்ற பலத்துடன் எழுச்சி பெற்றிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறில் மனுக்குலந்தனைக் கட்டிய தளையெல்லாம் சிதறவேண்டும் எனும் இலட்சியத் தாகம் பூரண ஜனநாயக உணர்வுடைய முதலாளித்துவச் சிந்தனையாளர்களிடம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் பேறாக, சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வின்றி அனைவரும் சமத்துவமாக வாழும் சோசலிச அமைப்பினை அவாவும் முதலாளித்துவச் சிந்தனையாளர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்சூறில் தோன்றினர்.

இத்தகையவர்கள் தமது தொழிற்சாலை நிறுவனங்களைத் தாம் விரும்பிய சோசலிச அமைப்புக்குரியதாக கட்டமைக்க முயன்றனர். மூலதனத்திரட்டலைக் குறியாகக் கொண்டு மென்மேலும் இயந்திரமயப்படும் தொழிற்சாலைகளை அந்தப் பெருகும் மூலதனங்கொண்டு வளர்ப்பதற்கு விருப்பங்கொண்ட

முதலாளித்துவத்தால் இத்தகைய பரிசோதனை முயற்சிகளைச் சகிக்க இயலவில்லை. அவை கருவிலே அழிக்கப்பட்டன. இத்தகைய முதலாளித்துவக் கற்பனாவாத சோசலிசம் போன்றே நிலப்பிரபுத்துவ சோசலிசம் உட்பட்ட பல்வேறு வடிவக் கற்பனாவாத சோசலிசக் கருத்துக்கள் 19ம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறுவரை நிதர்சனமாய் இருந்துள்ளன.

அதேவேளை, தொழிலாளர்களது உழைப்புச் சக்திக்கு உரிய கூலி வழங்கப்படாது அபகரிக்கப்பட்டு வந்த பணத்திரட்சி தான் மூலதனத்தை மென்மேலும் பெருக்குகிறது எனக் கண்டு காட்டிய கார்ல் மார்க்ஸ், தமது உபரி உழைப்பினால் மூலதனத்தை உருவாக்குகின்ற பாட்டாளி வர்க்கமே விஞ்ஞான பூர்வமான சோசலிசத்தைக் கட்டமைக்கவல்ல சமூக சக்தி எனவும் எடுத்துக் காட்டினார். தொழிலாளருக்கு வழங்கப்பட்ட கூலியை விடவும் அவர்களுக்கு வழங்காமல் அபகரிக்கப்பட்ட உபரி உழைப்பின் பேறுதான் மூலதனம் - அதுவே தொழிற்சாலைகள் பெருகக் காரணமாக அமைவது; அவ்வகையில் சமூகத்தின் உடைமையே அந்தத் தொழிற்சாலைகள். அவற்றை அபகரித்து வைத்துள்ள தனியாரான முதலாளிகளிடமிருந்து அவற்றைப் பாட்டாளி வர்க்கம் அபகரித்து மீண்டும் சமூகத்திடம் கையளித்தாக வேண்டும். பாட்டாளி வர்க்கம் முன்னெடுத்துவரும் வர்க்கப் போராட்டம் இந்தப் பணியை நிறைவு செய்யும் வகையில் அரசதிகாரத்தைத் தனது கைகளில் வென்றெடுப்பதான அரசியல் வடிவத்தைப் பெறவேண்டும் - பெற இயலும் என மார்க்ஸ் எடுத்துக் காட்டினார். இவ்வகையில் விஞ்ஞான சோசலிசத்தைக் கட்டமைக்கும் சமூக சக்தியையும் அதற்கான அரசியல் கட்சி வடிவத்தையும் “கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையில்” மார்க்ஸ் வெளிப்படுத்துவதற்கு இணைந்து பணியாற்றிய ஏங்கெல்ஸ், அவரோடு இறுதிவரை சேர்ந்து செயற்பட்டார்.

இவ்வகையிலான வர்க்கப் போராட்டங்கள் வாயிலாகவே வரலாறு இயங்கி வந்துள்ளது என அவர்கள் எடுத்துக்

காட்டியிருந்தனர். முன்னதாக 1789இன் பிரான்சியப் புரட்சியானது நிலவுடைமை வர்க்கத்தின் அரசதிகாரத்தைத் தகர்த்தழித்து முதலாளித்துவ அரசுயந்திரத்தை நிலைநிறுத்திய ஒரு செயற்பாடுதான். நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் தனக்கான அரசினை உருவாக்குவதற்கு கிரேக்கத்திலும் ரோமிலும் அடிமைகளின் புரட்சிகள் அரங்கேறியிருந்தமை காரணமாக அமைந்திருந்தது. ஆண்டான்கள் வெறும் உடைமைப் பொருட்களாகவே அடிமைகளைக் கருதி நடாத்தி வந்தனர். ஒருவகைக் குடியரசு ஆட்சி கிரேக்கத்திலும் ரோமிலும் செயற்பட்டிருந்தது என்கிறபோது, ஆண்டான்களே ஆட்சியில் பங்கெடுக்க ஏற்றதான ஜனநாயக உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். அடிமைகள் மக்கள் பிரிவினராகக் கருதப்படவில்லை. தமது உடைமையான விலங்குகளைக் கொல்லும் உரிமையை ஆண்டான்கள் பெற்றிருந்ததைப் போன்றே அடிமைகளையும் அவர்களால் கொல்ல இயலுமாய் இருந்தது.

அடிமைப் புரட்சி வாயிலாகத் தம்மைக் கொல்லும் உரிமையைப் பெற்றிராத நிலவுடைமை அமைப்பை அவர்களால் எட்ட முடிந்தது. புதிய அமைப்பில் பண்ணை அடிமைகளாக நிலத்தோடு பிணைக்கப்படும் நிலை இருந்தது. நிலம் வேறொருவருக்கு கைமாறும்போது பண்ணையடிமைகளும் புதிய நிலப் பிரபுவின் உடைமைகளாக ஆகினர். தமது உழைப்பை யாருக்கு எவ்வாறு வழங்க இயலும் என்ற தேர்வினை அவர்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. முதலாளித்துவப் புரட்சியே அந்நிலையிலிருந்து அவர்களை விடுவித்தது. தமது உழைப்புச் சக்தியை விரும்பிய மூலதனக்காரருக்கு விற்கும் உரிமைபெற்ற சுதந்திரமான பாட்டாளி வர்க்கம் வரலாற்று அரங்குக்கு வந்தது. நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட பண்ணை அடிமையாக இருப்பது கடவுள் சித்தம் என்று நம்ப வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். விரிவடைந்து பல்கிப் பெருகிய தொழிற்சாலை விருத்திக்கான மூலதனத்தின் படைப்பாளிகள் தாமே என நிரூபணமான பின்னர் பாட்டாளிவர்க்க அரசதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதிலிருந்து அவர்கள் பின்னடைந்திருக்கவில்லை.

“கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை” பேசுபொருளாக இந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்தி இரண்டு தசாப்தங்கள் கடந்த நிலையில் 1871ம் ஆண்டில் விண்ணைச் சாடிய பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி வாயிலாக பாரிஸ் கொம்யூன் வென்றெடுக்கப்பட்டது. பிரான்சின் தலைநகரைப் பாரிஸ் கொம்யூனில் அங்கம்பெற்ற பாட்டாளிவர்க்கம் நிர்வகித்துக்காட்டி இருந்தது. பாட்டாளி வர்க்கத்தால் ஆட்சி அமைக்க இயலுமா என்ற சந்தேகம் நிலவிய காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தால் வென்றெடுக்கப்பட்ட பாரிஸ் கொம்யூன் ஏறத்தாழ மூன்று மாதங்கள் நீடித்திருக்க முடிந்துள்ளது. மீண்டும் முதலாளித்துவம் வெற்றிபெற்று பாட்டாளிவர்க்கத்தின் முதலாவது அரசை வீழ்ச்சியுறச் செய்தபோதிலும், அது சமூக மாற்ற நடைமுறைக்கு அவசியம் பின்பற்றவேண்டிய பல செயலொழுங்குகள் பற்றிய படிப்பினைகளை விட்டுச் சென்றது. பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சிக்கான காலங்கனியவில்லை என அதற்கான தயாரிப்புச் சமிக்ஞைகள் வெளிப்பட்டபோது மார்க்ஸ் கருத்துரைத்த போதிலும், அது நிதர்சனமானபோது வாழ்த்தி வரவேற்றார்; தனது ஆருடம் பலித்தது பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பதை விடுத்து அதன் சாதனைகளை வாழ்த்தியதோடு, வீழ்ச்சியிலிருந்து பெறத்தக்க படிப்பினைகள் வாயிலாக மார்க்சியத்தை மேலும் செழுமைப்படுத்தி வழங்கினார் கார்ல்மார்க்ஸ்.

பிரான்சில் புரட்சி அலை வற்றத் தொடங்கியபோது, புரட்சியின் மையம் ஜெர்மன் நோக்கி நகர்ந்திருந்தது. அன்றைய நிலையில் ஜனநாயகப் புரட்சி வாயிலாகப் பல சிற்றரசுகளாகச் சிதறுண்டுள்ள நாடுகளை இணைத்து ஜெர்மன் தேசத்தை உருவாக்கும் முதலாளித்துவ நலன் முதன்மைப் பணியாக இருந்தது. எழுச்சிபெற்று வந்த ஜெர்மன் பாட்டாளி வர்க்கம் அத்தகைய ஜனநாயகப் புரட்சியில் பங்கேற்பதோடு அதன் வெற்றியை அடுத்து உடனடியாக சோசலிசத்துக்கான புரட்சியை முன்னெடுக்க இயலும். இவ்வாறு ஜெர்மன் முன்னெடுக்கவுள்ள புரட்சி எழுச்சியின் உந்துதல் தளர்வடைந்து வரும் மேற்கு ஐரோப்பா முழுமையும் பரவுவதன் வாயிலாக நிரந்தரப் புரட்சி வடிவம் ஒன்று வெளிப்படும் எனும் நம்பிக்கை மார்க்சிடம் இருந்தது.

புரட்சியலையின் பரவுகை கிழக்கு ஐரோப்பாவையும் ஆட்கொள்ளும்; ஐரோப்பா ஒரே வேளையில் சோசலிசப் புரட்சியை வென்றெடுத்ததும், அதனோடு குடியேற்றவாதத் தொடர்புடைய உலக நாடுகள் அனைத்திலும் அதன் தாக்கம் காரணமாக சோசலிச மாற்றியமைத்தல் சாத்தியமாகும் என்ற உலகப்புரட்சி குறித்த நம்பிக்கையும் மார்க்சிடம் இருந்தது; ஏங்கெல்சும் இக்கருத்து நிலைகளையே கொண்டிருந்தார்.

இவ்வகையில் தேச எல்லை கடந்து சர்வதேசக் கட்சி எனும் வடிவம் ஊடாக பாட்டாளி வர்க்க அரசியலானது தொடக்க நிலையில் இயங்கி வந்துள்ளது. “முதலாவது அகிலம்” ஊடாகச் செயற்பட்டுவந்த இந்தச் செயல் ஒழுங்கு தொடர்ந்து நீடிக்க இயலவில்லை. ஜெர்மன் எழுச்சியில் பாட்டாளி வர்க்கப் பிரதிநிதிகள் இருவர் பாராளுமன்றம் தெரிவான நிலையில் “ஜெர்மன் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி” தனியாக இயங்கும் தேவை உருவாகியிருந்தது. காலகதியில் தனித்தனித் தேசங்களுக்கான கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் தவிர்க்கவியலாதனவாகி நாடுகள் ஒவ்வொன்றுக்குமான கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் நிதர்சனமாகின. முதலாவது அகிலமும் கலைக்கப்பட்டது. மார்க்சின் மறைவுக்குப் பின்னர் ஏங்கெல்ஸ் தலைமையில் 2ம் அகிலம் உருவாகி பல தேசங்களினது கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் அனைத்தும் சர்வதேச உணர்வோடு மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒத்த முடிவுகள் குறித்த உரையாடல்களை - ஊடாட்டங்களைத் தொடர முயற்சி எடுத்தன. மார்க்சின் இறுதி வருடங்களில் புரட்சியின் மையம் மேற்கு ஐரோப்பாவை விட்டு நீங்கி ருஷ்யாவை எழுச்சியுறுத்துவது அவதானிக்கப்பட்டது. மார்க்சின் படைப்புகள் ருஷ்ய மொழிக்குப் பெயர்க்கப்படும் வேகம் அதிகரித்து வரலாயிற்று. ஏற்கனவே மேற்கு ஐரோப்பியப் போர்க்குணத்துடன் முன்னெடுக்கப்பட்ட வர்க்கப் போராட்ட அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளான ஆக்கங்களை அந்தந்த மொழிகள் வாயிலாகவே அறியும் ஆவலுடன் பல மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர் மார்க்ஸ். ருஷ்யாவில் புரட்சி சாத்தியமாகவுள்ள வாய்ப்பை முன்னுணர்ந்து, ருஷ்யச் சமூக

அமைப்பின் பிரத்தியேகத் தன்மைகளைக் கற்றறியும் ஆர்வத்துடன் ருஷ்ய மொழியைக் கற்கத் தொடங்கியிருந்தார் மார்க்ஸ்.

ஆக, புரட்சி - சமூகமாற்ற செயல் ஒழுங்குகள் - சோசலிசக் கட்டமைப்பு என்பன குறித்தெல்லாம் தன்னால் பூரணமாக அறியப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது எனும் தற்திருப்தி மார்க்சிடம் ஒருபோதும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. மார்க்சின் மறைவுக்குப் பின்னர் அவர் பிரான்சின் உள்ளூர்ப்பு யுத்தம் என எழுதிய நூலின் மறுபிரசுரத்துக்கு எழுதிய முன்னுரை ஒன்றின்போது ஏங்கெல்ஸ் “வரலாறு எங்களையும் பொய்ப்பித்து விட்டது” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். தாங்கள் எதிர்பார்த்த வடிவத்தில் வரலாறு இயங்கவில்லை என்பதை மார்க்சிய முன்னோடிகள் உணர்ந்திருந்தனர்.

வரலாறு அவர்கள் முன்னுணர்ந்த வடிவில் இயங்கவில்லை என்பதால் மார்க்சிசம் பொய்த்துப்போனது என்று பொருளாகாது. உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் உற்பத்தி உறவு ஒரு நிலையில் விலங்கிடுவதாக அமையும்போது, பழைய வடிவிலான உறவு தகர்க்கப்பட்டுப் புதிய உற்பத்தி உறவு ஏற்படும்; அதன் பிணைப்பில் வளரும் உற்பத்தி சக்திக்கு அதுவே தளையிடுகிறபோது அதுவும் தகர்க்கப்பட்டு மற்றொரு புதிய உற்பத்தி உறவு கட்டமைக்கப்படும். இவ்வகையிலான சமூக மாற்றச் செயல் ஒழுங்கே வரலாறு; ஆண்டான்-அடிமைச் சமூகம், நிலவுடைமைச் சமூகம், முதலாளித்துவச் சமூகம் என்ற அமைப்பு மாற்றங்கள் இவ்வகையில் ஏற்பட்டன. விரிந்த தளத்தில் உற்பத்தி சக்தியின் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு அனைவர்க்கும் வளமான வாழ்வு சாத்தியமாகியுள்ள இன்றைய நிலையில் பாட்டாளி வர்க்கம் அனைத்து வர்க்க வேறுபாடுகளையும் தகர்த்து, ஆண்டான்-அடிமைச் சமூகத்துக்கு முந்திய புராதன பொதுவுடைமை அமைப்பில் இருந்ததை ஒத்த-அதைவிடவும் உயர்ந்த தளத்திலான சமத்துவத்தை மனிதகுலம் வந்தடைய வழிகோலும் என்பதே

மார்க்சியத்தின் அடிப்படை. இந்த வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதக் கண்ணோட்டம், மற்றும் இயங்கியல் அணுகுமுறை ஆகியவற்றை கற்றுத் தத்தமது சமூக நியதிக்கு அமைவாகப் பிரயோகித்த பல தேசங்களின் மார்க்சியர்கள் இதன் வளர்ந்து செல்லும் பண்பை உணர்த்தியுள்ளனர்.

தனியொரு நாட்டின் சோசலிசம்

உலகப் புரட்சியாக சோசலிசத்துக்கு மாறிச் செல்லும் செயல் ஒழுங்குத் தொடர்ச்சி அமையும் வகையில் நிரந்தரப் புரட்சியலை எழுச்சிகள் தேசங்களிடையே பரவலடையும் என மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோர் கருதியதற்கு அடிப்படையான காரணிகள் இருந்தன. முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தலை எட்டியிருந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் உலகை ஒரே சந்தையாக்கி இருந்தன; குடியேற்ற நாடுகளில் இருந்தும் ஆதிமூலதனத் திரட்டல் இடம்பெற்றது. அந்நாடுகளும் விரைந்து முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தலை எட்டும். உலகை ஒரே சந்தையாக்குவதும், ஒவ்வொரு நாட்டுக்குமான முதலாளிவர்க்கம் தனக்கேயான சந்தையின் அவசியத்தின் பொருட்டு தேச எல்லைகளை வரையறுத்துக் கொள்வதும் என்பதாக முதலாளி வர்க்கம் நடைமுறை உள்ளது. இத்தகைய இரண்டகநிலை தனக்கென ஒரு தேச எல்லைக்குள் அடங்க அவசியமற்ற பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு கிடையாது. ஒரு நாட்டின் புரட்சி அலை தொடர்ச்சியாக அனைத்து நாடுகளிலும் பரவி ஆட்சி மாற்றம் ஏற்படுவதன் பேறாக சோசலிச மாற்றியமைத்தலை உலகு அனைத்துக்குமானதாய்ப் பாட்டாளி வர்க்கம் சாத்தியமாக்கிவிடும். முந்திய சமூக அமைப்புகளில் அறிவு பல வடிவங்களில் விலங்கிடப்பட்டிருந்தது. முதலாளித்துவம் அனைத்துலகப் போக்குவரத்து விருத்திகளை ஏற்படுத்தியமையும், தொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சி துரித கதி பெறுவதும் காரணமாகச் சமூக மாற்றச் சிந்தனை வேகமாகப் பரவலடைந்தபடி இருந்தது. இயந்திரங்களைக் கையாளவேண்டிய பாட்டாளி வர்க்கத்திடம்

அடிப்படைக்கல்வி அறிவு வழங்கப்பட்டிருப்பதால் சமூக மாற்றச் சிந்தனையை மூளை உழைப்பாளர்களை விடவும் வேகமாகப் புரிந்துகொண்டு ஏற்கத்தக்க பண்பு பாட்டாளி வர்க்கத்திடம் இருந்தது.

இவ்வாறு ஒரே வீச்சில் மாற்றம் சாத்தியம் என்ற எதிர்பார்ப்பு நிறைவுபெறவில்லை. மார்க்சிய முன்னோடிகளின் மறைவையடுத்து ஏகாதிபத்தியச் சகாப்தம் தோன்றிவிட்டது. முதலாளித்துவத்தின் சமவீனமான வளர்ச்சி நியதியில் புதிய ஏகாதிபத்திய நாடுகளான ஜெர்மன், இத்தாலி, யப்பான் ஆகியவற்றுக்கு உலக நாடுகளில் உரிய பங்கைத் தமக்காகப் பெறும் பொருட்டு ஏற்கனவே தமக்குள் பங்கிட்டுள்ள பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா ஆகியவற்றோடு போராட வேண்டியிருந்தது. இந்த மறுபங்கீட்டுக்கான முயற்சி 1914இல் முதலாம் உலக யுத்தத்தை உருவாக்கியிருந்தது; ஏறத்தாழ நான்கு ஆண்டுகளுக்கு அது நீடித்தது.

இதனை ஏகாதிபத்திய யுத்தமாகக் காணத்தவறிய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் கொம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் தத்தமது தந்தையர் நாடுகளைப் பாதுகாத்தல் எனும் பேரில் யுத்த ஆதரவு நிலைப்பாட்டை எடுத்தன. இரண்டாம் அகிலம் இந்தத் திரிபுவாத நிலைப்பாட்டை நிராகரிக்க இயலாத வகையில் காவுட்ஸ்கி போன்ற ஏங்கெல்சுடன் இயங்கிய தலைவர்கள்கூட இதே நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர். புரட்சியலை மேலெழுந்து வந்த ருஷ்யாவின் பெரும்பான்மையான கொம்ப்யூனிஸ்ட்டுகள் லெனின் தலைமையில் அணிதிரண்டு ருஷ்ய ஜாரிஸ அரசுக்கு எதிராகப் போராடினர். ஜார் ஆட்சி 1917 பெப்ரவரியில் வீழ்த்தப்பட்டு 2ம் அகிலத்தின் கோட்பாட்டை ஏற்ற கொம்ப்யூனிஸ்ட்டுகளின் சிறுபான்மை அணியினர் ஆட்சிபீடம் ஏறிய பின்னரும் ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் ருஷ்யாவைத் தொடர்ந்து ஈடுபடுத்தினர். ஒக்டோபர் புரட்சி அவர்களை வீழ்த்தி, ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து முற்றாக முறித்துக்கொண்ட பாட்டாளி வர்க்க அரசை அரங்கேற்றியது.

மார்க்சின் எதிர்பார்ப்புப் பிரகாரம் ஏனைய நாடுகளில் புரட்சி சாத்தியமாக முடியும் என்ற நம்பிக்கை ட்ரொட்ஸ்கிக்கு இருந்தது; அது சாத்தியமாகாதபட்சத்தில் தனியொரு நாட்டில் பாட்டாளிவர்க்க அரசு நீடிக்க இயலாது என்பதும் ட்ரொட்ஸ்கியின் கருத்து. லெனின் ஏனைய நாடுகளில் புரட்சி ஏற்படுவதை விரும்பியிருந்தார். விருப்பையும் மீறிய வரலாற்றுச் செல்நெறி மாற்றத்தையும் கவனித்தார். மேற்கு நாடுகள் சோவியத் அரசைத் தாக்குவதில் முனைப்புக்காட்டியதற்கு எதிராக அந்நாடுகளில் தொழிலாளர்களது எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் இடம்பெற்றதன் காரணமாக அழிப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர இயலாமற் போனதாயினும், ஏனைய நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி சாத்தியப்பட இயலாததாயே இருந்தது.

அதேவேளை, ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் தனியொரு நாட்டில் சோசலிசம் சாத்தியமாக இயலும் என்பதை லெனின் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் நடைமுறை பூர்வமாகவும் நிரூபித்து வந்தார். புதிய எழுச்சியைக் கையேற்ற சோவியத் மக்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைமையின் கீழ் அணிதிரண்டு வரலாறு படைக்கும் துடிப்புடன் இயங்கினர். வரலாற்றின் இப்புதிய செல்நெறியைக் கவனங்கொண்டு லெனின் வகுத்த கோட்பாடுகளுக்கு சோவியத் ருஷ்யக் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தில் இணைந்திருந்த மக்கள் தொடர்ந்தும் உயிர்ப்பூட்டினர். மக்களைக் கற்று, மக்கள் இயக்கம் முன்னெடுக்க ஏற்ற மார்க்கத்தை வகுக்க உதவிய லெனினின் வழிகாட்டலால் சோவியத் யூனியனின் எழுச்சி வீச்சு ஏறத்தாழ முக்கால் நூற்றாண்டுக்கு நீடித்தது; பாட்டாளி வர்க்க அரசொன்று உலகை மாற்றிப் புனையும் அற்புதங்களைச் சோவியத் யூனியன் எடுத்துக்காட்டி வரலாற்றில் அழியாததம் பதித்துள்ளது.

ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் தனியொரு நாட்டில் சோசலிசம் படைக்கும் முன்னுதாரணத்தை வெளிப்படுத்துவதை மட்டும் ஒக்டோபர் புரட்சி சாதித்திருக்கவில்லை. பாட்டாளி வர்க்கம் மட்டுமன்றி சமூக மாற்றத்துக்கான அடிப்படைச் சக்தியாக ஏகாதிபத்தியத்தால் ஒடுக்கப்படும் தேசங்களும் அமைவன

என்பதையும் ஒக்டோபர் புரட்சி எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. ஒரு பாட்டாளிவர்க்க அரசு நிலவும் காரணத்தால் ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பைத் தகர்த்து விடுதலைபெறும் தேசங்கள் முதலாளித்துவ அரசு முறைமை ஒன்றில்லாமல் நேரடியாகச் சோசலிசக் கட்டமைப்பை நிர்மாணிக்க இயலும் என லெனின் சோவியத் யூனியன் உருவாகியபின் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தார்.

ஒடுக்கப்படும் தேசங்கள் பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனை வழிகாட்டலில் இயங்கும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைமையில் தேசவிடுதலையை வென்றெடுக்கும் போது நேரடியாக சோசலிச அமைப்பைக் கட்டியெழுப்ப இயலுமெனப் புரட்சியின் பின்னர்தான் லெனின் கண்டறிந்து கூறினார் என்பதற்கில்லை; ஜாரிஸ ருஷ்யாவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்த உக்ரைன், அஜர்பைஜான், ஜோர்ஜியா போன்ற தேசங்கள் தத்தமது தேச விடுதலைக்காகப் போராடியவாறு இருந்தன; அந்த ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் பாட்டாளி வர்க்கம் தத்தமது தேசிய விடுதலையை ஆதரிக்கும் உணர்வுடன் கூடவே ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் இணைந்து சோசலிசத்துக்கான புரட்சியில் பங்கேற்கவும் விரும்பின; இந்நிலையில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய லெனினது கோட்பாடு அத்தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களை ஐக்கியப்படுத்தியவாறு ருஷ்யப் புரட்சியை வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்ல உதவியது. விடுதலையின் பின்னர் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளின் அணுகுமுறை காரணமாக அந்த ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் தேசிய சக்திகளும் கூடப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை இருந்தும், ருஷ்யாவுடன் இணைந்த சோவியத் யூனியன் குடியரசுகளாக நீடிப்பதையே விரும்பியிருந்தன. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1991இல் கொர்ப்ச்சேவினால் கலைக்கப்பட்டபோது ஒன்றிணைந்திருந்த அந்தத் தேசங்களில் சில பிரிந்து தனி நாடுகளாயின என்பது வரலாறு.

இவ்வகையில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் நேரடியாக சோசலிசத்தில் இணைவது சோசலிச நாடாக உருவாகிவிட்ட சோவியத் யூனியனுக்கு அண்மித்த எல்லைக்கு உட்படும்

தேசங்களுக்கு மட்டுமன்றி தொலைதூரத் தேசங்களாயினும் வரலாறு படைக்கும் விடுதலை உணர்வு ஓடுக்கப்படும் தேசங்களிடம் உள்ளது என்ற வகையில் அவை சோசலிசத்தை வென்றெடுக்க இயலும் என லெனின் கண்டறிந்தமை வரலாற்றின் மாற்றச் செல்நெறியைத் தெளிவுற அவதானித்தமையின் பேறாகும். அங்கெல்லாம் முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தல் நிகழாமல் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் எவ்வாறு அரசியல் தலைமையைப் பெறுவது? பாட்டாளி வர்க்கமே முதலாளித்துவக் கட்ட மாற்றத்தை நிறைவு செய்து நிரந்தரப் புரட்சித் தொடர்ச்சியாக சோசலிச மாற்றியமைத்தலைத் தொடர இயலும் என்பது லெனினிசம். ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவ மாற்றம் பூரணமாகவில்லை என்ற வகையில் பெப்ரவரிப் புரட்சி வடிவம் நீடித்து முதலாளித்துவம் பூரண வடிவம் பெறவேண்டும் என்ற கோட்பாடு சில மார்க்சியரிடம் இருந்தது; ஒரு தசாப்தத்தின் முன்னரே இதனை நிராகரித்து ருஷ்யப் புரட்சி பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையில் முன்னெடுக்கப்பட்டு உடன் சோசலிச மாற்றத்தை நிகழ்த்த வேண்டும் - இயலும் எனக் கோட்பாட்டு ரீதியாக லெனின் எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். ஒக்டோபர்ப் புரட்சி இதனைச் சாதித்திருந்தது.

லெனினிசத்தின் சரியான நிலைப்பாட்டை சோவியத் பாட்டாளி வர்க்கம் நிரூபித்துக் காட்டியிருந்தது. தொடர்ந்த வரலாற்றில் ஓடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் விடுதலைப் போராட்டம் ஊடாக சோசலிசம் வென்றெடுக்கப்படுவதனைச் சீனா முதல் கியூபா வரையான தேசிய விடுதலைகள் எடுத்துக்காட்டியிருந்தன.

வரலாறு படைக்கும் சக்திகள்: பாட்டாளி வர்க்கமும் ஓடுக்கப்பட்ட தேசங்களும்

நிலம் பிரதான உற்பத்தி சாதனமாக இருந்த நீண்டகாலப் பொருளாதார முறைமையில் பிரபு - பண்ணையடிமை என்ற உற்பத்தி உறவு நீடித்து இருந்தது. பண்ணை வரையறைக்குள் அடங்கிப் போகும் சிந்தனை முடக்கம் தகர்க்கப்பட வேண்டியிருந்தது. சுதந்திரத் தொழிலாளர்கள் பிறப்பெடுத்து மூலதனத்தைப் படைக்க ஏற்ற புதிய உற்பத்தி உறவாக முதலாளி

தொழிலாளி உறவு தோன்றி வளர்ந்தது. ஆதி மூலதனத் திரட்டல் இத்தொழிலாளர்களின் உபரி உழைப்பிலிருந்து அபகரிக்கப்பட்டதாக மட்டுமன்றி, குடியேற்ற நாடுகளைச் சூறையாடுவதன் வாயிலாகவும் நடந்தேறியது.

வளர்ச்சியடைந்த முதலாளிவர்க்கம் “சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” என்ற முழக்கத்துடன் ஜனநாயகப் புரட்சி வாயிலாகத் தேசங்களைக் கட்டமைத்து நவீன யுகத்தில் வரலாற்றை ஆற்றுப்படுத்தியது. போக்குவரத்து தொடர்பாடல் என்பனவற்றின் விருத்தி, அறிவு வளர்ச்சி ஆகியவற்றுடன் பெருந்தொழிற்சாலைகளில் ஒன்று குவிக்கப்பட்ட ஸ்தாபன வலுப்பெற்ற பாட்டாளி வர்க்கம் இழப்பதற்கு எதவுமற்ற நிலையில் சோசலிசத்தை வென்றெடுக்கும் வரலாற்றுச் சக்தியாக வளர்ந்திருந்தது. முதலாளித்துவத்துக்கு எதிரான முரண்பாடு கூர்மையடைந்து பொதுவுடைமைப் புத்துலகைப் பாட்டாளி வர்க்கம் படைப்பதற்கான முனைப்புகள் வரலாற்றரங்கில் இடம்பெற்றன. அந்த வர்க்கத்தின் போராட்ட அனுபவங்களின் தொகுப்பாக மார்க்சிசம் பிறந்தது.

மூலதனத்தை வெற்றி கொண்ட முதலாளித்துவ நாடுகளில் பெருமூலதனங்கள் ஒன்று திரண்டு ஏகபோக மூலதனங்களாகி உலகனைத்தையும் சுரண்டிக் கொழுத்து வந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் வற்றடிக்கப்பட்டுச் சுரண்டப்பட்ட வளம் ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்கும் கையூட்டாகி அந்நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கங்களின் புரட்சிப் பண்பை நீர்த்துப்போகச் செய்தது.

முதலாளித்துவப் புரட்சியை முன்னெடுக்க வேண்டியிருந்த ருஷ்யா ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்பு நாடாகவும் இருந்தது. பலவீனப்பட்ட முதலாளி வர்க்கத்தை பின்னடைய வைத்த ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கம் ஜனநாயக மாற்றக் கட்டத்தையும் தனது கரங்களில் எடுத்துக்கொண்டு, சோசலிசம் படைக்கும் வரலாற்றைப் படைத்தது. இவ்வகையில், சோசலிசத்தைப்

படைப்பதற்கான சமூக சக்தி பாட்டாளி வர்க்கம் எனும் மார்க்சிய முன்மொழிவு நிரூபணமாயிற்று.

இந்த ருஷ்ய ஒக்டோபர்ப் புரட்சி (1917) தனியே ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கம் நடாத்தி முடித்த ஒன்றல்ல. அந்தப் புரட்சி ஜாரிஸ ருஷ்யாவால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களும் இணைந்து முன்னெடுத்த ஒரு வரலாற்று முன்னெடுப்பு என்பது தனித்துக் கவனம் செலுத்தவேண்டிய வடிவ மாற்றத்தை உடையது. பாட்டாளி வர்க்கத்தைச் சுரண்டுவதால் மட்டுமன்றி, ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களையும் அபகரித்தேதான் ஆதி மூலதனத் திரட்டல் பெறப்பட்டது. அதன் நீடிப்பு இன்றும் உண்டு. சமவீனமான வர்த்தக உறவு உள்ளிட்ட பொருளாதார முன்னெடுப்புகள் வாயிலாக மேலாதிக்க நாடுகள் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களைச் சுரண்டியபடிதான். அந்தச் சுரண்டலின் ஒருபகுதி அந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் பாட்டாளிவர்க்க இயக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தி வரலாறு படைக்கும் ஆற்றலை அந்நாடுகள் இழந்த போதிலும் “உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களே ஒன்று சேருங்கள்” என்ற லெனினிசப் பரிணமிப்பு ஏற்படுத்திய வரலாற்றுச் செல்நெறியிலான மாற்றம் முன்னுரிமையுடன் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

மார்க்சிய லெனினிய விஞ்ஞான அணுகுமுறைகளை உள்வாங்கிய ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனை வழிகாட்டலுடன் தமது விடுதலையை முன்னெடுத்து சோசலிசம் படைக்கும் சக்தியாக ஒடுக்கப்பட்ட தேசத்தின் பாத்திரத்தை வெளிப்படுத்தியவாறுள்ளன. இந்த மாற்றத்துக்கான வடிவத்தை “மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம்” என அடையாளப்படுத்தியதன் வாயிலாக பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பதிலிருந்து இது வேறுபடுமாறினை மாஓ காட்டினார். இதனைச் சமூக பொருளாதாரத் தளங்களிலும் விரிவுபடுத்தி, பாட்டாளி வர்க்கம் கட்டமைப்பதிலிருந்து ஒடுக்கப்பட்ட தேசம் வென்றெடுக்கும் சோசலிச முறைக்கான மாற்ற வடிவங்கள் எத்தகையன என மாஓ சேதுங் சிந்தனை முழுநிறைவாகக் காட்டத் தவறிவிட்டது.

இன்று தென்னமரிக்க நாடுகள் நடைமுறை வாயிலாக இதற்கான விடை தேடலை நாடி நிற்கின்றன.

வர்க்கப் பிளவுச் சமூகத்தின் சமூக மாற்ற வடிவத்தை மார்க்சிசம் தெளிவுபடுத்தியிருந்தது. ஏகாதிபத்தியம் என்கிற பெருந்திணையினால் ஒடுக்கப்படும் திணைகளுக்கான தேசவிடுதலை கட்டமைக்கும் சமூக மாற்றவடிவம் எத்தகையதாக இருக்க இயலும்? ஒடுக்கப்பட்ட திணைகளின் விடுதலைப் போராட்டம் சோசலிசம் படைக்கும் மற்றுமொரு வரலாற்றுச் சக்தியென லெனினிசம் - மாஓ சேதுங் சிந்தனை என்பன காட்டியிருந்தன; இந்தப் பரிணமிப்பை எட்டிய மார்க்சியத்தால் திணை மேலாதிக்கத்துக்கு எதிரான சமூக மாற்ற வடிவத்தையும் தெளிவுபடுத்த இயலும்.

03

தேசியம் - இனத்தேசியம்

இன்றைய உலகம் தேசங்களாக வரையறுக்கப்பட்ட புவியியல் - அரசியல் பிராந்தியங்களுக்கு உட்பட்டு வாழும் மக்கள் கூட்டங்களைக் கொண்டு இயங்குகிறது. இந்தத் தேசங்கள் பிற தேசங்களால் ஊடுருவல் செய்யவோ எல்லை மாற்றம் செய்யவோ இயலாத வகையில் தமக்கான ஆட்சிப் பரப்பைப் பூரண இறைமையுடனும் சுயாதிபத்தியத்துடனும் கொண்டிருப்பன. இவற்றிடையே வெவ்வேறு அரசியல் வடிவங்கள் காணப்பட்ட போதிலும் காலந்தோறும் ஜனநாயகத் தேர்தல் மூலம் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு ஆட்சிப்பீடத்தைக் கட்டமைக்கும் முறை ஏதோவொரு வடிவில் காணப்படுவது பொது இயல்பாகும். இந்த ஜனநாயக முறையில் பெரும்பான்மை பிரதிநிதிகளைப் பெறும் கட்சி ஆட்சிப்பீடமேறுவதும், சிறுபான்மைக் கட்சி தமது விமரிசனங்கள் வாயிலாக ஆட்சியைச் செம்மைப்படுத்த முயல்வதும் நடைமுறையாக உள்ளது; ஆட்சியாளர் மீதான அதிருப்தியில் மக்கள் கருத்து மாற்றம் பெற்று அடுத்த ஒரு தெரிவில் சிறுபான்மையாக இருந்த கட்சி கூடுதல் பிரதிநிதிகளைப் பெற்று ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வாய்ப்புண்டு.

இந்தத் தேசங்களினுள் பல்வேறு தேசிய இனப் பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பெரும்பான்மை இனத்தவரே கூடுதல் பிரதிநிதிகளை ஆட்சிபீடத்துக்கு அனுப்ப வாய்ப்பைப் பெறுவதனால் அந்த இனத்தேசியம் ஆளும் இனமாக இயங்குகிற சூழல் காரணமாக ஏனைய தேசிய இனத்தவர் தாம் புறக்கணிக்கப் படுவதாகவோ ஒடுக்கப்படுவதாகவோ உணரும் நிலை காணப்படுகிறது. பூரண ஜனநாயகத்தோடு இயங்கினாலன்றி சிறு தேசிய இனத்தவர் பெருந்தேசிய இனத்தவரால் புறக்கணிக்கப்படுவதும் சுரண்டப்படுவதும் நிகழாமல் போகாது. அப்புறக்கணிப்புப் பற்றிக் குரல் எழுப்பும்போது ஒடுக்கப்படுவதும் உலகநாடுகள் எங்கும் இடம்பெற்றபடிதான்! பூரண ஜனநாயகம் என்ற ஒன்று நடைமுறையில் இல்லை என்பதே இன்றைய நிதர்சனம். ஓரளவு ஜனநாயகம் உள்ள நாடுகளில் இனக்குரோதம் மிதமாக வெளிப்படுவதனால் இனமோதல்கள் தவிர்க்கப்படுவதாக இருப்பதே இன்றைய உலகின் இருப்பு. பெரும்பாலான நாடுகளில் இனத்தேசிய முரண் எவ்வாறு கையாளப்படுகின்றன என்பதைப் பல்வேறு காரணிகள் தீர்மானிக்கின்றன.

ஒரு தேசத்தினுள் சிறு தேசிய இனங்கள் பெருந்தேசிய ஊடுருவல்களுக்கு ஆட்பட்டுச் சுரண்டப்படுவதும், ஒட்டு மொத்தமாகத் தேசம் முழுமையும் பல்தேசக் கொம்பனிகளைக் கொண்டிருக்கும் ஏகாதிபத்தியங்களால் சுரண்டப்படுவதும் இன்றைய பொருளுற்பத்திமுறையின் நியதி. குடியேற்ற நாடுகளை ஆக்கிரமித்தவாறு ஏகாதிபத்திய நாடுகளாகப் பரிணமிக்கும் வாய்ப்பை எட்ட ஏற்றதாக ஆதிமூலதனத் திரட்டலைப் பெற்ற மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் முதலில் தேசங்களாக அமைவு பெற்றவை. பின்னர் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், அமெரிக்க கண்டத்துக்கான நாடுகள் மற்றும் அவுஸ்திரேலியா, இறுதியாக குடியேற்றவாதம் தகர்த்த ஆசிய ஆபிரிக்க கண்டங்களின் நாடுகள் என்பன தேசிய வடிவங்களைப் பெற்றுக் கொண்டன. இது வெறும் வரலாற்றுக் காலகட்ட வேறுபாடு மட்டுமல்ல; தேசங்கள்

சமத்துவமாக இயங்க முடியாமையையும் வெளிப்படுத்துகிற ஒரு அம்சம்.

தேசிய இன முரண்பாடு கூர்மைப்பட்டு மூன்று தசாப்தங்கள் நீடித்த உள்நாட்டு யுத்தத்தைக் கண்ட இலங்கையின் தேசியம் - இனத் தேசியங்கள் குறித்து அலசுவது தேசியம் பற்றிப் புரிதல் கொள்ளவும் இப்பிரச்சினைத் தீர்வு வாயிலாக மக்கள் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்கு வழிவகுப்பதாகவும் அமையும். இது குறித்துப் பலரும் ஆய்வு செய்துள்ளனர். இலங்கை 'இரு தேசம், ஒரு நாடு' எனத் தமிழ்த் தேசியத்தின் இறைமை குறித்து அக்கறை கொள்கிறவர்கள் அப்பிராயப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். இலங்கை ஒரே நாடாக இருப்பதாயின் சமஷ்டி அடிப்படையில் இரண்டு தேசங்களின் (வடக்கு கிழக்கு இணைந்த தமிழ்த் தேசியமும் ஏனைய 'சிங்களத் தேசியம்' பகுதியும்) கூட்டாட்சி முறையில் இணைந்திருக்கவேண்டும் என்பர்.

ஆட்சி அமைக்க ஏற்ற தேசிய இனம் தேசத்தை உடையது எனக்கூறும் இவர்கள் இலங்கையில் சிங்கள, இலங்கைத் தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத்தமிழர் எனும் நான்கு தேசிய இனங்கள் இருப்பதையும் வலியுறுத்துகின்றனர். ஆட்சியுரிமை பெறவியலாத முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ்த் தேசியம் என்பவற்றுக்கான தீர்வு எத்தகையது? சிங்கள சமஷ்டிக்குள் வாழும் தமிழர், தமிழ்ச் சமஷ்டிக்குள் வாழும் சிங்களவர் ஆகியோரது உரிமைகள் எவ்வடிவில் பேணப்பட இயலும்? இரண்டு சமஷ்டி அலகைச் சிங்கள மக்கள் நிராகரிக்கக் காரணம் என்ன? பிரிவினை மட்டுமே தீர்வாகும் எனத் தமிழ்த் தேசியர் சிலர் கூறுவது ஏன்? சிங்கள தமிழ் முரண்பாடு காலாகாலமாய் இருந்து வருகிற ஒன்றா? முப்பதுவருடங்களாக நீடித்த யுத்தம் தமிழ் - சிங்கள முரண்பாட்டை மட்டுமே காரணமாக வைத்து இடம்பெற்றிருந்ததா? இந்த யுத்தத்தில் வேறு காரணிகள் இல்லையா? இலங்கையில் இன நல்லிணக்கமும், தெற்காசியா முழுமையிலும் நாடுகளிடையே பரஸ்பரப் புரிந்துணர்வும் சாத்தியமில்லையா? தேசியப்

பிரச்சனையின் முழுப் பரிமாணத்தையும் காணும்போது மட்டுமே இவற்றுக்கான விடையைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கும். அதற்கு உதவும் வகையில் உலக அளவில் வளர்ந்த தேசியவடிவங்களைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்!

ஒடுக்கும் தேசங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட “சுய நிர்ணய உரிமை”

புராதன பொதுவுடைமை அமைப்புத் தகர்ந்து வல்லாதிக்கத்தின் வாயிலாக ஆண்டான்களானவர்கள் உடைமையாளர்களாகவும் வென்றடக்கப்பட்டு உடைமை மறுக்கப்பட்ட அடிமைகள் உழைப்பாளர்களாய் மட்டுமன்றிக் கொல்லப்படவுமான நிலையில் இருந்தனர். இக் கொடுரத்தை எதிர்த்து எழுந்த அடிமைப் புரட்சி வாழும் உரிமையை வென்றெடுக்க உதவிய போதிலும் பண்ணையடிமைகளாக நிலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டு உரிமைகள் எதுவும் அற்றவர்களாக வாழ ஏற்றதான மாற்றத்தையே சாத்தியப்படுத்தியது. அடிமைப் புரட்சி போன்ற எதிர்ப்புணர்வு மீண்டும் எழுந்து விடாதிருக்கும் வகையில், நிலத்தை உடைமையாக உடைய பண்ணையார்க்கான வளவாழ்வுக்கும் - பண்ணை அடிமைகள் கடுமையாக உழைத்தும் உருப்பட இயலாது இருப்பதற்கும் கடவுள் வகுத்த நியதியே காரணம் எனக்கூறும் மதம் நிலவுடைமை அமைப்பில் சமூகக் கட்டமைப்பைப் பேணும் வலுவான சக்தியாக எழுச்சிபெற்றது.

நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி உறவு தகர்க்கப்பட்டு மூலதனத்தை உடைமையாகக் கொண்ட முதலாளிகள் ஆளும் வர்க்கமாக மாறும் புரட்சியில் பங்கேற்ற பண்ணையடிமை (விவசாய) வர்க்கம் சுதந்திரமாக உழைப்புச்சக்தியை எவருக்கும் விற்கும் உரிமைபெற்ற தொழிலாளர்கள் ஆகினர். ஆயினும், மூலதனப் பெருக்கத்துக்காகக் கடுமையாக உழைத்தபோதிலும் திருப்தியான வாழ்வைக்காண இயலாதவர்களாயே தொழிலாளர்கள் இன்னும் உள்ளனர். மத்தியதர வர்க்க வாழ்வை எட்டியவர்கள் முதலாளிகள் ‘போல’ வாழ்வதான மயக்க நிலைப் போலி ஆடம்பரங்களுக்கு

வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டவர்களாய் ஆனபோதிலும், அதன் பொருட்டு மனிதப் பண்புகளை இழந்து ஆன்மா மரித்த விலங்கின வாழ்வையே கண்டடைகின்றனர். இத்தகைய மனிதம் மரித்த நவீன சமூகம் பண்பாட்டுச் சிதைவையே வளர்த்து வருகிறது; இந்நிலை மாற்றப்படவேண்டும் என்பதைக்கண்டுகொள்ள அனுமதிக்காத உணர்வு முட்டம் 'தேசியம்' என்ற வடிவில் இயக்கப்படுகிறது.

முதலாளித்துவ ஜனநாயகப் புரட்சியை முதலில் வென்ற பிரித்தானியாவில் பக்குவப்பட்டிராத முதலாளித்துவம் காரணமாக நிலப்பிரபுத்துவத்துடன் சமரசம் செய்துகொண்ட தேசிய வடிவத்தைப் பெற்றதும், அதன் பின்னர் இருநூறாண்டுகள்கடந்த நிலையில் ஜெர்மனியின் முதலாளித்துவம் மக்கள் எழுச்சியுடன் தேசியத்தை வென்றெடுக்க முனைவது தொழிலாளர் புரட்சிக் கொந்தளிப்புக்கு இடமேற்படுத்திவிடும் என்ற பயத்தில் ஆதிக்கத் தரப்பால் மேலிருந்து திணிக்கப்பட்ட தேசியத்தை ஏற்றுக்கொண்டதையும் கண்டிருக்கிறோம். ஏனைய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் இவ்வகைத் தேசியக் கட்டமைப்புகள் நிதர்சனமான போதிலும் இடைபட்டு 1789இல் பிரான்சியப் புரட்சி வாயிலாக மட்டும் முதலாளித்துவம் மக்கள் புரட்சிக்குத் தலைமையேற்று வரலாறு படைத்த சாதனையை நிகழ்த்தியது. கிரேக்க ரோம் அடிமைப் புரட்சிக்குப் பின்னர் பிரான்சியப் புரட்சியே பெரிதும் பேசப்படும் வரலாற்று நிகழ்வாகப் போற்றப்படக் காண்கிறோம்.

“சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” எனும் முழக்கத்துடன் எழுந்த பிரான்சின் தேசிய உணர்வு தனது நாட்டினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட நாடுகளுக்கும் சமத்துவமான தேசிய அந்தஸ்தை அறிமுகப்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது. இது ஒரு குறுகியகால நிகழ்வு மட்டுமே. மூல்தனமானது தனது பெருக்கத்துக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கிற எங்கும் ஒட்டச் சுரண்டியாக வேண்டும் என்பது நியதி என்கிற வகையில், ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களைச் சமத்துவமாக அணுகும் ஜனநாயகப் பண்பை பிரான்சினாலும் தொடர இயலவில்லை. இவ்வகையில் குடியேற்ற

நாடுகளைக் கொண்டிருந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் தேசிய உருவாக்கம், அதன் தொடக்க நிலையிலேயே ஒடுக்கும் - ஒடுக்கப்படும் தேசங்கள் எனும் இரட்டைத் தேசிய நியதியை உடையதாக அமைந்திருப்பது முதலாளித்துவத்துக்கான இயல்பான குணாம்சம்! தமக்கான நலனை முன்னிறுத்திய வாறுதான் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் ஆள்புலங்களை வரையறுத்தனர்; அதன் வடிவம் சார்ந்து குடியேற்ற நாடுகளின் தேசிய வடிவம் அமைவு பெறுவது தவிர்க்கவியலாததாக இருந்தது. இதனை மாற்றுவதிலும் சில தேசங்கள் வெற்றி பெற்றிருந்தன; அது பற்றிக் காணும் முன்னர் இடைப்பட்ட இரு வடிவங்களிலான தேசியங்கள் குறித்துக் காண்பது அவசியம்.

பிரான்சியப் புரட்சிக்கு அகக் காரணியாகப் போதுமான உந்துதல்கள் உள்நாட்டிலேயே வளர்ச்சி பெற்று வந்தன; ஒரு புறக் காரணியும் வலுவான உத்வேகத்தை வழங்கியிருந்தது. பிரித்தானிய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து 1776இல் அமெரிக்கா சுதந்திரப் பிரகடனத்தைச் செய்துகொண்ட புரட்சிகரநிலை அப் புறக் காரணியாகும். பிரித்தானியா சார்ந்த சகல அடையாளங்களையும் ஐக்கிய அமெரிக்கா நீக்கியது. பாராளுமன்ற முறைக்கு மாறான ஜனாதிபதி முறை உள்ளிட்ட ஒவ்வொரு அம்சங்களிலும் சுதந்திரமான புதிய தேசம் ஒன்றுக்கான வடிவங்களாக ஐக்கிய அமெரிக்கா அமைத்துக் கொண்டது. அத்தகைய சுதந்திர உணர்வு பிரான்சியப் புரட்சிக்கு வலுவாக உத்வேகமூட்டிய காரணத்தாலேயே நியூயோர்க்கின் சின்னமாகத் திகழும் சுதந்திரதேவி சிலையைச் செதுக்கிப் புரட்சிக்குப் பிந்திய பிரான்ஸ் அன்பளிப்பாக ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பியிருந்தது.

ஐக்கிய அமெரிக்க இராச்சியம் இவ்வகையில் உருவானதைத் தொட்டு தென்னமெரிக்க நாடுகளும் போராட்டங்கள் வாயிலாக சுதந்திரத்தை வெற்றிகொண்டன. ஒரு நூற்றாண்டு கடப்பதற்குள் அடிமைமுறை ஒழிப்பையும் ஆபிரகாம் லிங்கன் தலைமையில் அமெரிக்கா வெற்றி கொண்ட அனுபவமும் தென்னமெரிக்க நாடுகளுக்கு உந்துதல் அளித்திருந்தது. அங்கு

பிரித்தானிய, பிரெஞ்சு குடியேற்றங்கள் மிகமிகக் குறைந்த அளவில் இருந்தன; போர்த்துக்கல், ஒல்லாந்தக் குடியேற்றங்கள் குறைந்த அளவிலும், மிகமிக அதிகமாய் ஸ்பானியக் குடியேற்றங்களாய்த் தென்னமெரிக்கா காணப்பட்டது. ஐக்கிய அமெரிக்கா எவ்வாறு தாயக (பிரித்தானிய) தொடர்பை முழுமுற்றாகத் துண்டித்ததோ, அவ்வாறே தென்னமெரிக்க நாடுகளும் தத்தமது ஐரோப்பிய மூலத்தை முற்றாகத் துண்டித்தன. இவை பின்னர் ஐக்கிய அமெரிக்க இராய்ச்சியத்தின் மேலாதிக்கத்துக்கும் நவ-குடியேற்ற வாதத்துக்கும் ஆட்பட்டபோது பூர்வ அமெரிக்க மக்கள், அடிமைகளாகக் கொண்டுவரப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்ட ஆபிரிக்க கறுப்பின மக்கள் ஆகியோருடன் தாயகத் தொடர்பை முற்றாகத் துண்டித்த ஐரோப்பியக் குடியேறிகள், வலுவான ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தி மிகச் சிறந்த தேசிய உணர்வுக்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்து வருகின்றனர். இந்த வலுவான தேசிய உணர்வுடன் இத்தென்னமெரிக்க நாடுகளின் மக்கள் இன்று புதிய வழியில் சோசலிசக் கட்டமைப்பை வெற்றிகொள்ள முயன்று வருவதனையும் காண்கிறோம்.

அவுஸ்திரேலியாவும் அமெரிக்காவின் வடக்கே கனடாவும் தொடர்ந்து பிரித்தானிய இராச்சியத் தலைமையை ஏற்று வருகிற போதிலும் அமெரிக்க சுதந்திரத்தின் காரணமாகத் தனித் தேசங்களாக இறைமையோடு இயங்கி வருவதனை அவதானிக்க இயலும். இது அமெரிக்கக் கண்டம் கண்டடைந்த ஆளுமை மிக்க தேசிய வடிவத்தாக்கத்தின் பேறாகும்.

முன்றாவது வடிவத் தேசியம் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்டு வந்தது. பாட்டாளி வர்க்க இயக்க எழுச்சி வீறுபெற்றுள்ள நிலையில் தேசியப் பிரச்சனையை அந்த வர்க்கத்தின் கட்சியான கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி எவ்வாறு அணுகுவது எனும் கேள்வி எழுந்திருந்தது. நிலப்பிரபுத்துவத்தைத் தகர்க்கும் ஜனநாயக மாற்றத்தில் தேச உருவாக்கத்துக்கு முனைந்துள்ள முதலாளி வர்க்கத்துக்கு பாட்டாளி வர்க்க இயக்கம் உதவவேண்டும் என்பது ஒரு தரப்பினர்

கருத்து. இக்கருத்து ருஷ்யாவிலும் காணப்பட்டது. லெனின் தலைமையிலான போல்ஷ்விக்கட்சியினர் இதனை நிராகரித்தனர். ருஷ்ய முதலாளி வர்க்கம் முழுமைப்பட்ட ஜனநாயகப் புரட்சிக்கான உணர்வோடு இல்லாத நிலையில் பாட்டாளி வர்க்கம் அதன் வாலாக அமைவதற்கு மாறாகத் தானே அரச அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி ருஷ்யாவில் நேரடியாகச் சோசலிச மாற்றத்தை முன்னெடுத்தாக வேண்டும்; கூடவே ஜாரினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள தேசிய இனங்களுக்கு முழுமையான சுயநிர்ணய உரிமையை அனுமதிக்க வேண்டுமென போல்ஷ்விக்குகள் வலியுறுத்தினர். ஜாரிஸ ருஷ்யா ஆக்கிரமித்திருந்த உக்ரேன், அஜர்பைஜான், ஜோர்ஜியா போன்ற தேசங்கள் விரும்பும் பட்சத்தில் பிரிந்து செல்லமுடியும் என்பதை இக்கோட்பாடு கூறியுள்ளது. இத்தகைய சுயநிர்ணய உரிமையானது பிரிவினையைத் தூண்டிப் பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் பலவீனப்படுத்துவதாக அமையும் எனச் சுட்டிக்காட்டிப் போலந்துக் கொம்யூனிஸ்ட்டான ரோசா லக்ஷம்பேர்க் வன்மையாகக் கண்டித்தார். ஆயினும் ஒக்டோபர்ப் புரட்சியில் அனைத்துத் தேசிய இனங்களின் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் மட்டுமன்றி ருஷ்யாவால் ஒடுக்கப்பட்டிருந்த இனங்களின் தேசிய சக்திகளும் ஐக்கியப்பட்டு சோவியத் ருஷ்யக் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தைக் கட்டியெழுப்பியதன் வாயிலாக, லெனினிசம் முன்னிறுத்திய சுயநிர்ணய உரிமை வெறும் பிரிவினைவாதமல்ல என்பதனை நிரூபணம் செய்திருந்தனர். கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தும் தத்தமக்கான தேசிய வடிவங்களைப் பெற்றுக் கொண்டன.

தேசியத்தின் நாலாவது வடிவம் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுக்கொண்ட நாடுகளுக்கு உரியது. ருஷ்யாவின் 1917 ஒக்டோபர்ப் புரட்சி ஐரோப்பாவின் ஒடுக்குமுறைக்கு ஆட்பட்டிருந்த ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளின் தேசிய எழுச்சிக்கு உந்துதலை வழங்கியது. ஏகாதிபத்திய நாடுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள தேசங்கள் பிரிந்து செல்லும் சுயநிர்ணய உரிமை உடையன எனும் லெனினிசக் கோட்பாட்டை சோவியத் ருஷ்யா தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்ததோடு ஆசிய

ஆபிரிக்கநாடுகளின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு பல வடிவங்களில் உதவி நல்கியும் வந்தது. மார்க்சிய முன்னோடிகள், மேற்கு ஐரோப்பாவின் தேசங்கள் அந்தந்த நாடுகளின் முதலாளி வர்க்கத்தால் கட்டமைக்கப்படும் வரலாற்றுக் கடமை மேற்கொள்ளப்பட்டபோது அனைத்து நாடுகளினதும் பாட்டாளி வர்க்கம் சர்வதேச உணர்வுடன் உலகப் புரட்சிக்கான பணியைக் கையேற்றுச் சோசலிசத்தைக் கட்டமைக்க முன்வரவேண்டும் என்று அறைகூவியிருந்தனர்; தேசியப் பிரச்சனை குறித்து அவர்கள் போதியளவு கவனம் செலுத்தவில்லை (முற்றாகவே கண்டுகொள்ளவில்லை என்பது இதன் பொருளல்ல). அன்றைய வரலாற்றுச் செல்நெறி அவ்வகையில் அமைந்தும் இருந்தது. வரலாற்று மாற்றப் போக்கை முன்னுணர்ந்து பாட்டாளி வர்க்கம் தனது கோட்பாட்டை விருத்திசெய்யவேண்டும் என வலியுறுத்திய லெனின் முன்வைத்த சுயநிர்ணயக்கோட்பாட்டைக் கையேற்றிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட சிறுதேசங்களோடு இணைந்தவாறு ருசியப் பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையில் தனித்தேசம் கட்டமைக்கும் சோசலிசத்தை நடைமுறைப்படுத்தினார். இந்தப் பாட்டாளி வர்க்க அரசு ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் சுயநிர்ணய உரிமையுடன் பிரிந்து தனித்தேசங்களாக இயலும் என்பதை வலியுறுத்தியதோடு, அவற்றில் பாட்டாளிவர்க்க இயக்க வழிகாட்டல் பெறுவன நேரடியாக சோலிசத்தை வென்றெடுக்க இயலும் எனவும் முன்மொழிந்திருந்தது.

இதன் பிரகாரம் 1949இல் சீனக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் விடுதலை பெற்ற மக்கள் சீனக் குடியரசு 1956 வரை ஜனநாயக (முதலாளித்துவ) மாற்றியமைத்தலை முன்னெடுத்து நிறைவான நிலையில் சோசலிச மாற்றியமைத்தலைத் தொடர்ந்தது. ஆரம்பத்தில் சீனக் குடியரசினுள் பிரிந்து செல்லும் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றிருந்த சீனா, ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு தேசத்தின் சோசலிசக் கட்டுமானத்துக்கு பிரிந்து செல்வதை அனுமதிக்காத சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்துவதே ஏற்புடையது எனக் கண்டுகொண்டது. குடியேற்றவாதத்தைத் தகர்ப்பதற்கு அவசியப்பட்ட சுயநிர்ணய

உரிமையின் பிரிந்து செல்லும் அம்சம், சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் சிறு தேசிய இனங்களுக்கும் அப்படியே பின்பற்றத்தக்க ஒன்றல்ல என்பதனையே இதன் வாயிலாக மாஓ சேதுங் சிந்தனை உணர்த்தியுள்ளது. தேசிய விடுதலை சோசலிசத்தின் பகுதி என்பது ஒக்டோபர்ப் புரட்சியை அடுத்து ஏற்பட்ட நிலை; விடுதலைபெற்ற நாடுகளது சிறு தேசிய இனங்களின் பிரிவினைப் போராட்டங்களில் அனேகமானவை அவ்வாறு சோசலிசத்தின் பகுதியாக அமைந்திருக்கவில்லை பல பிரிவினைவாதங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தின் நலனுக்குரியனவாக அமைந்திருந்தன என்பது கவனிப்புக்குரியது.

இரண்டாம் உலக யுத்த நெருக்கடியால் ஏகாதிபத்தியம் பலவீனப்பட்டிருந்த வாய்ப்பானநிலை, சோசலிச நாடான சோவியத் யூனியன் வழங்கிய ஆத்மார்த்த உதவிகள் என்பவை பின்புலமாக அமைந்த சூழலில் விடுதலைக்காகப் போராடிய மூன்றாமுலக நாடுகள் படிப்படியாக சுதந்திரம் பெற்றிருந்தன. இவை சுயமாகத் தமக் கான தேசிய உணர்வையோ தேச எல்லை வரையறைகளையோ பெற்றனவல்ல. வென்றடக்கிய ஏகாதிபத்தியம் தனது ஆட்சி வசதிக்கு அமைவாக வடிவமைத்திருந்த நாடொன்று விடுதலையை நாடியபோது அனைத்துத் தரப்பினரையும் அரவணைக்கும் தேசியத்தை ஏற்கனவே ஏகாதிபத்தியம் வடிவமைத்த நாட்டு அமைப்பின் வரையறையினுள்ளேயே கண்டடைய வேண்டியிருந்தது. இலங்கை அவ்வகையில் 'இலங்கைத் தேசியத்தை' வெற்றிகொண்டபோது எந்தவொரு தமிழ்த் தலைவரோ சிந்தனையாளரோ தமிழருக்கான தனி நாட்டையோ தனி அலகு எதனையுமோ அப்போது கோரியிருக்கவில்லை. மாறாக, எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டார நாயக்கா மலைநாட்டு சிங்களவர், கரையோர சிங்களவர், வடக்கு கிழக்கு தமிழர் எனும் பிரிவினருக்கான மூன்று சமஷ்டி அமைப்புகளே இலங்கைக்குப் பொருத்தமானது என சுதந்திரத்தின் முன்னர் வலியுறுத்தியிருந்தார். இலங்கை முழுமையும் உயர் தொழில் மற்றும் பொருளாதார நலன் என்பவற்றைப் பெற்றிருந்த யாழ்ப்பாணச் சமூகம் சார்ந்த தமிழ்த் தலைமைகள் இத்தகைய சமஷ்டிக் கோரிக்கையைப் பூரணமாக நிராகரித்திருந்தன.

அன்றைய நிலையில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிக கல்வி வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி நாடு பூராவுமான நிர்வாக உத்தியோகங்களின் பெரும்பகுதியை அவர்களுக்கு வழங்கியிருந்தது. பிரித்தானும் தந்திரத்துடன் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை விகிதாசாரத்துக்கும் அதிகமாக சிங்களத் தரப்பினரிடம் கொடுத்த ஏகாதிபத்தியம் நிர்வாகத்தின் பெரும்பகுதியை இவ்வகையில் யாழ்ப்பாணத்திடம் வழங்கியிருந்தமையால் இலங்கைத் தேசிய உணர்வே தமிழர்களிடம் மேலோங்கியிருக்க இயலாமாயிற்று. சிங்கள முஸ்லிம் கலவரம் 1915 இல் ஏற்பட்டபோது இலங்கைத் தமிழர்கள் நாட்டுத் தேசிய உணர்வுடன் சிங்களத்தரப்பை ஆதரித்து, மட்டுமன்றிப் பங்கேற்று முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். கலவரத்துக்குக் காரணமான டி.எஸ். சேனநாயக்கா போன்ற தலைவர்கள் சிறையிலிடப்பட்ட போது, இரண்டாம் உலக யுத்த அபாயச் சூழலிலும் தமிழர் தலைவர் சேர்.பொன். இராமநாதன் கடல்வழிக் கப்பல் பயணம் மேற்கொண்டு லண்டன் வரை சென்று வாதிட்டு அவர்களை மீட்டிருந்தார் என்பதில் தமிழர்களிடம் இருந்த இலங்கைத் தேசிய உணர்வைக் காண இயலும். இதன் பேறாக கொவிகம சாதியினரான (வெள்ளாளர் போன்ற விவசாய ஆதிக்கசாதி) சிங்களத் தலைவர்கள் கராவ சாதித் தலைவரைத் தோற்கடித்து சேர். பொன். இராமநாதனைப் படித்த இலங்கையருக்கான சட்டசபைப் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்திருந்தனர் என்பது கவனிப்புக்குரியது.

இவ்வகையில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் ஏற்படுத்தித் தந்த தேசிய வடிவத்தை ஏற்பதில் தயக்கம் காட்டாத தமிழ்த் தலைமைகள், இலங்கை முழுவதற்குமான நிர்வாகத்துறை மூலமான மேலாண்மை வாய்ப்பு அற்றுப்போன நிலையில் ஏனைய பகுதி மக்களுடன் இணைந்து நாட்டுக்கு ஏற்றதான தீர்வுக்கு முற்படவில்லை. 'சேர்ந்தாரைக் கொல்லியான' சினத்துக்கு ஆட்பட்டுப் பிரிவினை யுத்தத்தை முன்னெடுத்த தமிழ்த் தலைமை இன்னமும் நிதானமான முடிவுக்கு வரவியலாததாகவே உள்ளது. இவ்வகையில் ஏகாதிபத்தியம் வடிவமைக்கும், மேலாதிக்க

வாதத்துக்கு நன்மை பயக்கின்ற 'சுயநிர்ணயம்' இன்னமும் தொடரப்படவேண்டியதா? எமக்கான சுயநிர்ணய உரிமைக்கான வடிவம் எவ்வாறு அமையவேண்டும்?

விடுதலைத் தேசிய உணர்வில் தேசிய இனங்களிடையே புரிந்துணர்வும் தீர்வும்

ஏகாதிபத்தியம் மூலதன அபகரிப்பின் பொருட்டு மேலாதிக்கத் தேசமாக இயங்குவதற்கு அமைவாக உருவாக்கியிருந்த எமக்கான தேசியம் இலங்கையில் அப்படியே ஏற்கப்பட்டிருந்ததுபோல ஏனைய நாடுகள் அனைத்திலும் முழுநிறைவாக ஏற்கப்பட்டிருந்தன என்பதற்கில்லை. இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த பர்மா சுதந்திரத்துக்கு முன்னரே பிரிந்து தனிநாடாக ஆகியிருந்தது. இந்தியாவினுள் முஸ்லிம் தேசிய உணர்வு முப்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து வளர்ந்து வந்த காரணத்தினால் சுதந்திர இந்தியா பிறந்தபோதே பிரிவினைக்குட்பட்ட பாகிஸ்தான் என்ற புதிய தேசம் தோற்றம் பெற்றிருந்தது. இத்துயர்மிகு பிரிவினை ஏகாதிபத்தியச் செயற்திட்டம் என்பது வெளிப்படை. இந்தோசீனம் என்று பிரான்ஸ் ஏகாதிபத்தியத்தால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த நாடு வியட்னாம், லாவோஸ், கம்போடியா எனும் தனித்தனித் தேசங்களாய்ப் பிரியும் செயற்திட்டத்தூடனேயே தத்தமக்கான சுதந்திரத்தை வென்றெடுத்தன (அந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமது சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடிய அந்நாடுகள் தமக்குள் பிரிந்து சென்ற போதிலும் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவது பிரதான முரண்பாட்டுத் தீர்வு என்கிற வகையில் தமக்குள் நல்லுறவைப் பேணி இருந்தன).

இலங்கையில் அன்றைய வாழ்முறைக்குத் தனித் தேசமாகத் தமிழர் தாயகம் பிரியவேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லாத காரணத்தால் பிரிவினை நினைப்பு எவருக்கும் எழவில்லை. ஏகாதிபத்தியம் ஒன்றிணைத்து ஒரு தேசமாக்கியவற்றுள் இணைந்திருந்த தேசங்கள் பிரிந்து இயங்கியிருக்கலாமா எனத் தமிழ்த் தேசிய உணர்விலிருந்து இன்று பார்ப்பதிலிருந்து எதிர்நிலை விவகாரமும் ஏகாதிபத்தியச் செயற்பாட்டினால் நடந்தேறியிருந்தது.

ஏகாதிபத்தியத்தின் 'சுயநிர்ணயம்' ஒரே தேசமாக இயங்கியிருக்க வேண்டிய அரபினைப் பல நாடுகளாக பிளவுபடுத்தியமை திட்டமிட்ட பிரித்தாளும் தந்திரம் (தனித் தேசங்களாக இயங்கத் தக்கவற்றை ஒரே தேசமாக்கி அந்தத் தேசியங்கள் மோதியபடி இருக்கக் கையாளும் தந்திரோபாயத்தின் எதிர்நிலை வடிவம்). ஏகாதிபத்தியத்தால் பிளவுபடுத்தப்பட்ட அந்த மத்தியகிழக்கு நாடுகள் அனைத்தும் அரபுமொழி பேசுவன, ஒரே மதம் சார்ந்த பொதுப் பாண்பாட்டை உடையன, ஒட்டோமன் பேரரசு இருந்த வரை வரலாற்றுப் பூர்வமாக ஒரே நாடாக இயங்கிய, முழுமையாக நிலத்தொடர்பில் இணைந்திருப்பன. அவை பிரிக்கப்பட்டு முரண்படுத்தப்பட்டமை ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் பலமாக அமைந்து முஸ்லிம் தேசியத்துக்கு பலவீனமாகிவிட்டமை குறித்து முஸ்லிம் தேசியர்கள் கருத்துடையவர்களாக உள்ளனர்.

பாகிஸ்தான் பிரிவினையில் ஏகாதிபத்தியச் செயற்திட்டங்கள் பங்கெடுத்தமை போன்றதல்ல இந்நோசீனம் விடுதலையுணர்வுடன் வியட்னாம், கம்போடியா, லாவோஸ் எனத் தமக்கான சுயநிர்ணயத்தை வெற்றிகொண்டமை. இந்திய பாகிஸ்தான் பகையுணர்வு தொடர்ந்தும் தெற்காசியப் பிராந்தியத்துக்கு அமைதியின்மையின் அறிகுறியாக இருந்து வருகிறது; அவை தமக்குள் புரிந்துணர்வுடன் இணக்கம் காண இடந்தராத வகையில் தடையேற்படுத்துவதில் இரு நாடுகளினது அதிகாரத் தரப்புகள் மக்கள் பிரச்சனையைத் தீர்க்கவியலாத தமது கையறுநிலையை மறைப்பதற்காய்த் தேசிய வெறியுணர்வை அவ்வப்போது தூண்டி விடுகின்றன என்பதனை மறந்துவிட இயலாது. அதைவிடவும் ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கம் தொடர்ந்தும் குரோதத்தை வளர்க்கிறது எனும் உண்மையும் (பல்தேசக்கொம்பனிகளின் இணைவோடு ஏகாதிபத்தியத்துடனான இந்தியாவின் உறவும்) கவனிப்புக்குரியது. மாறாக இந்நோசீனப் பிரிவினையின்போது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வில் தமக்குள் கொண்டுவந்துகொடுத்தும் போராடிச் சுதந்திரத்தை வென்றெடுத்த வியட்னாம், கம்போடியா, லாவோஸ் எனும் மூன்று தேசங்களும் தொடர்ந்தும் சமாதானத்தைப் பேணி வருகின்றன. இவற்றிடையேயும் மேலாதிக்கவாதப் பூசல்

சிறிதுகாலம் தூண்டப்பட்ட போதிலும் மிகவிரைவில் அதனைத் துடைத்தெறிந்து இயன்றவரை ஏகாதிபத்திய நலனுக்குத் துணை போவதை விடவும் தத்தமது நாடுகளின் விருத்திக்கான செயற்பாடுகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கிவருகின்றன. மார்க்சியத்தைப் புரிந்துகொண்டு பிரயோகிப்பதில் சில குறைபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும் அந்நாடுகள் விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் மார்க்சிய வழிமுறையைக் கையேற்ற மையாலேயே ஏகாதிபத்தியத்தால் தீர்மானித்து நிறைவேற்றப் படுகின்ற செயற்திட்டங்களைத் தகர்த்துத் தமக்கான விடுதலைச் சுயநிர்ணயத்தை தொடர்ந்து முன்னெடுக்க அவற்றால் இயலுமாகி உள்ளது.

இவ்வகையில் தேசியம் ஒற்றைப் பரிமாணத்துடன் இல்லை என்ற புரிதல் மிக அவசியமான ஒன்று; ஏகாதிபத்தியத்தினதும் அதனோடு இணங்குகின்றனவுமான மேலாதிக்க வாதத் தேசியத்திலிருந்து ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுதலையை நாடிச் சுயநிர்ணய உரிமைக்கெனப் போராடும் விடுதலைத் தேசியம் பண்பு ரீதியில் வேறுபட்டதாகும். மேலாதிக்கத்தின் சுயநிர்ணயத்திற்கு சிறிது இடங்கொடுத்து எழுபதுகளின் பிற்கூறில் பெருந்துயர்களை அனுபவித்த 'இந்தோசீன்' நாடுகள் தமக்கான விடுதலை நாடும் சுயநிர்ணய உரிமையைக் கையேற்கும்போது மக்கள் வாழ்வாதாரப் பெருக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லனவாக வலுப்படுகின்றன; இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினையின் மூலமாக ஏகாதிபத்திய நிர்ணயத்துக்கு ஆட்பட்டுப்போனமை ஏற்படுத்திய எதிர்நிலைப் படிப்பினையும் மனங்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இழந்துபோன பொற்காலங்களின் ஆண்ட பரம்பரைக் கனவுகளை மீட்டுருவாக்குவதை முதன்மைப் படுத்தும் இந்து மேலாதிக்கக் கருத்துருவாக்கத்தை இந்தியத் தேசியம் வலுப்படுத்தியமையானது முஸ்லிம் பிரிவினையை ஏகாதிபத்தியம் தூண்டுவதற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது; இன்றுவரை இந்தியா மக்கள் விரோத அரசுகளின் ஆட்சியில் சாதிச் சமூகங்கள் மேவிய நாடாகச் சிதைவதற்கும் கால் கோளானது. விடுதலை மார்க்கத்தை முதன்மைப்படுத்திய சீனாவில்

விவசாயிகளது போர்க்குணம் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டு ஆண்ட பரம்பரை எண்ணம் மேலோங்க இடந்தராதமையினால் விடுதலைக்குப் பிந்திய மக்கள் சீனக் குடியரசினால் சோசலிசத்தை வெற்றிகொள்ள முடிந்தது.

மேலாதிக்கத் தேசியம் - விடுதலைத் தேசியம் என்பவற்றில் ஈழத்தமிழ்த் தேசியம் எதனை நாடி நின்றது? 'ஆண்ட பரம்பரை மீண்டுமொருமுறை ஆள்' எத்தனித்த மேலாதிக்க சுயநிர்ணயக் கோரிக்கையே பெரும்பாலும் மேலோங்கி இருந்தது என்பதை அறிவோம். எழுபதுகளின் பிற்கூறிலிருந்து எண்பதுகளின் நடுக்கூறுவரை பல்வேறு கருத்தியல் விவாதங்களுடன் தமிழ்த் தேசிய விடுதலை நாட்டம் ஒன்று வளர்ந்தவாறிருந்தது. ஆதிக்கசக்தியின் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் ஜனநாயக விவாதங்களை வன்முறையால் ஒடுக்கி ஒரு ஆயுதக்குழுவின் மேலாதிக்கம் ஏற்படுவதனைச் சாத்தியமாக்கியிருந்தது. அந்த மேலாதிக்கச் சுயநிர்ணயம் முள்ளிவாய்க்கால் வரையிலான அழிவுக்குத் தமிழ்த் தேசியத்தை இட்டுச்சென்ற பின்னர் இன்றைய நிலையில் மேலாதிக்கவாதம் சுயவிமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு தோல்விக்கான காரணங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளனவா? தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விடுதலைத் தேசியம் இன்று பேசு பொருளாகியுள்ளதா? மிகப் பலவீனமான குரலில் விடுதலைத் தேசியம் முனகிய போதிலும் இன்னமும் ஆதிக்கவாதத் தேசிய உணர்வு மேலோங்கியிருக்கக் காரணங்கள்தான் என்ன? தமிழ் மக்கள் எப்போதும் ஏகாதிபத்திய நலனுக்கு இடம்கொடுப்பவர்களாகத்தான் இருந்தார்களா?

டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் சிபார்சுகள் இலங்கையின் சுதந்திரத்துக்கு உரியதில்லை என முன்மொழிந்த யாழ்ப்பாண வாலிபர் கொங்கிரஸ் 1932 தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க அறை கூவியிருந்தது. அத்தகைய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு உணர்வு யாழ்ப்பாணத்தில் (அங்குமட்டும்) பூரண வெற்றி பெற்றது. நாற்பதாம் ஆண்டு வரை அவர்களது அரசியல் வீச்சு காத்திரமானதாக இருந்தது. நாற்பதுகளிலிருந்து மார்க்சிய அமைப்புகள் சாதியத்

தகர்ப்புப் போராட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் தனது புரட்சிகரப் பணியை ஆற்றக்களம் அமைத்திருந்தன. இந்த முற்போக்கு எழுச்சி சமூகத் தளத்திலும் கலை - இலக்கிய வெளிப்பாடுகளிலும் எழுபதுகளின் தொடக்கம்வரை பிரதான செல்நெறியாக இருந்துள்ளது. ஆயினும் அரசியல் தளத்தில் நாற்பதுகளிலிருந்து ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் முன்னிறுத்திய மேலாதிக்கத் 'தமிழ்த்தேசிய' உணர்வு ஆதிக்கம் பெறத் தொடங்கியிருந்தது (தமிழின உணர்வைக் கொங்கிரஸ் கட்சி வெளிப்படுத்தியதே அல்லாமல் தமிழ்த் தேசியத்தை அது வடிவமைக்கவில்லை என்பதால் மேற்கோள் அடையாளம் அவசியப்பட்டது). தமிழ்த்தேசியம் ஒன்றின் விடுதலைப் பண்புடைய அதற்கேயுறித்தான இடதுசாரி அணி ஒன்று இல்லாத நிலையே ஜி.ஜி. முன்னிறுத்திய ஆதிக்கத் தேசியம் அரசியல் களத்தில் மேலோங்கக் காரணமாக அமைந்தது.

இதனை 1949இல் அவரை எதிர்த்து வெளியேறிய செல்வநாயகம் - வன்னியசிங்கம் தலைமையிலான தமிழரசுக்கட்சி எழுச்சிபெற்று வந்ததிலிருந்து கண்டுகொள்ள இயலும். ஜி.ஜி. யின் கொங்கிரஸ் காடையர்களின் தாக்குதலிலிருந்து தமிழரசுக் கட்சியினர்க்கு பாதுகாப்பளித்து முன்னேற உதவியவர்கள் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள். இந்த ஐக்கிய உணர்வு காரணமாக 1953 ஓகஸ்ட் ஹர்த்தால் யாழ்ப்பாணத்தில் வெற்றிபெறக் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளுடன் தமிழரசுக் கட்சியினரும் இணைந்து செயலாற்றினர். அறுபதுகளின் முற்பகுதிவரை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி (ஐ.தே.க.) ஆட்சி அமைவதற்கு எதிராக தமிழரசுக் கட்சி சுதந்திரக் கட்சியை ஆதரித்திருந்தது. அறுபதுகளின் நடுக்கூறிலிருந்து தமிழ்த்தேசிய ஆதிக்கவாதிகளது கூடாரமாக முழுமையாக தமிழரசுக் கட்சி மாறியிருந்தது. மீண்டும் எழுபதுகளில் மேலாதிக்கத் தமிழ்த் தேசியத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி மார்க்சியத் தேடலுடன் எழுச்சிபெற்ற இளைஞர் இயக்கங்களும் எண்பது நடுக்கூறில் செயலிழக்கச் செய்யப்பட்டன. விடுதலைச் செல்நெறிக்கான தமிழ்த்தேசியம் வலுப்பெற இயலாமற் போனதற்கு சிங்கள மக்களின் அரசியல் முன்னெடுப்புகளும் காரணமாக அமைந்திருந்தன. எழுபதுகளின் தொடக்கம் வரை

சிங்கள மக்கள் வெளிப்படுத்திய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வு வீச்சடையதாக இருந்தது. சுதந்திர இலங்கையின் அரசாங்கத்தைக் கையேற்றிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஏகாதிபத்திய நலன் இங்கு தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு வழிவிட்டிருந்தது. அதனின்றும் வெளியேறிய எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான சுதந்திரக்கட்சியானது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தவாறிருந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சமசமாஜக் கட்சி என்பவற்றுடன் ஐக்கியப் பட்டுப் போராடியது. மார்க்சிய அணிகள் அறைகூவிய 1953 மாபெரும் ஹர்த்தால் போராட்டம் நாடு பூராவும் பெரும் வெற்றியை ஈட்டியது. இதன் அறைகூவலில் அணிதிரண்ட சிங்கள விவசாயிகளைச் சிங்களத் தேசிய உணர்வுட்டியபடி சுதந்திரக்கட்சி அரவணைத்தது, புறக்கணிக்கப்படும் தேசிய உணர்வுடன் எழுச்சிபெற தொடங்கும் தமிழ்த் தேசியத்தைத் தமிழரசுக் கட்சி அரவணைத்துக்கொண்டது. மார்க்சிய அணிகள் தொழிலாளர் சக்தியை வலுப்படுத்தி ஸ்தாபனமயப்படுத்துவதில் மட்டும் குறியாக இருந்தன.

வடக்கில் சாதியெதிர்ப்புப் போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்து வந்த காரணத்தினாலும் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் தமிழ்த் தேசியத்தின் இருப்பினையும் அதற்கான அவசியக் கூறுகளையும் பற்றிக் கவனங்கொள்ளாது இருந்துவிட்டனர். உண்மையில் தமிழ்த் தேசியத்தின் இடதுசாரிப் பண்பைத் தமதாக்கிய தமிழரசுக் கட்சியினர் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளின் சாதியெதிர்ப்பு இலட்சியத்துடன் கைகோர்த்து தமிழ்த் தேசியத்தின் ஒரு பண்பாகச் சாதித் தகர்ப்பை இணைத்து முன்னேறியிருக்கவேண்டும். அவ்வாறல்லாத அவர்களது வரலாற்றுத்தவறு, அன்றைய பிரதான செல்நெறியாக இருந்த சாதியெதிர்ப்பு அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராகத் தமிழ்த் தேசியத்தை முன்னெடுத்து இரட்டைத் தேசியப் பிளவுக்கு வழிகோலுவதாகிவிட்டது. மட்டுமன்றி, அன்றைய இடதுசாரித் தமிழ்த் தேசியத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய வேளையிலேயே சுதந்திரக்கட்சி முன்னெடுத்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு அரசியல்

நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டு தமிழர் நலன் பாதிக்கப்படுவதான போர்வையில் தமது ஏகாதிபத்திய ஆதரவைக் காட்டி வந்தனர்; இதன்பேறாகவே ஜி.ஜி. ஐ ஆதரித்துவந்த மேலாதிக்கவாதத் தமிழ்த் தேசியம் தமிழரசுக் கட்சியைத் தனக்கானது என ஆக்குவது சாத்தியமாயிற்று.

சிங்களத் தேசியம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வுடன் இயங்கிய வேளையில் அதனோடு பூரண உடன்பாட்டுடன் கைகோர்க்கும் முழுமைப்பட்ட இடதுசாரித் தமிழ்த் தேசியமாக இயங்க இடமளிக்காத தமிழ்த் தலைமைகளின் துரோகம் காரணமாகப் பொதுவாகவே தமிழ்த் தேசியம் எப்போதும் ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சார்பானது என்ற எண்ணம் நிலவி வரலாயிற்று. நியாயமான கோரிக்கைகளை உடைய மக்கள் நிலைப்பட்டிருந்த இடதுசாரித் தமிழ்த் தேசியத்தைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இயங்கிய கொம்யூனிஸ்ட்டுகளும் கண்டுகொள்ளவில்லை. அவர்கள் தமிழர் தலைமையின் ஏகாதிபத்தியச் சார்பை எதிர்ப்பதாக எண்ணியவாறு தமிழ்த் தேசியத்தின் நியாயமான கோரிக்கைகளையும் நிராகரித்தனர். தமிழ்த் தேசியத்தின் அவசியமான கூறுகளை எதிர்த்தது மட்டுமன்றி சிங்களப் பேரினவாத அச்சுறுத்தல் மிக மோசமாக நாட்டை நாசப்படுத்தி வருவதனையும் கண்டு கொள்ளாதிருந்தனர். அவர்கள் இத்தவறை இழைத்த போதிலும் தமிழ்த் தலைமையின் ஏகாதிபத்தியச் சார்பை எதிர்த்து விட்டுக் கொடுக்காது போராடினார்கள் என்பதற்காக மன்னிக்கப்படக் கூடியவர்கள்; சிங்கள மார்க்சியர்களும் தமிழர் தலைமையின் ஏகாதிபத்திய நாட்டத்தை எதிர்க்கிறோம் என்ற பேரில் சிங்களப் பேரினவாத வளர்ச்சிக்கு எதிராகப் போராடியிருக்க வேண்டிய தமது வரலாற்றுக் கடமையை மறந்து போனமை பெருந்தூரதிஷ்டமாகும். இன்றுவரை இது குறித்த சுயவிமர்சனம் அங்கிருந்து காத்திரமான வகையில் எழவில்லை.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சமசமாஜக் கட்சி என்பவற்றுடன் ஐக்கியப்பட்டு சுதந்திரக்கட்சி கூட்டரசாங்கத்தை 1970இல் அமைத்திருந்தது. இந்தக் கூட்டரசாங்கம் 1972இல் கொண்டுவந்த முதலாவது குடியரசு யாப்பு பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதத்துக்கு

பெரிதும் கதவைத் திறந்துவிட்டது. ஏற்கனவே ஐ.தே.க. வுடன் கூட்டமைத்த தமிழரசுக் கட்சியைக் கண்டிப்பதாகக் கருதி ஒட்டுமொத்தத் தமிழ்த் தேசியச் சக்திகளையும் மேலாதிக்கத் தமிழ்த் தேசியத்தின் பின்னால் அணிதிரளச் செய்திருந்தது இடதுசாரிக் கூட்டரசாங்கம். தமது பங்குக்கு தமிழரசுக் கட்சி, கொங்கிரஸ் கட்சி எனும் இரு மேலாதிக்க வாதத் தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளும் இணைந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்கிற பொது அமைப்பை உருவாக்கி மூன்று தசாப்தங்கள் நீடித்த உள்நாட்டு யுத்தத்துக்கு அடிகோலினர். சோவியத் சார்பான கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி கூட்டரசாங்கத்தில் பங்கெடுத்தது போன்று சண்முகதாசன் தலைமையிலிருந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி, அரசை ஆதரிக்கவில்லை - கூட்டரசாங்கத்தை எதிர்த்தும் வந்தது; ஆயினும், தமிழினம் ஒரு தேசிய இனமல்ல என்ற வகையில் பிரிந்து செல்லும் உரிமை அதற்குக் கிடையாது எனத் தொடர்ந்தும் சண்முகதாசன் (சண்) விவாதித்து வந்தார் (சுயநிரணய உரிமையை வலியுறுத்தி இடது கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி எனப் பெரும்பாலானவர்கள் 1978இல் சண் தலைமையிலான கட்சியிலிருந்து பிரிந்து சென்ற பின்னர் சில அபிமானிகளை மட்டும் கொண்டவராகத் தனிமைப்பட்ட நிலையில் எண்பதுகளின் பிற்கூறில் விடுதலைப் புலிகளின் 'விட்டுக் கொடுக்காத ஆயுதப் போராட்டம்' குறித்த மகிழ்வுடன் தமிழ் மக்கள் தனித்தேசிய இனம் எனவும் பிரிந்து செல்வது நியாயம் என்றும் சண் வலியுறுத்தியிருந்தார்; முன்னதாக மார்க்சிய நிலைப்பாட்டில் இயங்கிய தமிழ்த் தேசிய இளைஞர் இயக்கங்கள் அவரை அணுகிக் கலந்துரையாடியிருந்தன; அப்போது எல்லாம் தமிழினத்தை ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கும் முடிவுக்கு அவரால் வர இயலவில்லை. கோட்பாட்டைக் கடந்த ஆயுத வழிபாடு அவரிடம் மேலோங்கியிருந்தமையை இது காட்டி நின்றது).

சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் நாற்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து பல வடிவங்களையும் கையாண்டு மூன்று தசாப்தங்கள் நீடித்தது; அறுபதுகளில் ஆயுதங்கொண்டு ஒடுக்குமுறையை நிகழ்த்திய சாதி வெறியர்களை ஆயுதங்களால் பதிலடி கொடுக்கும் ஆயுதப்

போராட்டத்தை முன்னெடுத்த புரட்சிகரக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு தலைமை தாங்கிய சண் தேசிய இனம் குறித்த கோட்பாட்டுத் தெளிவை வந்தடையத் தவறியதும், மேலாதிக்கத் தேசியவாதத்தை ஆயுத வழிபாடு காரணமாக ஆதரித்தமையுங்கூட விடுதலைத் தேசியங் குறித்த தெளிவை எட்ட இயலாத நெருக்கடியைத் தருகிறது.

இதை விடவும் தமிழ்த் தேசியத்தை எந்த வடிவம் என்ற அக்கறை கொள்ளாது ஆதரிக்கும் நிலைக்குப் பலர் வரக் காரணமாக இருப்பது சிங்கள மார்க்சியர் நிலைப்பாடும் என்பதை ஏற்றாகவேண்டும். புதிய அரசியலமைப்பில் பேரினவாதத்துக்கு இடமேற்படுத்திய பாராளுமன்றச் சந்தர்ப்பவாத இடதுசாரிகள் மட்டுமன்றி ஆயுதப் போராடத்தை முன்னெடுத்த மக்கள் விடுதலை முன்னணியும் (ஜே.வி.பி.) முள்ளிவாய்க்கால் கொலையை ஆதரித்து நின்றது என்பது தமிழ்த் தேசியர்களிடம் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்துகிற அம்சமாகும். ஏற்கனவே பார்த்திருந்தவாறு தேசிய முதலாளித்துவ சுதந்திரக் கட்சி பேரினவாத அரசியல் யாப்பை இயற்றியது. மேலுமொரு புதிய யாப்பை உருவாக்கிய ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பேரினவாத ஒடுக்குமுறை யுத்தத்தையே தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகத் தொடுத்தது (பெரு முதலாளி வர்க்க நிலைப்பாடுடையது ஐ.தே.க.); ஆட்சிகள் மாறிய போதும் தொடர்ந்த போர் வெறியைச் சிறு முதலாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டில் இருந்தவாறு மார்க்சியம் பேசிய ஜே.வி.பி.யும் ஆதரித்து நின்றது என்கிற போது சிங்கள மக்கள் அனைவரும் ஒட்டுமொத்தமாக தமிழர்களை ஒடுக்கி அழிக்க நினைக்கின்றனரா எனும் கேள்வி தமிழ்த் தேசியர் மத்தியில் எழுப்பப்படுகிறது.

தமிழரசுக் கட்சியைத் தாக்குவதாகக் கருதித் தமிழ்த் தேசியத்தை இடதுசாரிக் கூட்டரசாங்கம் நிராகரித்ததில் தவறுண்டு. பொதுவாக அனைத்து நாடுகளிலும் பெருந்தேசிய இன உணர்வை நாட்டுத் தேசியத்துக்குரியதாகக் கருதும் போக்கு உண்டு; இன்று வரை இந்தியாவில் சிறு தேசிய இனங்களின் மீது சமஸ்கிருத-

இந்தி மொழிகள் திணிக்கப்படுவதற்கான முயற்சிகள் தொடர்கிறது; சமஸ்கிருதமும் இந்தியும்தான் இந்தியத் தேசியத்துக்கான மொழிகள் என்ற கருத்துநிலை பலரிடம் (குஜராத்தியரான இன்றைய பிரதமர் மோடியிடமும்). அந்த வகையில் சிங்களத் தேசியமே இலங்கைத் தேசியம் எனும் கருத்து பல முற்போக்காளர்களிடமும் காணப்படுகிற ஒரு நோய். தமிழ் மார்க்சியர்கள் பலரும் தமிழினத் தேசியத்தை நிராகரித்து இலங்கைத் தேசியத்தை முன்னெடுத்தது போலச் சிங்கள மார்க்சியர்கள் அநேகமாய் இருக்கவில்லை; அவர்களிடம் இலங்கைத் தேசியம் என்ற பேரில் சிங்களத் தேசியமே இருந்தது.

அவர்களை விடவும் ஜே.வி.பி. இனரிடம் தமிழ்த்தேசியம் பற்றிய புரிதல் வராமற்போனதற்கு வேறு அடிப்படையான காரணம் இருந்தது. சாதிச் சமூக நியதி தமிழரிடம் இரட்டைத் தேசியப் பிளவை ஏற்படுத்தியது போல சிங்கள மக்களிடமும் வலுவான சமூக வேறுபாடு இருந்தது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் வெள்ளாளர் ஐம்பது வீதம்; அதே சாதி வகையினரான கொவிகம சாதியினர் சிங்கள மக்கள் தொகையில் ஐம்பது வீதத்தைவிட அதிகம்; அடுத்துள்ள பெரும்பான்மை சாதியினர் கராவ (தமிழின் கரையார் சாதி போன்றவர்கள்). இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து எண்பதாம் ஆண்டுகள் வரை கொவிகம கராவ சாதி முரண்பாடு வலுவாக இருந்தது.

கொவிகம வெள்ளாளர் ஆகிய சாதிப் பிரிவினர் முறையே சிங்கள தமிழ் நிலவுடைமை சார்ந்த ஆதிக்க சாதியினர் என்ற வகையில் இறுக்கமான உறவைத் தமக்குள் கொண்டிருந்தனர். அதன் வெளிப்பாடாக கராவ பிரதிநிதி கொவிகம தலைவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டு வெள்ளாளத் தலைவர் சேர்.பொன். இராமநாதன் படித்த இலங்கையருக்கான சட்டசபை உறுப்பினராக ஆக்கப்பட்டிருந்தார். நிலப்பிரபுத்துவ மனப்பாங்குடைய ஆதிக்க சாதியினரான கொவிகமவுக்கு எதிரான வெறுப்புணர்வு தமிழருக்கு எதிரானதாக தேசிய முதலாளித்துவ சக்தியாக உருவாகி வந்த கராவ சாதியினருக்கு மடைமாற்றம் அடைந்தது. பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலிருந்து வர்த்தகத்தில் எழுச்சி பெறத் தொடங்கித் தேசிய முதலாளித்துவ சக்திகளாக வளர்ந்த கராவ பிரிவினர் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையகப்படுத்தி இருந்த கொவிகம சாதியால் புறக்கணிக்கப்படுவதான கருத்துடையவர்கள். சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இடம்பெற்ற இரு பெரும் கிளர்ச்சிகளில் (1971 ஏப்ரல், மற்றும் 1987 - 89) ஏறத்தாழ 2 இலட்சம் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் இராணுவத்தால் கொன்றழிக்கப் பட்டிருந்தனர்; இதனை முன்னெடுத்த ஜே.வி.பி. யின் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் முழுமையாகவே கராவ சாதியினர் மட்டுமே; உறுப்பினர்களில் ஏனைய சாதியினர் இடம்பெற்ற போதிலும் மிகப் பெரும்பான்மையினர் கராவ சாதியினர்.

இவ்வகையில் தம் மத்தியில் உள்ள ஆதிக்கசாதி அரசு ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடிய அவர்களால் தேசிய இனப் புறக்கணிப்புக்கு எதிராய்ப் போராடிய தமிழ்த் தேசியத்தை ஏன் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை? ஜே.வி.பி. யின் மார்க்சியம் சிறு முதலாளித்துவத் தப்பெண்ணங்கள் கொண்டது எனும் வரையறை ஒரு பக்கம் இருந்தது; அவர்களது இரண்டாவது எழுச்சியான 1987 - 89 இல் அவர்கள் தமிழின் மார்க்சிய சார்பு இயக்கங்களுடன் (PLOTE, EPRLF) உறவுகொண்டிருந்தனர். அவர்களில் பலரது உயிரைக் காத்த அந்தத் தமிழ் இயக்கங்களைப் போராட்டத்திலிருந்து ஓரங்கட்டிய புலிகள் அமைப்பின் யுத்த முன்னெடுப்பை விடுதலைப் போராட்டத்துக்கானதாகப் பார்க்க ஜே.வி.பி. யினரால் இயலவில்லை. ஆக, சேர்.பொன். இராமநாதன் முதல் பிரபாகரன் வரையான தமிழ்த் தலைவர்கள் அரசு அதிகார மேலாதிக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடியவாறு இயங்கிய சிங்கள மக்கள் மத்தியிலான சக்தியை (கராவ சாதிப் பிரிவனரை) இனங்காணத் தவறியிருந்தனர். சிங்கள மக்களில் இரட்டைத் தேசியத்தின் எதிரணியான கராவ மக்கள் இயக்கம் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனம் ஒன்றின் தலைமையின் தவறுகளிலிருந்து வேறுபடுத்தித் தமிழ் மக்களின் தேசிய இனச்சிக்கலைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கவுமில்லை (இப்போது ஜே.வி.பி. இது குறித்து சில முன்னெடுப்புகளை மேற்கொள்கிறது. அவர்களிலிருந்து பிரிந்த

சோசலிச முன்நிலைக் கட்சியினரும் சில கனதியான வேலைகளை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் முன்னெடுத்து வருகின்றனர்).

தன்னை அறிந்து - பிறரைப் புரிந்துகொண்டு ஒன்றுபட்டு வாழ்தல்

ஜே.வி.பி. சோசலிசத்தை வென்றெடுப்பதன் வாயிலாக இலங்கை எதிர்நோக்கும் பொருளாதாரப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதன் வாயிலாக ஏனைய அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் முடிவுகட்ட வேண்டும் என உருவாக்கப்பட்டது என்றுதான் அந்த இயக்கம் தன்னைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்தாக உள்ளது. ஆயினும் நடைமுறையில் புறக்கணிப்புக்கு எதிரான கராவ பிரிவினரது எழுச்சி உணர்வு அதன் அடிப்படைச் சாராம்சமாக அமைந்தது என்பதை ஆய்வுகள் காட்டியுள்ளன. இது மட்டுமன்றி பல்வகைச் சாதி முரண் சிங்களச் சமூகத்திலும் நிலவுகிறது என்பது வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இது தமிழ்த் தேசியர்களுக்கு ஒருவகைத் தந்திருப்பதையைத் தருகிற அம்சமாயும் அமைந்துள்ளது. தமிழர் மத்தியிலான சாதி முரணைப் பேசுகிறீர்களே, அங்கேயும் சாதி வேறுபாடுகள் செயற்பட்டுள்ளதுதானே எனக் காட்டுவர். ஆயினும் ஒரு அடிப்படையான வேறுபாடு உண்டு. தமிழர் மத்தியில் காணப்படும் அளவுக்கான முழுமையான பகைமைப் பரிமாணங்களுடன் அங்கே சாதி முரண்பாடு இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் வெள்ளாளர் தவிர்ந்த ஏனைய சாதியினர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆக முடிந்ததில்லை (தவிர்க்கவியலாத நெருக்கடியால் ஓரிருவர் அனுமதிக்கப்பட்டனர்). சிங்களத் தலைவர்கள் பல்வேறு சாதியினரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆவதற்கான வாய்ப்புகளை அமைத்திருந்தனர். தொகுதிவாரித் தேர்தல் முறையிலும் இரட்டை அங்கத்தவர் தெரிவில் அடுத்த பெரும்பான்மையிலுள்ள சாதியினர் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியை அனுப்பவேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டை வகுத்தனர்.

இன்னும் ஒரு அம்சம், தமிழராக இருந்து சிங்கள வர்களானோரே சிங்கள இனவாதம் பேசுகின்றனர் எனத் தமிழ்த் தேசியர்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற உண்மை! பண்டாரநாயக்க, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா ஆகியோரது பாட்டன்கள் தமிழகத் திலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதில் உண்மை இருக்க இயலும். அவ்வகையில் பல குடும்பங்கள் உண்டு. இரண்டாம் பெரும் பான்மையான கராவ சாதியினர் நூலைந்து நூற்றாண்டுகளின் முன்னர் தமிழகத்திலிருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் எனும் கருத்துண்டு. மூன்றாவது பெரும்பான்மைச் சாதியான சலாகம், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கறுவாப்பட்டை உரிக்கும் தொழிலுக்காகத் தமிழகத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட சாலியர் எனும் தமிழ்ச் சாதியினர் என்பது பற்றி குமாரி ஜெயவர்த்தனா போன்றோர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இவை தவிர, ஒரு தசாப்தத்தின் முன் வரை நீர்கொழும்பு சிலாபம் பகுதிகளில் பாட்டி பாட்டன் தமிழ் மட்டும் தெரிந்தவராய், தாய்-தந்தை இருமொழி தெரிந்தோராய் இருந்து இன்றைய தலைமுறை முற்றாகச் சிங்களவராக ஆகியுள்ள உண்மையும் பேசப்பொருளாயே உள்ளது.

இவ்வகையில் தமது பூர்வீகம் தமிழ் என்பது குறித்துப் பலரும் அறியாமலும் இல்லை; அறியாது முற்றிலும் பரம்பரை பரம்பரையாகத் தாம் சிங்களவர்களே என நம்புகிறவர்களும் உள்ளனர். இவற்றை எல்லாம் கடந்து, தமக்குள் சாதி - இன மூல வேறுபாடுகளை நீக்கிவிட்டு சிங்கள மேலாதிக்கத்துள் அனைவரும் ஐக்கியப்படுத்தப்பட இயலுமாய் இருப்பது எப்படி? தமிழ்த் தேசியர் விடுதலை உணர்வுடன் தமக்கான ஐக்கியப்படத்தக்க சக்தி அனைத்தையும் ஒன்றுபடுத்த முன்வரும் பட்சத்தில் ஒடுக்குவோருக்கு எதிராக சிங்கள மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினரை (ஆதிக்க சாதியினரான கொவிகமவில் இருந்துங்கூட) வென்றெடுத்து சமத்துவ சமூகத்தைப் படைக்கும் எழுச்சியைக் கட்டியெழுப்ப இயலும். ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி இவ்வகையில் வெள்ளாளர்களில் பலரையும் வென்றெடுத்த

தமையினாலேயே சாதியத்துக்கு எதிரான தனது போராட்ட இலக்கை வென்றடைய இயலுமாக இருந்தது.

சிங்களத் தேசியத்தில் வேறுபாடுகள் உள்ளதைக் காணும்போது குதூகலிக்கின்ற தமிழ்த் தேசியர்கள் தமக்குள் மேலாதிக்க மற்றும் விடுதலை நாடுகிற எனும் இருவகைப்பட்ட பண்பு வேறுபாட்டுடன் உள்ள தமிழ்த் தேசியங்களை ஏன் காணத்தவறுகிறார்கள்? இதை மூடி மறைத்து ஒற்றுமை முக்கியம் எனின் மேலாதிக்க சக்தியின் தமிழ்த் தேசியத்துக்குள் தொடர்ந்தும் ஒடுக்கப்படுவோராக பெரும்பான்மைத் தமிழ் மக்கள் இருப்பர் என்பதை ஏன் காண மறுக்கின்றனர்? இந்த மேலாதிக்கம் யாழ்ப்பாண வடிவங் கொள்கிறபோது ஏனைய பிரதேசங்கள் யாழ்.மேலாதிக்கத்துக்கு அடங்கவேண்டும்; வெள்ளாளத் தேசியமாகும்போது, வறிய வெள்ளாளர்களும் ஏனைய சாதியினரும் அடக்கியொடுக்கப்படுவர்; ஆணாதிக்கமாய் வெளிப்படுகையில் பாலின ஒடுக்குமுறை தொடரும்.

ஆக, தேசியம் இயங்கு சக்தியாக உள்ள இன்றைய வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் வாய்ப்புக் கிடைக்கிற எந்தவொரு தேசியமும் ஏனையவற்றின் மீது மேலாதிக்கம் செய்து தமக்கான வளத்தைப் பெருக்குகிற வாழ்முறையை நாடுவதே நியதி. ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுகிறவர்கள், உண்மையாக விடுதலையை நாடும் பட்சத்தில், தமக்கு உள்ளிருந்தே எழுவது உட்பட சாத்தியப்படுகிற சகல வடிவ மேலாதிக்கப் பண்புகளுக்கு எதிராகவும் போராடியவாறு, எதனை எதிர்த்துப் போராடுகிறோமோ அந்தப் பேரினத் தேசியத்தினுள்ளும் இயங்கக்கூடிய விடுதலை நாட அவசியமுள்ள சக்தியை இனங்கண்டு வென்றெடுத்து ஐக்கியப்படுத்தியவாறே போராட்டத்தை முன்னெடுப்பது அவசியம்.

04

**சோவியத் தகர்வும்
தலித்தியவாதம் முனைப்படைதலும்**

சோவியத் யூனியனின் தகர்வின் வெளிப்பாடாகத்தான் தமிழின் தலித்திய வாத எழுச்சி ஏற்பட்டது என்பதற்கில்லை; மராட்டியத்தில் எழுபதாம் ஆண்டுகளில் தலித்திய இயக்கம் வீறுகொண்டு எழுந்ததுடன் மராட்டியக் கலை - இலக்கியத் தளத்தில் தலித்தியவாதம் புத்தாக்கங்களை வெளியிடத் தொடங்கியிருந்தது. முன்னதாக 1930 களில் அம்பேத்கர் தலித் அரசியல் எழுச்சியைத் தொடக்கி 1956இல் அவரது மறைவுக்கு முன்னர் பௌத்தத்துக்கு லட்சக் கணக்கான ஆதரவாளர்களுடன் மதம்மாறிச் சாதி வெறியர்களுக்கு சாட்டையடி கொடுத்திருந்தார். அம்பேத்கரியம் ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கம் எழுபதுகளில் மராட்டியத்தில் பரவலடைந்து, அதன் தொடர்ச்சியாக எண்பதுகளில் கன்னடத்தில் தலித் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு தொண்ணூறுகளில் தமிழகம் தலித் எழுச்சிக் களமாக ஆனது. இந்தத் தாக்கம் ஊடறுத்து வந்த 1991இல் அம்பேத்கரின் நூற்றாண்டு விழாக்காலம் என்பதால் தலித்தியம் வீச்சுடன் தமிழகத் தத்துவார்த்தத் தளத்தின் பேசுபொருளாகியிருந்தது.

இந்தக்காலம் சோவியத்தின் வீழ்ச்சியையும் கண்டது எனும் வகையில் வர்க்க அரசியல் தோல்வி அடைந்ததாயும், சாதிச் சமூகமான இந்தியாவில் தலித்தியவாதமே தீர்வுகளை எட்ட வழிப்படுத்தும் என்பதாகவும் கருத்துரைக்கப்பட்டன. முன்னதாக, எண்பதுகளிலேயே ஆப்கானிஸ்தானில் ஊடுருவியிருந்த சோவியத் படை தலிபான்களின் தாக்குதலுடன் உலகளவில் எதிர்ப்பலையைச் சம்பாதித்து வந்த காரணத்தால் சோவியத் யூனியன் பல தளங்களிலும் பலவீனப்பட்டு வந்தது. அமெரிக்க மேலாதிக்கம் ஏனைய ஏகாதிபத்திய நாடுகளுடன் கூட்டமைத்து பல்தேசக் கொம்பனிகளில் அவற்றின் மூலதனக் குவிப்பைச் சாத்தியப்படுத்தியவாறு உலகமயமாதலை நடைமுறைப்படுத்துவதில் முன்னேறிவந்தது. அதன் தத்துவார்த்தத் தளமாகத் தமிழகத்தில் பின்நவீனத்துவம் தாக்கம் செலுத்தியது. வர்க்க அணுகுமுறையில் சோசலிச சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கான சமூக மாற்றம் என்ற மொத்தத்துவம் செல்லுபடியற்றது, அந்தந்த இடங்களில் இடம்பெறத்தக்க குழு மோதல்களே ஏற்படையது எனத் தர்க்கித்து சாதிகளிடையே போராட்டம் தவிர்க்கவியலாதது என்ற கருத்துருவாக்கத்துடன் தலித்தியவாதம் எழுச்சி கொள்வதற்கான பின்புலத்தைப் பின்நவீனத்துவம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருந்தது.

இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு உள்ளேயே தலித்தியவாதம் தோல்வியடைந்துவிட்டது, பின்நவீனத்துவத்தால் சமூகப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வைக் காட்ட இயலாது, சமூகத்தில் நிலவும் முரண்பாடுகளின் தீர்வுக்கான மார்க்கத்தை மார்க்சியத்தால் மட்டுமே காட்ட இயலும் எனப் பின்நவீனத்துவம் - தலித்தியவாதம் என்பவற்றை முன்வைத்தவர்களே வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொண்டு கருத்துரைத்தார்கள். முன்னர் மார்க்சியர்களாக இருந்து அதன் போதாமை எனக் கருதிப் பின்நவீனத்துவத்தை நாடிய போதிலும் அதன் இயலுமை வரம்பு பரிச்சயப்பட்டமையால் விரைவில் மார்க்சியத்தை மீள நாடும் நிலை அவர்களுக்கு; அதேவேளை மார்க்சிய அடிப்படையிலிருந்தபடி சாதியமைப்பை அதற்கே உரிய முழுப்பரிமாணங்களுடன் விளங்கவோ விளக்கவோ இயலாதவர்களாக ஆகும்படி பின்நவீனத்துவ விலகல் அவர்களைப்

பாதித்தபடியே உள்ளது. சாதி இருப்பை மார்க்சியம் விளக்கத் தவறுகின்றது எனக் கருதுகின்றனர். தமிழகத்தின் மார்க்சியர்கள் கூட பின்நவீனத்துவக் கதையாடலின் பிரகாரம் அடையாள அரசியலாக சாதிப்பிரச்சனையை அணுகும் தவறுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். சாதியொழிப்பை அடையாள அரசியலில் தீர்த்துவிட்டு வர்க்க எழுச்சி ஏற்படும்போது மார்க்சியம் மேலே வந்துவிடும் எனச் சில மார்க்சியர்களுங்கூடக் கருதுகின்றனர். சாதி முன்னதாக ஒழிந்து வர்க்க எழுச்சி வரப்போவதில்லை; சாதி முறையில் இயங்கும் எமது சமூக அமைப்பின் பிரத்தியேகத் தன்மையைப் புரிந்து கொண்டு இதன் சமூக மாற்ற விதியைக் கண்டறிவதற்கு மார்க்சியத்தைப் பிரயோகிக்கக் கற்றுக்கொள்வது அவசியம்.

சமூக மாற்றத்துக்கான வரலாற்று உந்துசக்தி 'வர்க்கம்' மட்டுமல்ல; 'ஒடுக்கப்பட்ட தேசமும்' என லெனினிசம் ஏற்படுத்திய மாற்றம் மார்க்சிய அரசியல் புரிதலில் போதிய கவனம் பெறாதுள்ளது. ஏகாதிபத்தியம் எனும் சமூக சக்திக்கு (திணைக்கு) எதிராகப் போராடும் ஒடுக்கப்படும் தேசம் எனும் முழுச் 'சமூக வர்க்கம்' (திணை) இன்றைய வரலாறு படைக்கும் சக்தியாகியுள்ளது (சமூக வர்க்கம் எனும் சொல் தவறான புரிதலுக்கு உரியது என்பதால் 'திணை' எனும் கருத்துருவைப் பயன்படுத்த அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது).

இந்தப் புரிதலுடன் சமகால வரலாற்றுப் போக்கை மறுவாசிப்புச் செய்கிறபோதுதான் சென்ற அத்தியாயத்தில் பார்த்தவாறு கராவ சாதியினரின் சமூக எழுச்சிக்கான அரசியலை ஜே.வி.பி. முன்னெடுத்திருந்தமை கண்டறியப்பட்டது. முன்னர் சிறுமுதலாளி வர்க்க இயக்கமாக மட்டும் அந்த அமைப்புப் பார்க்கப்பட்டிருந்தது. சமூகத்தின் அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் இணைத்து நோக்கும்போது, சாதிகளாக இயங்குவதாகிய திணை அரசியல் வெளிச்சத்துக்கு வருகிறது. இது வெறும் அடையாள அரசியல் அல்ல. வர்க்கங்களின் மோதல்போல திணை மோதல்கள் சாதி தேசம் எனும் வடிவங்களில் இயங்கியவாறுள்ளன.

அவற்றினுள்ளேயும் வர்க்கப் போராட்டங்கள் உள்ளன என்பது பற்றியும் திணை அரசியல் பற்றியும் இறுதி அத்தியாயங்களில் விவாதிப்போம். முன்னதாக, சோவியத்தின் வீழ்ச்சியுடன் வர்க்கவாத அரசியல் முடிவுக்கு வந்து ஏகாதிபத்தியம், பிராமணியம் ஆகிய வடிவங்களிலான திணை மேலாதிக்கத் தகர்ப்பு அரசியலுக்கான செல்நெறி வடிவங்கள் எவ்வகையில் அமைகின்றன என்பது பற்றிப் பார்த்தாக வேண்டும். அதன் பொருட்டு சோவியத்தின் எழுச்சி வீழ்ச்சி பற்றி இங்கு பார்ப்போம்.

சோவியத் யூனியனில் சோசலிசம்

புரட்சிக்கு முன்னரே சோவியத் எனும் கூட்டமைப்பில் இயங்கிய ருஷ்ய மக்கள் மத்தியில் பெப்ரவரிப் புரட்சி முடியாட்சியை வீழ்த்தியிருந்தது; ருஷ்ய ஏகாதிபத்திய நலன் தகர்க்கப்பட்டு மக்களுக்கான ஆட்சிமுறை உருவாகவில்லை. ருஷ்யக் கொம்யூனிஸ்ட் (போல்ஷ்விக்க்) கட்சி 'சகல அதிகாரங்களும் சோவியத்துகளுக்கே' என்ற முழக்கத்தை முன்வைத்துப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் உழைக்கும் மக்கள் ஆட்சி மலர்வதற்கான ஒக்டோபர்ப் புரட்சியைச் சாத்தியமாக்கியிருந்தது.

ஒக்டோபர்ப் புரட்சி வாயிலாக சோவியத் யூனியன் உருவாகி, அங்கு ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்கள் வாயிலாக சோசலிசம் உண்மையில் படைக்கப்பட்டிருந்ததா என்ற கேள்வி சோவியத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் வலுவாக எழுப்பப்பட்டிருந்தது. இந்தச் சோசலிச முயற்சி ஆரம்பம் முதலே இராணுவ முற்றுகைக்குள்தான் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. முதலாம் உலக யுத்தம் முடிந்த பின்னரும் புதிதாக உருவாகியிருந்த சோவியத் யூனியனை வீழ்த்துவதற்காக ஏகாதிபத்திய நாடுகள் அந்த இராணுவ முற்றுகையை முன்னெடுத்திருந்தன.

அந்த இராணுவ முற்றுகையை முறியடித்து சோவியத் மக்கள் சிறிது முச்சுவிட்டு முன்னேறி வரும்போது ஒரு தசாப்தகால முடிவில் இரண்டாம் உலக மகா யுத்தம்! அதற்குப் பல லட்சம் மக்களை ஆகுதியாக்கி சோசலிசத் தாயகத்தைப் பாதுகாத்து

அழிக்கப்பட்ட பொருளாதார அடித்தளங்களை மீள்கட்டுமானப் படுத்தித் துரித வளர்ச்சியை எட்டுவதற்கு இராணுவக் கட்டுக் கோப்புடன் அவசரகால அடிப்படையில் உழைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்!

ஆயினும், தொடக்கக் கட்டத்தில் லெனின் அத்திவாரமிட்ட சோசலிச முன்னெடுப்பு 1924இல் அவரது மறைவுக்குப் பின் ஸ்டாலின் தலைமையில் தொடர்ந்தபோது லெனினின் அணுகுமுறையோடு முன்னெடுக்கப்படவில்லை என்பர். லெனின் காலத்திலும் 'ரெட்ரிபன்' நிர்வாக நடைமுறை பின்பற்றப்படுவதற்கு அவசியமான இராணுவ முற்றுகை இருக்கத்தான் செய்தது; அதனைத் தன் கோட்பாடுகளுடன் பாரிய முரண்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த ட்ரொட்ஸ்கி, புகாரின் போன்ற ஏனைய மார்க்சியவாதிகளையும் ஐக்கியப்படுத்தியபடி லெனின் முகங்கொண்டார். அவரது மறைவுக்குப்பின், முப்பதாம் ஆண்டுகளில் கட்சியிலும் அதிகார மட்டங்களிலும் ஊடுருவிய முதலாளித்துவ உளவாளிகள் உயர்மட்டத் தலைவர்களை 'இரகசியச் சாவுக்கு' ஆட்படுத்திய நிலையில் சந்தேக மூட்டம் கட்சி முழுமையையும் ஆக்கிரமித்திருந்தது. இதன்போது நிதானம் தவறிய ஸ்டாலின் தலைமை ட்ரொட்ஸ்கி, புகாரின் போன்ற மாற்றுக் கருத்தாளர்களையும் அவர்களது ஆதரவாளர்களையும் கட்சியைவிட்டு நீக்கியது; பல ஆயிரக்கணக்கானோர் மரண தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். மிக நேர்மையான சிறந்த கொம்ப்யூனிஸ்ட்டுகள்கூட இத்தண்டனைக்கு ஆட்பட நேர்ந்தது.

இந்தச் சூழல் லெனினால் கையாளப்பட்டிருந்தால் இத்தகைய அழிப்பு நடவடிக்கைகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும் எனக் கருத்துடையவர்கள் இருக்கின்றனர்; பிரிட்டிஷ் வரலாற்றுப் பேராசிரியரும் மார்க்சியவாதியுமான கார் (E.H. Carr) இதனை மறுத்துள்ளார்; இத்தனை பேரளவிலான பாதிப்புகள் இருந்திருக்காதே தவிர லெனினும் இத்தகைய முன்னெடுப்பை தவிர்க்க வியலாமல் மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும் எனும் வகையில் நெருக்கடி சந்தேகத்துக்குரிய ஊடுருவல்கள் - அழிப்பு

நடவடிக்கைகள் என்பன ஏகாதிபத்தியத்தால் முன்னெடுக்கப் பட்டிருந்தன என்பார் கார். இராணுவ ஆக்கிரமிப்பால் சாதிக்க இயலாது போன காரியங்களை மூலதனக் கும்பல் சமாதான ஊடுருவல்கள் வாயிலாக தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டு வந்துள்ளது.

இயல்பாகவே மூலதன அபகரிப்புக்கான முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையில் சந்தை நிலவரங்கள் தீர்மானிக்கும் உற்பத்திப் பொருள் குவிப்பு நடந்து கொண்டிருக்கும்; மாற்றாக, சோசலிசப் பொருளாதாரம் திட்டமிட்டதாக அமைந்து மக்களின் தேவை அறியப்பட்டு அவற்றின் உற்பத்திக்கு முன்னுரிமை அளித்த பொருளாதார முன்னெடுப்பு இருக்கும். முதலாளித்துவத்தின் மூலதனம் ஊடகங்கள் வாயிலான கருத்தியல் கட்டமைப்புகளாலும் சுரண்டலுக்குப் பழக்கப்பட்ட பாரம்பரியம், பண்பாடு போன்ற வற்றாலும் மக்களை விடுதலை உணர்வுக்கு ஆட்பட இடந்தராத வண்ணம் பார்த்துக்கொள்ளும்; சமூக மாற்றத்தை முன்னெடுக்கும் பாட்டாளி வர்க்கம், பலமான ஸ்தாபன மயப்படுத்தல் - உழைப்பு, தொடர் செயற்பாடுகள் என்பவற்றின் ஊடான அறிவூட்டல் என்பவை வாயிலாகவே மக்களை உயர் பண்பாட்டுக்கும் மக்களுக்கான வளமான வாழ்வுக்கும் ஆற்றுப்படுத்த இயலும். இவை காரணமாக மத்தியத்துவ உயர் வடிவம் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குத் தவிர்க்கவியலாத ஒன்றாகும்.

இந்த மத்தியத்துவம் ஜனநாயகத்துடன் இணைந்ததாக இல்லாத பட்சத்தில் அனைத்தும் மேலிருந்து திணிக்கப்படுகின்ற சர்வாதிகாரமாக மாறிவிடும். ஜனநாயக மத்தியத்துவக் கோட்பாடானது முதலில் கீழிருந்து மேல், பின்னரே மேலிருந்து கீழ் என்பதாக அமைவதை வலியுறுத்துகின்றது. 'மக்களிடமிருந்து மக்களுக்கு' என்பதே ஜனநாயக மத்தியத்துவத்தின் அடிப்படைப் பண்பு.

முப்பதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்கூறுவரை ஸ்டாலினிடம் இந்த ஜனநாயக மத்தியத்துவப் பண்பு காணப்பட்டதாக அவரது வரலாற்றை எழுதிய அன்னா லூயிஸ்ட் ரோங் கூறுவார்.

அப்போதெல்லாம் மத்திய குழுக் கூட்டங்களில் செயற்திட்டங்களுக்கான முன்மொழிவுகளைச் சமர்ப்பித்து உறுப்பினர்களின் ஆலோசனைகளைப் பொறுமையாகக் கேட்பவராக இருந்தார் ஸ்டாலின்; தனது கருத்துக்களை முன்வைத்து விவாதம் திசைதிரும்ப இடமளிக்காது மத்தியகுழுவின் அனைத்துக் கொம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களது கருத்துகளையும் உள்வாங்கியே இறுதி முடிவை அவரும் சரி கட்சியும் சரி எட்டுவதாய் நடைமுறை இருந்தது. ஊடுருவல் வாயிலாக இடம்பெறத் தொடங்கியிருந்த கொலை அச்சுறுத்தல்களின் பின்னர் நிலைமை மாறியிருந்தது. ஸ்டாலினால் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை அறிவிக்கும் இடமாகவே பிந்திய மத்திய குழுக்கூட்டங்கள் பெரும்பாலும் அமைந்தன என்பார் அன்னா லூயிஸ்ட்ரோங்.

இதன் பேறாக ஒரு வகையான அதிகாரத்துவ நடைமுறை கோலோச்சத் தொடங்கியது. மக்களின் கருத்துகள் அறியப்பட்டு பல்வேறு ஸ்தாபன மட்டங்களில் விவாதிக்கப்பட்டு, இறுதியில் மத்திய குழுவால் பரிசீலிக்கப்படும் கூட்டுத் தலைமைக்கான நடைமுறை கைநழுவ விடப்பட்டுத் தலைவர் வழிபாட்டுக்கு இடமேற்படுத்தப்பட்டது. பாட்டாளி விவசாயி வர்க்கங்களின் பிரதிநிதிகளாக இருந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்கள் உழைக்கும் மக்களின் கருத்துகளைத் தலைமை அமைப்பான மத்திய குழுவுக்கு எடுத்துச் சென்று அங்கு விவாதிக்கப்பட்டுப் பெறப்படுகிற முடிவுகளை மக்களிடம் எடுத்துச் செல்வதும் மக்களோடு சேர்ந்து இயங்குவதும் என்பதான கொம்யூனிஸ்ட்டுக்கான பண்புகளைப் படிப்படியாக இழந்து வந்தனர்; இழக்க வைக்கப்பட்டனர். அனைத்து மட்டங்களிலும் அதிகாரத்துவ முறை கோலோச்சத் தொடங்கியது.

அதேவேளை, சோவியத் யூனியன் சோசலிசத்தின் இறுதிக் கட்டத்தை எட்டிவிட்டது; பூரண பொதுவுடைமைக்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் பாலும் தேனும் பாய்ந்து ஓடுகிறது என்பதாய்த் தலைவர் வழிபாட்டை வெளிப்படுத்தியவர்கள் கருத்துரைக்க ஆரம்பித்தனர். சோசலிசத்தின் இறுதிக் கட்டம்

எட்டப்பட்டுவிட்டது என்ற இந்த முழக்கம் ஸ்டாலினை விழிப்படைய வைத்தது. “சோவியத் யூனியன் சோசலிசப் பொருளாதாரம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள்” எனும் அவரது இறுதி ஆய்வுரை 1953இல் அவரது மரணத்துக்கு முன்னர் கட்சி மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. சோசலிச இறுதிக் கட்டம் இன்னமும் எட்டப்படவில்லை, சமூக முரண்பாடுகள் பல இருப்பதைக் கவனங்கொள்ள வேண்டும் என ஸ்டாலின் வலியுறுத்தியிருந்தார். உண்மையான பாட்டாளி வர்க்க நலனோடு உழைத்த போதிலும் அதிகாரத்துவத் திணிப்புமுறை ஒன்றை அனுமதித்த தவறை விளங்கிக்கொண்டு உரிய மாற்றங்களை மேற்கொள்ள ஸ்டாலின் முற்பட்ட வேளையில் அவரது மரணம் நேர்ந்தது (அந்த மரணம் இயற்கையானது அல்ல, உண்மையை உணர்ந்த பின்னர் அவரது இருப்பு அனுமதிக்க இயலாதது எனத் திட்டமிட்டு வைத்தியத்தைப் பயன்படுத்திய வழக்கமான ‘இரகசியக் கொலை’ என்போர் கருத்தும் கவனங்கொள்ளத்தக்கது).

இவ்வகையில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு முதலாளித்துவமே சோவியத் யூனியனில் இருந்தது எனச் சொல்கிறவர்கள் அடிப்படையான தவறைச் செய்கின்றனர். புரட்சியொன்று சமூக மாற்றத்துக்கான தொடக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்த போதிலும் அங்கு மார்க்சிய நிலைப்பாடு தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படவில்லை என அவர்கள் கூறுவது ஏற்கத்தக்க ஒன்றல்ல. கட்சியில் அதிகாரத்துவ முறை மேலோங்கி வந்தபோதிலும் சரியான கொம்யூனிஸ்ட் செயற்பாட்டுக்கான வழிமுறை மேற்கொள்ளும் முயற்சியும் இடம்பெற்றவாறே இருந்தது. தலைவர் வழிபாடு கட்சியில் மேலோங்குகிறபோது ‘மிகச்சரியான தலைமையின்கீழ் எப்போதும் சரியாக இயங்கும் கட்சி’ என்பதான பிரகடனம் முன்வைக்கப்படுவது மரபு. இது பொருள் முதல்வாத இயங்கியலுக்கு விரோதமான நிலைப்பாடு. சமூகத்தில் நிலவும் முரண்பாடுகள் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுள்ளும் பிரதிபலிக்கும் என்ற வகையில் சரிக்கும் பிழைக்கும் இடையிலான போராட்டம் எப்போதும் கட்சியினுள் இருக்கும். இயல்பாகவே தலைவர் சரியான முடிவுகளுக்கு வந்துவிடுவதில்லை; தொடர்ந்து இயங்குவதனுடாகத் தன்னிடம்

ஏற்படும் தவறுகளை இனங்கண்டு திருத்துவதனாலும், ஊழியர்களுடனான சுதந்திரமான விவாதங்களின் வாயிலாகவும் மட்டுமே சரியான முடிவுகளை எட்ட இயலும்.

சோசலிசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் அவசரத்தில் ஸ்டாலினிடம் இடது திரிபுவாதத் தவறுகள் ஏற்பட்டன. லெனினிசத்தின் பன்முகப் பரிமாணத்தை ஸ்டாலின் கவனங்கொள்ளாத தவறினார் எனக்கூறி ஸ்டாலினிசத்துக்கு எதிராக சோவியத் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உட்கட்சிப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தபோது வலதுசாரித் திரிபுவாதம் மேலோங்கத் தொடங்கியது. தொடர்ச்சியாக கட்சியினுள் சரிக்கும் பிழைக்கும் இடையிலான போராட்டம் நடைபெற்றபடியே சோவியத் பாணியிலான சோசலிசம் கட்டியெழுப்பப்பட்டது. அந்தச் சோசலிசம் மார்க்சிய முன்னோடிகள் எதிர்வுகூறிய வடிவில் இருக்கவில்லை என்பது முழுமையான முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தலைச் சாத்தியப்படுத்தியிருந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தும் சோசலிசத்தைக் கட்டமைக்க முனையாத வரலாற்று மாற்றத்தோடு தொடர்பானது. வரலாற்றுச் செல்நெறியின் திருப்புமுனையை ஏற்றிருந்த தனியொரு தேசத்தின் சோசலிச மாற்றியமைத்தலுக்கான வடிவத்தை சோவியத் யூனியன் வெளிப்படுத்தியிருந்தது.

சோசலிச முகாம்: உருவாக்கமும் தகர்வும்

சோவியத் யூனியன் சோசலிசத்தை வரித்துக்கொண்டதன் வாயிலாக உலக நிலப்பரப்பின் ஆறிலொரு பங்கு சுரண்டலைத் தகர்க்கும் சமூக நடைமுறைக்கு மாறிவிட்டது. இரண்டாம் உலக யுத்த முடிவுடன் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், மக்கள் சீனம் என்பனவும் (ஒரு தசாப்தம் கடந்தபோது கியூபாவும்) சோசலிசத்துக்கு மாறிய நிலையில் உலக சனத்தொகையில் கணிசமான மக்கள் பிரிவினர் சுரண்டலைத் தகர்க்கும் முயற்சியைத் தொடங்கிவிட்டனர். இந்த நாடுகள் அனைத்தும் இணைந்த சோசலிச முகாம் ஸ்டாலின் காலத்திலேயே உருவாக்கம் பெற்று அமைப்பாக்க வடிவில் கூடி இயங்கத் தொடங்கியிருந்தது. முதல் பிரச்சனை யூகோஸ்லவேக்கியா தொடர்பில் எழுந்தது; அது தனது

தேச விடுதலையூடாக அமைக்கும் சோசலிச மாற்றியமைத்தலில் முதலாளித்துவத்தை இணைக்கும் அம்சத்தை சோவியத் யூனியன் முற்றாகவே புரிந்துகொள்ள மறுத்தது. யூகோஸ்லவேக்கியாவை சோவியத்யூனியன் மட்டுமன்றி மாஓ தலைமையிலான சீனாவும் திரிபுவாத நாடு எனத் தாக்கிய நிலையில் அது சோசலிச முகாமிலிருந்து வெளியேறியது. அதன் தலைவர் டிட்ளோ முதலாளித்துவ முகாம் - சோசலிச முகாம் என இரண்டையும் சாராத அணிசாரா நாடுகளின் கூட்டுக்கு அறைகூவல் விடுத்தார். இரு பொருளாதார முறைகளையும் இணைத்த கலப்புப் பொருளாதாரம் புதிதாக விடுதலையடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கு உவப்பானதாய் இருந்த நிலையில் நேரு (இந்தியா), நாசர் (எகிப்து), எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா (இலங்கை) போன்ற தலைவர்கள் டிட்ளோவுடன் இணைந்து “அணிசேரா நாடுகள்” அமைப்பை உருவாக்கினர். உலகம் முதலாளித்துவ முகாம், சோசலிச முகாம், கலப்புப் பொருளாதாரத்தை முன்னெடுத்த அணிசேரா நாடுகள் அமைப்பு என திரிசூலம் ஆகியிருந்தது.

ஸ்டாலின் மறைவுக்குப் பின் இடம்பெற்ற சோவியத் யூனியன் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் 20வது மாநாடு ஸ்டாலினிசத்தைத் தாக்கும் சாட்டில் வலதுசாரித் திரிபுவாதத்தை வெளிப்படுத்தியது. சோசலிச முகாமில் இது தொடர்பில் மறைமுக விவாதங்கள் எழுந்தன. ஐம்பதாம் ஆண்டுகளின் முடிவில் சோசலிச நாடுகளின் கூட்டு முடிவும் உலகக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் கூட்டறிக்கைகளும் பரந்துபட்ட விவாதங்களின் அடிப்படையிலானவை என்ற வகையில் காத்திரமானவையாய் அமைந்தன. உலகில் நிலவும் முரண்பாடுகள் குறித்து அவை வெளிப்படுத்தியிருந்தன. அவற்றுள், ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் முரண்பாடு பிரதானமான முரண்பாடுகளில் ஒன்று எனக் கணிப்பிடப்பட்டிருந்தமை கவனிப்புக்குரியது.

ஆயினும் திரிபுவாதத்தை முன்வைத்த சோவியத் தலைவர் குருசேவ் ஏகாதிபத்தியத்துடனான சமாதான சக வாழ்வு பற்றியும்,

சோசலிச முகாம் வலுப்பட்டுள்ள நிலையில் சமாதானமாகவே ஏனைய நாடுகள் சோசலிசத்தை வந்தடைய இயலும் என்பதாகவும் கூறிவந்த கருத்துகள் சோசலிச முகாமில் விரிசலை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியிருந்தது. இது குறித்து சீனக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி தனது அதிருப்தியை உட்கட்சிக் கருத்துப் பரிமாறலாக வெளிப்படுத்தியது. இரு கட்சிகளுக்கும்ிடையேயான கோட்பாட்டு விவாதம் தொடர்ந்தது. இந்த விவாதத்தைப் பகிரங்கப்படுத்துவது அவசியம் அற்றது எனும் கருத்தினைச் சீனக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி வலியுறுத்தியிருந்தது. அதனை மீறி சோவியத் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி பகிரங்க அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டு சீ.கொ.க.யைத் தாக்கியிருந்தது. அந்த நிலையில் சீனா வெளிப்படையாக சோவியத் யூனியனில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில்லை, அது ஜூரிஸ நடைமுறையுடைய திரிபுவாத நாடு எனப் பிரகடனப்படுத்தியது. இந்த நிலைப்பாட்டை அல்பேனியாவும் எடுத்திருந்தது. இதன் பேறாக சோசலிச முகாம் தகர்ந்ததோடு உலகெங்கும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் பிளவடைந்து சோவியத் சார்பு சீன சார்பு எனும் அணிகள் உருவாகின.

திரிபுவாதம் பற்றிய கோட்பாட்டு விவாதத்தை இரகசியமாக, கட்சிக்கும் கட்சிக்குமானதாக நடாத்துவோம் என்ற சீன நிலைப்பாடு சாத்தியமானதா? அது நடைமுறைச் சாத்தியமானது என்பதை இன்று மாஓவின் முழுமையான தொகுதி வெளிவந்ததிலிருந்து கண்டுகொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. விடுதலைப் போராட்டம் இடம்பெற்ற காலம் முதலாக மத்திய குழுக்கூட்டங்களில் சோவியத் யூனியன் மீது மாஓசேதுங் முன்வைத்து வந்த விமர்சனங்கள் வெளியே தெரியாது இருந்தன; மாஓவின் முழுப்படைப்புகளையும் படிக்கும்போது அதனை இப்போது அறிகிறோம். ஸ்டாலின் இருந்த காலத்திலேயே சோவியத்திடம் காணப்பட்ட பெரியண்ணன் நடைமுறைகளை மாஓ மத்திய குழுவில் கண்டித்தார் (அதே சமகாலத்தில் சோவியத் யூனியன் செய்து வருகின்ற உதவிகளை மட்டுமே சீ.கொ.க. பகிரங்க அறிக்கைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி வந்தது; சோசலிச முகாமின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு உட்கட்சி விவாதத்தில் விமரிசனமும் - பகிரங்க அரங்கில்

பாராட்டும் என்ற இந்த இருவடிவங்களிலான சீ.கொ.க. யின் கையாளுகை அவசியமானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமைந்திருந்தது).

மேலே குறிப்பிட்ட 1953இல் மறைவுக்கு முன்னர் ஸ்டாலின் சோவியத் பொருளாதாரம் குறித்து வெளியிட்ட ஆய்வுரையையும் மாஓ கரும் விமர்சனத்து உட்படுத்தி இருந்தார். ஸ்டாலினின் ஆய்வுரை வெளிவந்த கையோடு எழுதப்பட்ட மறுப்புரை மாஓ மறைந்து சில ஆண்டுகளின் பின்னரே வெளியுலகுக்கு அறியக்கிடைத்தது. ஸ்டாலின் சுயவிமர்சன ரீதியாக மேற்கொள்ள எடுத்த நடவடிக்கைகளை பாராட்டிய அதேவேளை, தொடர்ந்தும் கனரக உற்பத்திக்கே அதிக அழுத்தத்தை வழங்குவதனைக் கரும் கண்டனத்துக்கு உட்படுத்தினார் மாஓ. பாட்டாளி வர்க்கத்தை ஆளும் வர்க்கம் என்ற நிலையில், அதன் விருத்திக்குக் கனரக உற்பத்திப் பெருக்கம் ஊக்கப்படுத்தப்பட வேண்டுமெனும் கருத்தில் உறுதியுடன் இருந்த ஸ்டாலின், அதற்கென விவசாயி வர்க்கத்தை மோசமாகச் சுரண்டுவது பற்றிக் கண்டுகொள்ளவில்லை; இந்த நிலைப்பாட்டை மறுத்த மாஓ விவசாயி வர்க்கம் அடிப்படைச் சக்தி, அதன் விருத்திக்கு அவசியப்படுகிற உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கும் சிறு வீத உற்பத்திக்கு முதலிடம் வழங்குவதோடு, விவசாயிகள் கடுமையாகச் சுரண்டப்படுவதனையும் தவிர்க்கவேண்டும் என வலியுறுத்தினார். இந்த விவாதத்திலும் சரி, 1957இல் “பத்து பிரதான உறவுகள் பற்றி”, “மக்கள் மத்தியிலான முரண்பாடுகளைச் சரியாகக் கையாள்வது பற்றி” எனும் மகத்தான ஆக்கங்களை வெளியிட்ட போதிலும் சரி பெருவீத உற்பத்திக்கும் சிறுவீத உற்பத்திக்கும் இடையே சமநிலை பேணப்பட வேண்டும் என்பதனையே மாஓ வலியுறுத்தி வந்தார்.

இவ்வகையில், சோவியத் யூனியன் கனரக உற்பத்திக்கு அதீத இடம் கொடுப்பது அங்கே திரிபுவாதம் வலுப்படக் காரணமாகிறது என்ற தனது கருத்தை எதிர்நிலையிலிருந்தன்றி நட்பு முரண்பாட்டைக் கையாண்டு உறவை வளர்க்கும் வகையில் வெளிப்படுத்தினார் என்பது கவனிப்புக்கு உரியது. அதேபோன்றே,

சோசலிச சமூகத்தில் முரண்பாடுகள் தீர்க்கப்பட்டுள்ளதாக நிலவிய கருத்தை மறுக்கும் வகையில் மேலே குறித்த இரு நூல்களை எழுதிய போதும் சோவியத் யூனியனை அம்பலப்படுத்தும் தொனி வெளிப்படாத வகையில் தனது கருத்துகளை அவரால் முன்வைக்க இயலுமாக இருந்தது. முரண்பாடு எதிரிகளோடானது மட்டுமல்ல, மக்கள் மத்தியில் நிலவத்தக்க நட்புரீதியான முரண்பாடுகளும் உண்டு என்ற அவரது வலியுறுத்தலும், சோசலிச சமூகத்தில் நிலவும் முரண்பாடுகள் குறித்த அவரது அவதானிப்பும் மார்க்சியத்தில் விருத்தியை ஏற்படுத்திய அம்சங்கள் ஆகும்.

அதேவேளை, ஸ்டாலின் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகார அரசுக்கான நிலைப்பாட்டில் ஒருமுனை வாதத் தவறுக்கு ஆட்பட்டது போல மாஓ தேசியவாத நிலைப்பாட்டுக்கு உள்ளாகி விவசாயி மனப்பாங்கினை வெளிப்படுத்துகிறவராக இயங்கி வந்தார் எனும் விமரிசனம் இன்று மார்க்சியர்களால் மாஓ மீது முன்வைக்கப்படுவதையும் காண்கிறோம். இன்னொரு வகையிலும் இந்தத் தேசிய உணர்வு பாரதூரமான தவறுக்குக் காரணமானது. எவ்வளவு கவனமாகக் கையாண்ட போதிலும் சோவியத் யூனியன் எதிரியைப் பார்ப்பது போல சீனாவைப் பார்த்தது என்பது மாஓவுக்கு பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கும்; அதற்காகத் தனது நிதானத்தை முற்றாகக் கைவிட்டு எதிர்முனைத் தவறாகச் சோவியத்யூனியன் ஜாரிஸ நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறது எனக் கணிப்பீடு செய்து உலகெங்கும் மார்க்சிய இயக்கம் பிளவடைய இடமேற்படுத்தியமை விமரிசனத்துக்குரியதே. எவ்வாறெனினும் தேசிய விடுதலைக்கு பாட்டாளி வர்க்க சிந்தனையைப் பிரயோகித்தவர் மாஓ. முந்திய நிலைப்பாட்டைத் தொடர்ந்து மாஓ பேணியிருப்பின் முரண்பாடுகளைச் சரியாகக் கையாளுவதை முன்னர் நடைமுறைப்படுத்தி முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தது போலத் தொடர்ந்தும் மகத்தான பங்களிப்பை நல்கிச் சோசலிசத்தை அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்த்தும் மார்க்சிய-லெனினிய வளர்ச்சியாக மாஓ சேதுங் சிந்தனையைப் பரிணமிக்கச் செய்திருக்க இயலும்.

உள்நாட்டில் திரிபுவாதம் ஏற்படாது தடுக்கவேண்டும் என்ற முன்னெச்சரிக்கையுடன் மாஓவினால் 1966இல் தொடங்கப்பட்ட கலாசாரப் புரட்சி பல அத்துமீறல்களை முன்னெடுப்பதாக அவராலேயே எச்சரிக்கப்பட்ட சம்பவங்கள் உண்டு. கட்டுப்பாட்டை இழந்து செயற்பட்ட மாணவர் குழுக்களை இது தொடர்பில் சந்தித்து தனது அதிருப்தியை அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். ஒரு தசாப்தத்தின் பின்னர் 1976இல் தனது மறைவுக்கு முன்னர் மாஓ கலாசாரப் புரட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். இத்தகைய பரீட்சார்த்தங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்ட காலத்துத் தனது ஆக்கங்களை அவர் பகிரங்கத் தொகுப்பாக வெளியிட அனுமதித்ததில்லை என்பது கவனிப்புக்குரியது. அவரது காலம் வரையில் அவரது எழுத்துகளில் மாஓசேதுங் சிந்தனைக்கு உட்படத்தக்க சரியான வெளிப்பாடுகள் மட்டுமே பிரசுரமாகி யிருந்தன. முதல் நான்கு தொகுதிகளுக்கு உட்பட்டவை அவை.

இவ்வகையில் ஸ்டாலினும், மாஓவும் தமது நடைமுறையில் தவறுகள் ஏற்பட இடமுள்ளதைப் புரிந்துகொண்டு அவற்றைத் திருத்த எப்போதும் முன்முயற்சியெடுக்கும் பாட்டாளிவர்க்கச் சிந்தனையின் முன்னுதாரணமிக்க தலைவர்களாயே இருந்துள்ளனர். அதேவேளை தங்களைத் தனிநபர் வழிபாடு செய்யும் நடைமுறையைத் தடுக்கத் தவறிய குற்றச்சாட்டுக்கும் உள்ளாகியுள்ளனர். இரண்டாம் உலகமகா யுத்தத்தில் சோசலிசத் தாயகத்தைக் காத்து மனிதகுலத்துக்கு மகத்தான பங்களிப்பை ஸ்டாலின் வழங்கினார் என்பதால் அவரை வழிபாட்டுக்கான விம்பமாக்கிய தவறை நாங்களும் செய்தோம், அதன் பாதிப்பை வரலாறு உணர்த்திய பின்னரும் மாஓ வழிபாடு மேற்கிளம்பி வருவதனை விளங்கிக்கொள்ள இயலாதுள்ளது என பப்லோ நெருடா குறிப்பிட்டிருந்தமை மனங்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. சோவியத் மாயையை அகற்றும் நோக்கில் மாஓ வழிபாடு சீனாவில் தவிர்க்கவியலாததாக இருந்தது. எவ்வாறெனிலும் மக்கள் புரட்சிக்குத் தலைமையேற்று முன்னுதாரணமில்லாத சமூக மாற்ற நடைமுறைகளைச் செயற்படுத்தியதன் பேரில் தவறுகள் தவிர்க்கவியலாது ஏற்பட்டதாயினும் இரு தலைவர்களும் மக்களது

வரலாறு படைக்கும் ஆற்றலின் குறியீடுகளாக இருந்தனர் என்பது மறுக்கவியலாத உண்மையாகும். மக்கள் சக்தியின் அடையாளங்களே அவர்கள் என்பது போலவே, அவர்களது தவறுகளும் அந்தக்கால மக்கள் இயக்கச் செல்நெறியின் வெளிப்பாடுகள் என்பதை மனங்கொள்வோம்!

தலித்திய வாதமும் மார்க்ஸியமும்

பின்நவீனத்துவம் தமிழில் தாக்கம் செலுத்தத் தொடங்கிய எண்பதாம் ஆண்டுகளில் உலகளவில் மேற்கிளம்பி வந்த பூகோள மயமாதல் மார்க்சியத்தின் முடிவு பற்றிப் பேசிய பாணியிலானது அல்ல ஸ்டாலின், மாஓ போன்ற பாட்டாளி வர்க்கத் தலைவர்கள் மீதான மார்க்சியர்களது விமரிசனம். இது சுய விமரிசனப் பாங்கானது. குருசேவ் தனிநபர் வழிபாட்டின் கொடுமுடியாகத் திகழ்ந்து “என் தந்தையைப் போன்றவர் ஸ்டாலின்” எனக் கொண்டாடிய போது ஸ்டாலின் மீதான விமரிசனங்களை உட்கட்சி விவாதத் தளத்துக்கு உரியதாக முன்வைத்தவர் மாஓ. தனிநபர் வழிபாடு உண்மையில் வலது - இடது திரிபு வாதங்களை முன்னெடுத்து மார்க்சியத்தை அழிவுக்குக் கொண்டு செல்லும் முயற்சிக்காகத் தலைமையைக் கைப்பற்ற முனைபவர்களது தந்திரோபாயந்தான் என்பதற்கு உதாரணமாக அமையும் வகையில் ஸ்டாலின் துதிபாடியவாறே குருசேவ் சோ.கொ.க. தலைவரானார். ஆகிய பின்னர் தனது வலதுசாரித் திரிபுவாதத்துக்கு உதவும் வகையில் ஸ்டாலின் மீதான அவதூறுத் தாக்குதல்களை முன்னெடுத்தார். அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் மாஓ சேதுங் வெளிப்படுத்திய கருத்து, “ஸ்டாலின் பாட்டாளிவர்க்க இயக்கத்தின் தலைசிறந்த தலைவர்; அவரது பங்களிப்பினை மதிப்பீடு செய்கிறபோது, 70 வீதம் சரியாக அமைந்தன 30 வீதம் தவறுகள் இடம்பெற்றன” என்பதாக அமைந்திருந்தது. மாஓவின் பங்களிப்பிலும் மிகப்பெரும் பகுதி சரியாக அமைந்தபோது மிகச்சிறிய அளவிலான தவறுகளும் இடம்பெற்றன. தவறே செய்யாத எவரும் உலகில் கிடையாது; செயற்படாத ஒருவரே தவற்றற்றவராக இருக்க இயலும் என லெனின் ஒரு தடவை கூறியதை மனங்கொள்வோம்!

ஸ்டாலின், மாஓ ஆகியோரது தவறுகளில் பொதுப்பண்பாக அமைந்தது சோசலிச அமைப்புக்கான உதாரணமாக அமையத்தக்க மக்ளுக்கான பரந்துபட்ட ஜனநாயகத்தை ஏற்படுத்த முயற்சிக்காமை ஆகும். பிரதானமாக தமது இறுதிக்கட்டத்தில் மேலிருந்து திணிக்கும் மத்தியத்துவத்தையே இருவரும் பின்பற்றிக் கொம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஜனநாயக மத்தியத்துவப் பண்பை இல்லாமல் ஆக்கியிருந்தனர். இருவரும் தத்தமது நாடுகளது சோசலிசக் கட்டுமானத் தொடக்க வடிவங்களுக்கு சரியாகத் தலைமை தாங்கியமையும், அது சோதனைக்குள்ளானபோது எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதிலும் (ஸ்டாலின்), வெளித் திணிப்பாகப் பிரதிபண்ணும் புத்தகவாத நடைமுறையால் சிதைந்துபோக இடமளியாது தேசிய விடுதலைப் பண்பான விவசாயி வர்க்கப் பங்களிப்போடு சோசலிசக் கட்டுமானத்தை முன்னெடுப்பதான குறிப்பிட்ட சூழலுக்கு அமைவான மார்க்சியப் பிரயோகத்துக்கு உதாரணமாக விளங்கிய வகையிலும் (மாஓசேதுங்) மிக உயர்ந்த பங்களிப்புகளை நல்கியவர்கள். அதன் பேரில் அந்த இரு நாடுகளது புதிய சமூகக் கட்டுமானத்தை முன்னெடுத்துச் சென்ற மக்கள் சக்தியின் பிரதான குறியீடுகளாய்க் கொள்ளப்பட்டனர்; அவர்களது பெயராலேயே அதற்கான சிந்தனைகள் அழைக்கப்பட்டன; ஸ்டாலினிசம், மாஓசேதுங் சிந்தனை என்ற வகையிலான அவர்களது பெயர்கள் அன்றைய சமூக மாற்றச் செயற்பாட்டில் அவர்களது முதன்மைப் பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துகிற ஒரு அம்சமாகும். அதையே தனிநபர் வழிபாடாக ஆக்குவது சரியான கொம்ப்யூனிஸ்ட்டுக்கான நடைமுறையல்ல; மார்க்சியத்தை சிதைக்க விரும்பிய வலது - இடது திரிபுவாதங்களை முன்னெடுப்போரே தனிமனித விசுவாசத்தை முன்னிறுத்தும் தலைவர் வழிபாட்டைத் தொடர்பவர்களாக இருப்பர்.

துரதிரஷ்டவசமாக கட்சித் தலைமைகள் இந்த விம்ப வழிபாட்டை மிகச் சாதாரியமாகப் பயன்படுத்தி உட்கட்சி விவாதங்களுக்கு இடமளிக்கும் ஜனநாயகப் பண்பு இல்லாத வகையில் கட்சி அமைப்புகளைத் தொடர்ந்து நடாத்தும் அவலம் நீடிப்பதாகவே இன்றைய நிதர்சனமும் இருந்து வருகின்றது.

மாறிவரும் நிலைமைகளை கவனத்தில் எடுத்து குறித்த சூழலின் நிதர்சனத்துக்கு அமைவாகப் பிரயோகிக்கப்படுவதே மார்க்சியம். அவ்வாறன்றி வழிபாட்டுக்குரிய விம்பங்களின் வசனங்களை முன்னிறுத்தி குறித்த சூழலின் பிரத்தியேகத் தன்மையையும் வளர்ச்சி நிலைகளையும் நிராகரிப்பது இயக்க மறுப்புக்கு உரியது; அவ்வாறான வறட்டுவாதமாக மார்க்சியத்தை மாற்றமுனைவதும் மக்கள் விரோத நிலைப்பாடுதான். இவ்வகையில் மார்க்சியத்தின் அடிப்படைப் பண்பை இழந்து தலைவர்களுக்கு துதிபாடும் உறுப்பினர்கள் ஜனநாயக ரீதியான விவாதங்களின்றி மேலிருந்து கட்டளையிடப்பட்டனவற்றை நிறைவேற்றுகிறவர்களாக ஆக்கப்பட்டமை மார்க்சியம் வரலாறு படைக்கும் ஆற்றலைத் தற்காலிகமாக இழந்து நிற்கக் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வகையில் தலைவர் வழிபாட்டுக்கு ஸ்டாலினும் மாஓவும் இடமளித்த போதிலும் மார்க்சியத்தை திரிபுபடுத்தும் எந்த நடைமுறைகளுக்கும் ஆட்பட்டிருந்ததில்லை என்பது வலியுறுத்தப்பட்டாக வேண்டிய பிரதான அம்சமாகும். தமது சோசலிசத் தாயகத்தைப் பாதுகாப்பது, சோசலிச மாற்றியமைத்தலைத் துரிதப்படுத்துவது என்பவை சார்ந்தே அவர்களது தவறுகள் இடம்பெற்றன. லெனின் முன்மொழிந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் நேரடியாக சோசலிசத்தை வென்றெடுக்க இயலும் என இருபதாம் ஆண்டுகளில் வலியுறுத்தி வந்தவர் ஸ்டாலின்; சீனாவின் விடயத்தில் பின்னர் இதற்கு மாறாக நடந்துகொண்டார். மாஓவின் தலைமையில் 1935 முதல் தேசிய முதலாளித்துவக் கட்சியான கோமின்டாங்குடன் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி மோதல் போக்கை முன்னெடுத்தபோது அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டு கோமின்டாங்கின் தலைமையின் கீழ் இயங்குமாறு நிர்ப்பந்தம் கொடுத்தார் ஸ்டாலின். இரு கட்சிகளும் ஐப்பானுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் குறுகிய காலம் ஐக்கியப்பட்ட போதிலும் மீண்டும் மோதிக்கொண்டன. அவ்வாறு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி போரிட்டதில் ஸ்டாலினுக்கு உடன்பாடு இருக்கவில்லை. ஆயினும் 1949இல் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி இறுதி வெற்றியை ஈட்டிய கையோடு சோவியத் யூனியன் சென்று தமது நிலைப்பாட்டை ஸ்டாலினுக்கும்

சோ.கொ. கட்சிக்கும் விளக்க மாஓ முற்பட்டார். அவ்வாறு வந்தவரைப் பல நாட்கள் காக்க வைத்தே ஸ்டாலின் சந்தித்தார். மாஓவுடனான உரையாடலில் அவரது கருத்துகளை ஏற்றவர் பகிரங்கமான மன்னிப்பைக் கோரி அறிக்கைவிட்டார் என்பதில் ஸ்டாலினின் கொம்ப்யூனிஸ்ட்டுக்கான நேர்மை வெளிப்பட்டது. தேசிய முதலாளித்துவ சக்தியான கோமின்டாங் கட்சி அமெரிக்கச் சார்பை நாடாமல் சோவியத் சார்பைத் தொடரவேண்டும் என்ற சோவியத் யூனியனின் நலன் முதன்மைப்பட்ட காரணியே ஸ்டாலினின் அத்தகைய நடைமுறைக்கு அவரை வழிப்படுத்தியிருந்தது; தன்னை மீறி சீனாவில் கொம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி அதிகாரத்துக்கு வந்தமை குறித்து அவர் பின்னர் பெரிதும் மகிழ்வடைந்திருந்தார்.

சோசலிசத் தாயகத்தின் நிலைப்பாடு சார்ந்த தவறு பின்னர் மாஓவிடமும் வெளிப்பட்டிருந்தது. சோவியத் யூனியனைச் சமூக ஏகாதிபத்தியமாக கணிப்பிட்டதிலும் நேரு தலைமையிலான கொங்கிரஸ் கட்சியைத் தரகு முதலாளி வர்க்கத்துக்கானது என்ற முடிவுக்கு வர வழிப்படுத்தியதிலும் சீனா குறித்து இவ்விரு நாடுகளினதும் நடைமுறை மீதான அதிருப்தியின் எதிர்வினைதான் வெளிப்பட்டதே அல்லாமல் நிதானமான மார்க்சியத் தலைவருக்கான பங்களிப்பு இருக்கவில்லை. செக்கோஸ்லவேக்கியா சோவியத்யூனியனின் திணிப்பினை நிராகரித்துத் தனது தேசிய விடுதலைக்கு ஏற்ற சோசலிசக் கட்டுமானத்துக்கான நடைமுறைகளை 1968இல் முன்னெடுத்த போது சோவியத் யூனியனின் செஞ்சேனை அந்நாட்டினுள் பிரவேசித்துத் தலைமையை அப்புறப்படுத்தித் தனது விசுவாசிகளை அதிகாரத்துக்குக் கொண்டுவந்திருந்தது. இது கொம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கான நடைமுறை அல்ல. சோவியத் யூனியனில் தொடர்ந்து திரிபுவாதம் வளர்ந்து வந்ததன் ஒரு வெளிப்பாடு இது. இதனைச் சமூக ஏகாதிபத்தியத்துக்கான நடவடிக்கை என மாஓ கணிப்பிட்டார். இரு தசாப்தங்களின் பின்னர் 1991இல் சோவியத் தகர்ந்த நிலையில் பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் இவ்வாறு சோவியத் யூனியன் சமூக ஏகாதிபத்திய நாடெனக் கணித்தது தவறென உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

நேருவின் தலைமையில் சுதந்திர இந்தியாவில் தேசிய முதலாளி வர்க்கம் கணிசமான விருத்தியைக் கண்டிருந்தது. அவரைத் தரகு முதலாளிவர்க்கப் பிரதிநிதியெனக் கணிப்பது ஏற்புடையதல்ல. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி பாட்டாளி விவசாயி வர்க்கத் தலைமையில் சிறு முதலாளி வர்க்கத்தையும் தேசிய முதலாளி வர்க்கத்தையும் அப்போது ஐக்கியப்படுத்தியிருந்தது போன்றே நேருவும் முதலாளி வர்க்கத் தலைமையில் பல்வேறு வர்க்கங்களை ஐக்கியப்படுத்தியிருந்தார். அவரை மோசமான தரகு முதலாளி வர்க்கப் பிற்போக்குவாதியாக மாஓசேதுங் சிந்தனையாளர்கள் கணிப்பிட்டதில் சீன - இந்திய எல்லை விவகாரத்தில் நேரு தவறாக நடந்துகொண்டமை அடிப்படைக் காரணமாகும். இந்திய வரலாற்றியலாளர்கள், அரசியல் ஆய்வாளர்கள் பலரும் அந்த எல்லைப் போரைத் தவிர்க்க அனைத்துவகை முயற்சிகளையும் சீனா எடுத்தது குறித்து விளக்கமாக எழுதியுள்ளனர். அவற்றை மீறி நேரு தவறாக நடந்தமைக்கு அவரிடம் தரகு முதலாளித்துவப் பண்பு இருந்தது காரணமல்ல; கலப்புப் பொருளாதாரத்தை முன்னெடுக்க விரும்பிய அவரைச் சீனாவுக்கு எதிராக குருசேவ் தலைமையிலான (திரிபுவாதத்தில் மூழ்கியவாறு இருந்த) சோசலிச நாடாகிய சோவியத்யூனியன் தூண்டியிருந்தமையே பிரதான காரணமாகும் (அமெரிக்காவின் தூண்டலையும் நிறைவு செய்கிற செயலாக எல்லைப்போர் இருந்தது).

எவ்வாறெனினும் சோவியத் - சீனப் பிளவு உலக நாடுகள் அனைத்திலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது போன்று இந்தியாவிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பிரதானமாகப் பின்வரும் மூன்று அணிகள் இந்தியாவில் வலுவுடன் உள்ளன: முழுமையாக சோவியத் சார்பை எடுத்த இந்தியக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPI), எந்தச் சார்பையும் எடுக்காத இ.கொ.க. (மார்க்சிஸ்ட்), சீன சார்பான இ.கொ.க. (மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்). இந்தப் பிளவு இந்தியாவில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய சமூக மாற்றச் செயற்றிட்ட நடைமுறையைப் பெரிதும் பாதித்தது. ஒவ்வொரு அணியும் மற்றதற்கான எதிர்வினையினாலேயே சிற்சில விடயங்களில்

தவறிழைக்கத் தூண்டப்பட்டன. அவை குறித்து இங்கு விரிவாக அலச வேண்டியதில்லை.

சாதியொழிப்புச் செயற்திட்டத்தில் மார்க்சியர்கள் கோட்பாட்டுத் தெளிவோடு இயங்கத் தவறியதிலும் மேற்படியான பிளவு ஒதோவோரு வகையில் தொடர்புறாமல் இல்லை. இந்தியச் சமூக இயங்காற்றலைக் கற்பதற்குரிய அழுத்தம் முதன்மைப்படாமல் வெளிக்காரணி சார்ந்த தத்துவ வியாக்கியானம் பாதக விளைவை ஏற்படுத்தியிருந்தது (சாதியமைப்புக் குறித்த தேடலின்மைக்கு இதை மிகைப்படுத்த வேண்டியதில்லை; சாதியம் தொடர்பில் இது மிகச் சிறிய ஒரு காரணி என்றே கொள்ள இயலுமானது). வர்க்கப் போராட்ட அணி சேர்க்கையில் இயங்குவதற்கு அவசியங்கள் அதிகம் இருந்த காரணத்தால் சாதியமைப்புக் குறித்துக் கூடுதல் கவனங் குவிக்கக் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கு இயலாதிருந்தமை பிரதான காரணமாகும். முப்பதாம் ஆண்டுகளில் சாதி அமைப்புக்கு எதிராக இயங்குவதில் முதன்மையாக இருந்த அம்பேத்கர், பெரியார் போன்றோருடைய கோட்பாடுகளை மார்க்சிய நிலைப்பாட்டிலிருந்து நிராகரிக்க அன்றைய நிலையில் பலமான காரணிகள் பல இருந்தன. விவசாயத் தளங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வாதாரங்களுக்கான போராட்டங்களைக் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் முன்னெடுத்த அளவுக்கு பெரியாரோ அம்பேத்கரோ கையிலெடுத்ததில்லை; அவர்கள் வலியுறுத்திய சாதிய இழிவுபடுத்தல் விவகாரம் சோசலிச அமைப்பில் தானாக அற்றுப்போகும் எனும் கருத்தே கொம்யூனிஸ்ட்டுகளிடம் இருந்தது. தவிர, கூலி விவசாயிகளென்ற வகையிலான வர்க்கப் போராட்டக் களத்தின் செயற்பாட்டில் முகங்கொண்ட தீண்டாமைக் கொடுமைகளை முறியடிக்கும் நடவடிக்கைகள் விவசாயப் பிரதேசமான தஞ்சை மண்ணில் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளின் தலைமையிலேயே இடம்பெற்று வந்தன.

சோவியத்தின் தகர்வுக்குப் பின்னர் தனியே வர்க்க அணிசேர்க்கையை முன்னெடுக்கும் அரசியல் வலுவழக்கத் தொடங்கியது. எண்பதாம் ஆண்டுகளிலேயே இந்தியக் கட்சிகள்

மேலைத்தேசங்களில் போன்று வர்க்கங்களுக்கான அமைப்பாக இருப்பதாயன்றி சாதிகளுக்கான அமைப்பாக இயங்கிவருவது உணரப்படக் கூடியதாய் இருந்தது. பிராமண மற்றும் முற்படுத்தப்பட்டோருக்கான அரசியல் அமைப்பாகிய கொங்கிரஸ் கட்சியிடம் இருந்து 1967இல் தமிழக ஆட்சியைத் தி.மு.க. கையேற்றபோது பிற்படுத்தப்பட்டோரது ஆட்சி சாத்தியமானது; ஒரு தசாப்தத்தின் பின் அ.தி.மு.க. வாயிலாக மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் (முக்குலத்தோர், கவுண்டர்) ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினர். எண்பதுகளின் தலித் கட்சிகளான புதிய தமிழகம், விடுதலைச் சிறுத்தைகள் என்பவற்றோடு வடதமிழகத்தின் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கான பாட்டாளி மக்கள் கட்சி (வன்னியர்) தோற்றம் பெற்றன.

இவ்வகையிலான சாதி அரசியல் நிதர்சனம் மார்க்சியருக்கு அதிர்ச்சி தருவதாக அமைவதில் வியப்பில்லை; எழுதப்பட்ட வரலாறு முழுமையும் வர்க்கப் போராட்ட வரலாறாகவே அமைந்திருந்தன என்ற “கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை” பிரகடனப் பிரகாரம் கடந்தகால இந்திய வரலாற்றில் இயங்கிவந்த வர்க்கப் போராட்டங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு சாதிகள் அதிகாரத்தை வென்றெடுக்கும் சமகால அரசியல் செல்நெறி பற்றிய புரிதலுக்குக் கூடுதல் சிரத்தை எடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இது தொடர்பில் இன்றைய இடையிட்ட ஒரு மாற்ற நிலையில் பெரியாரியம் - அம்பேத்கரியம் என்பன குறித்து ஒரு அதீத மாயை ஏற்பட்டிருப்பது மெய்!

எம்மால் கவனங்கொள்ளப்படாத களத்தில் பெரியாரியம் - அம்பேத்கரியம் இயங்கியுள்ளது எனும் வியப்பில், சாதி முறையை அவற்றின் வாயிலாகவே விளங்கிக்கொண்டு சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை அவற்றின் ஒளியிலேயே முன்னெடுக்க இயலும் என்று தமிழகத்தின் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் பலரும் கருதுகின்றனர். இப்படிச் சொல்வதே அம்பேத்கரியத்துக்கும் பெரியாரியத்துக்கும் இழிவு ஏற்படுத்துகின்ற அல்லது அவற்றைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிற செயல் என அஞ்சுகிற தோழர்கள் இருக்கின்றனர். இவை

மார்க்சியர்கள் ஐக்கியப்பட்டு இயங்கவேண்டிய கோட்பாட்டு வகைகள் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க இயலாது. அதேவேளை, சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை அவை முன்னெடுத்த வழியில்தான் தொடர இயலும் என்பதில் உண்மையில்லை என்பதை வலியுறுத்துவதும் அவசியமானதாகும். இந்தியச் சூழலில் தலித்தியவாதம் மார்க்சியர்கள் பின்பற்ற வேண்டியது போலத் தோன்றுவது தற்காலிக மயக்கம் மட்டுமே.

இலங்கையில் சாதிமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்களை மார்க்சியர்கள் நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் இருந்து முன்னெடுத்து வந்துள்ளனர். தமிழகப் பண்பாட்டுத் தாக்கத்தில் பொதுவாகத் திராவிடர் இயக்கத்தினதும் குறிப்பாக பெரியாரினதும் கருத்துகள் வாயிலாகச் சாதிமுறைக்கு எதிரான போர்க்குணம் பெற்றோர் இயங்க முற்பட்டபோது கொம்யூனிஸ்ட் அமைப்புகளிலேயே இணைந்துகொண்டனர். அம்பேத்கரின் தாக்கத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் பௌத்த மதமாற்றம் அறுபதுகளில் சிறிய அளவில் தொடக்கம் பெற்ற போதிலும் மார்க்சியக் கருத்தியல் - செயற்பாட்டு வீச்சுகள் காரணமாக மதமாற்றத்தைத் தொடர இயலாது போனது. பெரியாரியம் - அம்பேத்கரியம் ஆகியவற்றின் வரையறைகளையும் பலவீனங்களையும் வெளிப்படுத்திய மார்க்சியம் மிக வலுவான சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டத்தை இலங்கையில் முன்னெடுத்திருந்தது. இது பற்றி அடுத்த இயலில் பார்ப்போம்.

தேசங்களின் சோசலிசம்

வரலாற்றுச் செல்நெறியைக் கற்றுக்கொண்டு மக்கள் விடுதலையின் திசையில் இயங்குவதற்கான கோட்பாடு மார்க்சியம். அதன் பொருட்டு ஒருவர் இயங்குகிற சமூகத்தின் கடந்தகால வளர்ச்சிப் போக்குகளைக் கண்டறியவும், இருப்புநிலையை மாற்றிச் சோசலிசத்துக்கு மக்கள் போராட்டத்தை வளர்த்துச் செல்லவும், அதற்கமைவான மார்க்கத்தையும் செயலொழுங்குகளையும் தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ளவும் மார்க்சியர்கள் முற்படுவர். கால தேச நிலவர மாற்றங்கள் இச்சிந்தனையில் ஏற்படுத்திவந்த வளர்ச்சி

காரணமாக மார்க்சியமானது லெனினிசம் என்ற பரிணமிப்பையும் மாஓசேதுங் சிந்தனை எனும் விருத்தியையும் பெற்று வந்துள்ளது.

பாட்டாளி வர்க்கம் சோசலிசத்தைப் படைக்கும் சமூக சக்தி என்பது மார்க்சியத்தின் அடிப்படை. அதன் உண்மைத் தன்மையை 1917 ஒக்டோபர் புரட்சி எடுத்துக் காட்டியிருந்தது. அதேவேளை, ஒக்டோபர்ப் புரட்சியை வெற்றி நோக்கி இட்டுச் செல்வதற்கு மார்க்சியமானது லெனினிசம் என்ற பரிணமிப்பை எட்டவேண்டி இருந்தது. பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் ஐக்கியப்படுகின்ற ஒடுக்கப்படுகிற தேசங்களும் சமூக மாற்றத்துக்கான மற்றொரு அடிப்படைச் சக்தி என்பதை லெனினிசம் எடுத்துக் காட்டியிருந்தது.

ஒடுக்கப்படும் தேசம் ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பிலிருந்து விடுதலை பெறுவதனுடாக கட்டமைக்கப்படும் சோசலிச முறைக்கான மார்க்சிஸ லெனினிஸப் பிரயோகமாக அமைந்தது மாஓசேதுங் சிந்தனை. பாட்டாளி வர்க்கம் கட்டமைக்கும் சோசலிசத்துக்கு இயல்பாகவே அமையத்தக்க சர்வதேச உணர்வுநிலை தேசங்கள் கட்டமைக்கிற சோசலிசத்தில் அப்படியே இருக்க இயலாது என்பதைக் கண்டறியும் நிதானம் அப்போது இல்லாத நிலை காரணமாக சோவியத் யூனியனிலும் சீனாவிலும் சிற்சில தவறுகள் ஏற்பட்டு மார்க்சிய இயக்கம் பிளவுபட நேர்ந்தது.

இத்தகைய ஒரு நிலையில் முனைப்படைந்த தலித்தியவாதம் சமூக மாற்ற இயக்கப் போக்கின் வேறுபட்ட வடிவ மாற்றத்தை தேடுவதற்கு மார்க்சியர்களைத் தூண்டியுள்ளது. ஒரு பிரிவினர் சாதிமுறைக்கான போராட்ட வடிவம் தலித்தியவாதமே என மயங்கி அதன் தவறுகளுடன் அதனைப் பின்பற்ற முனைகின்றனர்; மாறாக, சாதி அமைப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தை மார்க்சியத்தின் வழிகாட்டலில் முன்னெடுத்துப் பெற்ற அனுபவமானது முழுச் சமூகமாக ஏகாதிபத்தியம் - சாதியம் என்பவற்றால் ஒடுக்கப்படுகிற சமூக சக்திகளது விடுதலைச் செல்நெறி எவ்வாறு அமைய இயலும் என்பதைக் காட்டி நிற்கிறது. அது வர்க்க சமூகத்தின் இயங்குமுறையிலிருந்து வேறானது; அதேவேளை தலித்தியவாதம்

05

ஒக்டோபர் இருபத்தொன்று எழுச்சி

இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போராட்டம் வீறுமிக்க ஒன்றாக அமைந்திருந்தது; சென்ற நூற்றாண்டின் முன்னரைப்பகுதி முழுமையும் இந்தியத் தேசியத்தின் தோற்றம் - வளர்ச்சி - வெற்றியை வடிவமைத்தல் என்பதாக அமைந்திருந்தது. சுதந்திரப் போராட்டத்தை வெகுஜன மயப்படுத்தியதில் காந்தி பிரதான ஆளுமையாக இருந்தார்; தேசவிடுதலையுடன் இணைத்துத் தொழிலாளர் - விவசாயிகளது நலனை வென்றெடுப்பதில் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளின் பங்களிப்பு மகத்தானதாயிருந்தது; பிராமணியத்துக்கு எதிரான பெரியாரின் விட்டுக்கொடுப்பற்ற போராட்டம் இனத்தேசிய அரசியலை வடிவப்படுத்துவதற்கு ஆற்றுப்படுத்தியிருந்தது; சாதியொடுக்கு முறைக்கு எதிரான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது போராட்டத்தின் மகத்தான ஆளுமையாக அம்பேத்கர் வெளிப்பட்டார்; ஒரு கலப்புப் பொருளாதாரத்தின் வாயிலாக இந்தியச் சமூக விடுதலையைச் சாதிக்க இயலும் எனக் கருதிய நேரு அத்தகைய வேறுபட்ட அரசியல் வடிவக் குடியரசு ஒன்றுக்கான அரசியலமைப்பை அம்பேத்கர் தலைமையில் உருவாக்கினார் என்பது கவனத்தை ஈர்க்கும் ஓர் அம்சம்.

இந்திய மக்களின் இரத்தம் சிந்திப் போராடிய அந்த விடுதலைப் போராட்டம் இவ்வகையில் பலதள ஆளுமைகளை வெளிப்படுத்திய போதிலும், ஏகாதிபத்தியம் தனது காத்திரமான ஆட்சித் தடத்தின் தொடர்ச்சியைப் பல்வேறு வடிவங்களில் விட்டுச்சென்றதன் பேறாக மக்கள் விடுதலை இன்னமும் எட்டாக் கனவாகவே உள்ளதும் வெளிப்படல. இந்தியச் சமூக அமைப்பின் பிரத்தியேகத் தன்மையைக் கற்றுக் கொண்ட பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் அதற்கு அமைவான பிரித்தானும் உத்தியைப் பிரயோகித்திருந்தது; கூடவே, சாதிய வர்க்க உறவுகளில் ஏற்பட்டு வரும்மாற்றத்தைச் சுரண்டல் அமைப்பு நீண்டகாலம் நீடிக்கும் வகையில் வடிவமைப்பதிலும் கவனஞ் செலுத்திக் கொண்டது. உருவாகி வளர்ந்து வந்த இந்திய வகைப்பட்ட முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்புடன் எப்போதும் இருக்கும் வண்ணம் அதன் ஆதிக்கசாதி மனோபாவம் பார்த்துக்கொள்ளும் என்ற தெளிவு அவர்களுக்கு இருந்தது. அதற்கு அமைவான கையாளுகை இருந்தது. இதன்பேறாக அதனைத் தேசிய முதலாளி வர்க்கமாக அன்றி ஆரம்பம் முதலாகவே தரகு முதலாளித்துவப் பண்புடையதாகக் கணிக்கும்படி ஆய்வாளர்களின் ஒரு தரப்பினர் தூண்டப்படும்நிலை ஏற்பட்டது.

இவ்வகையில் ஏகாதிபத்திய நலன் நீடிக்கும் பொருட்டு சாதி - இன - மத முரண்பாடுகள் இந்தியாவில் கூர்மைப் படுத்தப்பட்டன; அதே போன்று இலங்கையில் மொழி முரண்பாடு வலுப்பட ஏற்றதான நடைமுறைகளை ஏகாதிபத்தியம் பிரயோகித்துக் கொண்டது. இந்தியாவில் தலித்தியவாதம், திராவிட எழுச்சி, இந்து - முஸ்லிம் மோதல் என்பவை தூண்டப்பட்டது போன்று இங்கே சிங்கள - தமிழ் முரண்பாடு கையாளப்பட்டிருந்தது. அங்கே தேசிய இனப்பிரச்சனை மோதல் நிலையை எட்ட அவசியமற்ற வகையில் தீர்வினை எட்ட இயலுமாயிற்று; பிரதமர் நேரு, அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்துக்கு தலைமை வகித்த அம்பேத்கர் போன்ற தலைவர்கட்கு மொழி வழிப்பட்ட மாநில அரசுகள் என்பதில் வெவ்வேறு காரணங்களால் உடன்பாடு இருக்கவில்லை என்றபோதிலும், மாநிலங்களின் கோரிக்கை

அதுவாக இருந்தபோது அதனை ஏற்பவர்களாயும் இருந்தனர். அதேபோன்று இலங்கையில் சாதிகளிடையேமோதல்களாக அன்றிச் சாதியமைப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பது மேலாதிக்கவாதச் சக்தி அதனைத் திசைதிருப்பும் எத்தகைய செயற்திட்டத்தையும் மேற்கொள்ளாத காரணத்தால் சாத்தியமாயிற்று.

மேலாதிக்க சக்திகள் குரோதத்தை விதைத்த அறுவடையாக இலங்கையில் தேசிய இன மோதல், இந்தியாவில் சாதிகளிடையேயும் மதங்களிடையேயும் மோதல் என்பவற்றைக் காண்கிறோம்; அவர்களது செயற்திட்டங்களை முறியடித்துக் கொண்டு பொது எதிரிக்கு எதிராக எவ்வாறு ஐக்கியப்பட்ட போராட்டங்களை முன்னெடுக்க இயலும் என்பது தனியான தேடலுக்கு உரிய விடயம். இங்கு சாதிப் போராட்டமாக அன்றி அனைத்துச் சாதியினர் மத்தியிலுமான சமூக மாற்றத்தை நாடும் சக்திகள் அனைவரும் ஐக்கியப்பட்டு சாதியத்துக்கு எதிராகப் போராட இயலுமாக இருந்ததன் பெறுபேறுகள் பற்றிப் பார்ப்போம். இவ்வகையிலான போராட்ட அணி நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் “சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை” என உருப்பெற்றிருந்தது; தனித்தனியான சாதிகளின் அமைப்புகள் இயங்கிய சூழலில் தோற்றம்பெற்ற இந்த அணி வீறுகொண்டு எழுந்து இயங்கியதன் பேறாக தனிப்பட்டு இயங்கிவந்த சாதியமைப்புகள் பின்னடைந்தன. இத்தகைய பின்னணியில் இரு தசாப்தங்களின் பின்னர் 1966இல் எழுச்சியடைந்த ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி மார்க்கம் சமூக விடுதலை இயக்கத்துக்கான புதிய பாதையை வகுத்து வழங்கியிருந்தது.

கிழிவுபடுத்தல்களை முறியடித்து உரிமைகளை வென்றெடுத்தல்

ஒக்டோபர் 21 எழுச்சிக்கான பின்புலம், அதன் செயல் வடிவங்கள், அது ஏற்படுத்தி இருந்த தாக்கங்கள் என்பவை குறித்து இங்கு விரிவாக அலச வேண்டியதில்லை. அவை பற்றி சுவத்விஷன் (சென்னை) 2006இல் வெளியிட்டிருந்த “இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்” எனும் நூல்

தெளிவுபடுத்தி உள்ளது (இந்த நூல் முன்னதாக புதிய பூமி வெளியீடாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 1988இல் வெளிவந்திருந்தது). அந்த எழுச்சி வலியுறுத்துகிற அரசியல் மார்க்கம் பற்றிய அக்கறையே இங்கு அவசியமானதாய் உள்ளது.

முன்னதாக, நாற்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து எழுச்சி பெற்று வளர்ந்துவந்த சாதியமைப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சாத்வீகப் போராட்ட வடிவமே பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி ஆயுத ரீதியிலான ஒடுக்கு முறையை எதிர்கொண்டபோது பதிலடியாக ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கையேற்றிருந்தது. இதன் பேறான வெற்றியென்பது பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணி வாயிலாக முன்னெடுக்கப்பட்ட வெகுஜன மார்க்கப் போராட்டம் என்பதன் விளைவு. இந்தப் பிரதான அம்சம் கவனிக்கப்படாமல், அல்லது அதுபற்றி உதட்டளவில் பேசியவாறு அதன் தாற்பரியம் குறித்த புரிதல் இல்லாமல், வன்முறைப் போராட்டமே விடுதலைக்கான ஒரே வழி என்பது சிலரது பேசுபொருளாக அமையத் தொடங்கி இருந்தது.

சாத்வீக போராட்டம், வன்முறைப் போராட்டம் என்பவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் உயர்த்திப் பிடிக்கிற இரு வழிகளையும்ன்றி அனைத்து வடிவங்களையும் அவசியப்படுகிற தருணங்களுக்கு அமைவாகக் கையாண்டு வெகுஜனப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்படுவதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தது ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி. நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை உருவானபோது அதன் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இணைந்த எம்.சி. சுப்பிரமணியம் ஏற்கனவே இலங்கை கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினராகவும் இருந்தார். அனைத்து ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரும் ஒன்றிணைந்த அமைப்பின் ஊடாக சாதி முறைக்கு எதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதனை இவ்வகையில் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி ஆரம்பம் முதலாக ஆதரித்துவந்தது. ஒரு தசாப்தத்தின் பின்னர் வடபிராந்தியத்தின் கொம்பூனிஸ்ட் தலைவர்களில் ஒருவராக வளர்ந்திருந்த எம்.சி. சுப்பிரமணியம் சிறுபான்மைத் தமிழர்

மகாசபையின் (சி.த.ம.) தலைவராகவும் ஆகியிருந்தார் என்கிற வகையில் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் நேரடியாகவே கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் முன்னெடுக்கப்படுவதாக அமைந்தது.

சாதியப் புறக்கணிப்புக்கு எதிராகவும் சமஉரிமையை வலியுறுத்தியும் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தல் - மகஜர்களைத் தயாரித்து உரிய இடங்களுக்கு வழங்குதல், அவை கவனம் பெறும் வகையில் சாத்வீகமான சத்தியாக்கிரகப்போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் என்பன சி.த.ம.இன்வழிமுறையாக இருந்தது. இதன் வாயிலாக நல்லெண்ணம் கொண்ட ஜனநாயக சக்திகளான உயர் சாதியினர் பலரும் இந்தக் கோரிக்கைகளின் நியாயப்பாடுகளை வலியுறுத்துகிறவர்களாய் இருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தின் ஆன்மீகத் தலைமை உள்ளிட்ட அனைத்து அதிகாரங்களையும் தம்வசம் வைத்திருந்த வெள்ளாளர் உட்படப் பல்வேறு சாதியினர் மத்தியிலுமிருந்து வந்த கலை - இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இணைந்து உருவாக்கியிருந்த “இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்” 1954இல் தோற்றம் பெற்று வீறுபெற்று வளர்ந்தபோது சாதியத் தகர்ப்புக் குறிக்கோள் அந்த இயக்கத்தின் அடிப்படை அம்சமாக்க அமைந்திருந்தது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் (மு.எ.ச.) ஆரம்பகால உறுப்பினர்களாக தமிழ்த் தேசிய உணர்வுடைய படைப்பாளிகளும் இணைந்திருந்தனர். தமிழ்த் தேசியத்தின் சில இடதுசாரிக் கூறுகளை வெளிப்படுத்துவதன் வாயிலாக மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றுவந்த தமிழரசுக்கட்சி சி.த.ம. இன் போராட்டங்கள் சிலவற்றையேனும் ஆதரிக்க வேண்டிய நிர்்ப்பந்தம் இருந்தது; மகாசபையின் பதாகையின் கீழ் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அனைவரும் அணிதிரண்டு விடுவதைத் தவிர்க்கும் வகையில் சமபந்தி போசனம் போன்ற ஒருநாள் கூத்துகளில் பங்கேற்பதன் வாயிலாக சாதி ஒழிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற தோற்றத்தினை ஏற்படுத்த முயன்றனர். பாடசாலையில் அனைத்து மாணவர்களுடனுமான சம ஆசனம், பொது இடங்களில் சாதி வேறுபாடு காட்டப்படுவதைத் தவிர்த்தல்,

கோயில் நுழைவு உரிமை போன்ற அடிப்படை விடயங்களில் தமிழரசுக் கட்சி தவணை கோரி (வாய்தா கேட்டு) காலத்தை இழுத்தடிக்கும் உத்தியையே கையாண்டு வந்தது (சட்டத்தரணிகள் தலைமையில் இயங்கும் அமைப்பாக தமிழரசுக் கட்சி இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது).

தமிழரசுக் கட்சி வெளிப்படுத்திய பகுதியளவு இடதுசாரித் தமிழ்த் தேசியப் பண்பையும் இழந்து முழுமையாக மேட்டிமைப் பிரிவுக்கான வலதுசாரி ஐ.தே.க.வை ஆதரிக்கும் நிலைப்பாட்டினை 1964ம் ஆண்டிலிருந்து மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர்; அதன்பின்னர் சாதியெதிர்ப்பு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலான பகுதிநேரப் பங்கேற்பும் அருகத் தொடங்கியது. இதே வருடத்தில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி சோவியத் சார்பு, சீன சார்பு எனப் பிளவுபட்டது. பாராளுமன்றத்தின் ஊடாகவே சோசலிசத்தை வென்றெடுக்க இயலும் என்ற சோவியத் பார்வையை எம்.சி. சுப்பிரமணியம் உள்ளிட்ட சி.த.ம.இன் தலைமைப் பீடத்தினர் சிலர் வரித்திருந்தனர்.

பாராளுமன்றத்தில் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் பெரும்பான்மையைப் பெற்றால் கூட முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரம் தனது இராணுவத்தை ஏவிப் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கும்; அத்தகைய ஆயுதப் பிரயோகத்துக்கு எதிராக வன்முறைப் பிரயோகத்தை மார்க்சியர்கள் முன்னெடுப்பது தவிர்க்கவியலாதது எனச் சீனக் கொ.க. வலியுறுத்தியிருந்தது; சீ.கொ.க. இன் வீறுமிக்க வளர்ச்சிக்குக் காரணமான மாஓ சேதுங் சிந்தனையை வரித்துக் கொண்ட நா. சண்முகதாசன் தலைமையிலான இடதுசாரி அணி வலுமைமிக்க ஒன்றாக அறுபதுகளின் நடுக்கூறில் துலங்கியது. மிகப்பெரும்பான்மையான சிங்களத் தொழிலாளர்கள் சண் தலைமையிலான தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தில் அணி திரண்டிருந்தனர். ஆயுதப் போராட்டம் உள்ளிட்ட அனைத்து வடிவப் போராட்டங்களையும் முன்னெடுப்பது என்ற கோட்பாட்டினுடனான இந்தப் புரட்சிகர அணியில் இலங்கையின் சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் - மலையகக் கொம்யூனிஸ்ட் உறுப்பினர்கள் பலரும் தோழமையுணர்வோடு ஒன்றிணைந்திருந்தனர்.

அதுவரையில் சாத்வீக வழியில் போராடுவதை சாதித் தகர்ப்புக்கான மார்க்கமாக கருதியிருந்த நிலை 1964இன் பின்னர் மாறுவதற்கு இந்தப் புரட்சிகர அணி பிரதான காரணமாயிற்று. சாதித் தகர்ப்புக்கான சமூகப் போராளி தானாக வன்முறையைப் பிரயோகிக்காத போதிலும், தாக்கப்படும் பட்சத்தில் காந்தியச் சாத்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு மாறாக எதிர்த்தாக்குதலை மேற்கொள்ளும் கொள்கை இளந்தலைமுறையினரை வேகமாக ஆகர்ஷிக்கத் தொடங்கியது. உரிமைக்குரல் எழுப்பப்படும் கிராமத்தின் ஒடுக்கப்பட்டோர் குடிசைகள் கொழுத்தப்படுவதற்கு எதிரான கண்டன ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன; இவை சாதிய மனங்களை ஆழச்சென்று தாக்கின. இத்தகைய சூழலில் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதிக்கு உட்பட்ட பொன்னாலையில் குடிநீர்க் குழாய் நீர் விநியோகத் திட்டத்தின் வாயிலாக நீர் பெறுவதில் ஒடுக்கப்பட்ட சாதி மக்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கு எதிரான போராட்டம் சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டத்துக்கு புதிய வடிவத்தையும் புதிய உத்வேகத்தையும் கொடுத்தது.

காரைநகருக்கும் சங்கானைக்கும் இடைப்பட்ட கிராமமான பொன்னாலை பிரசித்தி பெற்ற ஒரு ஊர். ஏற்கனவே சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டங்களில் சங்கானை முன்னணிச் சக்தியாக வளர்ந்து வந்தது. அவர்களது போர்க்குணமிக்க புரட்சிகர உணர்வை அரசியல் மயப்படுத்தும் கொம்யூனிஸ்ட் ஊழியராக இயங்கிய அன்றைய வட பிரதேச வாலிபர் சங்கத் தலைவரான கே.ஏ. சுப்பிரமணியம் (மணியம்) அப்போது காரைநகரில் வசித்து வந்தார். அவரது கவனத்துக்கு இப்பிரச்சினை வந்த நிலையில், 'வட்டுக்கோட்டை கம்யூனிஸ்ட் வாலிபர் சங்கம்' ஊடாக அத்தொகுதி மக்கள் அனைவரது கவனத்துக்கும் இது உள்ளாக்கப்பட்டது. "சுளிபுரம் கிராமசபையே! சாதிவெறியின் பேரால் தண்ணீருக்குத் தடையா? பொன்னாலை மக்களுக்கு நியாயம் வழங்கு - வட்டுக்கோட்டை கம்யூனிஸ்ட் வாலிபர் சங்கம்" என்ற சுவரொட்டிகள் அனைவருக்குமான தாகமாக சாதியத்தை நிராகரிக்கும் உணர்வு அமைந்தாக வேண்டிய

அவசியத்தைப் பறைசாற்றியது. பல்வேறு வடிவங்களிலான போராட்டங்களின் இறுதியில் பொன்னாலைக் கிராமத்தின் ஓடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான நியாயம் வென்றெடுக்கப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து வடபிரதேசம் பூராவினும் காணப்படும் சாதிய இழிவுபடுத்தல்களுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டு முன்னெடுக்கப்படுவதன் அவசியத்தை மணியம் தொடர்ந்து கட்சியில் வலியுறுத்தி வந்தார். முன்னணித் தோழர்கள் பலரும் அதனை ஏற்று ஆதரித்து வந்த வாய்ப்பான சூழல் காரணமாக, நீறுபூத்த நெருப்பாக ஓடுக்கப்பட்ட மக்களிடம் குடிகொண்டிருந்த சாதியத்துக்கு எதிரான வெறுப்புணர்வு உயிர்ப்பூட்டப்படுவதற்கு ஏற்ற வகையிலான பல்வேறு செயற்திட்டங்களை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்னெடுத்து நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்கியது. அப்போது கட்சியின் வடபிரதேசச் செயலாளராக இருந்த வி.ஏ.கந்தசாமியும் சாதியத்தகர்ப்புப் பணிகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கிக் களத்தில் இறங்கிச் செயற்படுபவராக இருந்தார். கிராமங்கள் தோறும் கருத்தரங்குகள், ஊர்வலங்கள் என்பன கட்சி ஊழியர்களால் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன; அனைத்தையும் ஒருமுகப்படுத்தி ஒருங்கமைக்கப்பட்ட போர்ச்சக்தியாக வடபிரதேசத்தின் சாதிப் பிரிவுகள் அனைத்தையும் சேர்ந்த மக்களின் பங்கேற்புடன் 1966 ஓக்டோபர் 21 எழுச்சி ஊர்வலம் சுன்னாகம் சந்தையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி, இந்த மார்க்கத்தை வடிவமைப்பதில் முனைப்புடன் பங்காற்றி வந்த கே.ஏ. சுப்பிரமணியம் தலைமையில் முன்னேறிச் சென்றது. “சாதி முறை தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்” என்ற பதாகையை ஏந்தியபடி மக்கள் எழுச்சியை முன்னெடுத்த அந்த இயக்கம் தீர்மானித்த இலக்கை வெற்றிகொண்டு உரிமைகளை நிலைநாட்டும் வரை ஓயாது வளர்திசையில் முன்னேறியது.

பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணியின் வெகுஜன மார்க்கப் போராட்டம்

ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட போதிலும், தொடர்பு போகும் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டத்தை கட்சிப் பதாகையின் கீழ் நடாத்துவதை விடவும் பலதரப்பட்டோரது பங்கேற்புக்கும் வாய்ப்பளிக்கும் வகையிலான வெகுஜன அமைப்பாக “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம்” உருவாக்கப்பட்டது. இத்தகைய பொது அமைப்புப் பற்றிய தேவை, அதற்கான பெயர் என்பன குறித்துக் கட்சியின் வடபிரதேசக் குழுவில் விவாதித்தபோது மூத்த தோழர்கள்கூட “நாங்கள் பத்துப் பன்ரண்டு பேர் இருந்துகொண்டு வெகுஜன அமைப்பென்று எப்படிப் பேர் வைப்பது” எனச் சந்தேகம் எழுப்பி இருந்தனர். “இப்போது சிறுதொகையினரான கொம்யூனிஸ்ட்டுகளாகிய நாங்கள் இதனைத் தொடக்கி வைக்கிறோம் என்றாலும், பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணி கட்டியெழுப்பப்பட்டுத் தொடரும் போராட்டங்கள் வாயிலாக இது பலதரப்பட்ட பொதுமக்கள் பங்கேற்கும் செயற்பாடுகளை உள்ளடக்கும் என்பதால் வெகுஜன இயக்கம் என்பது பொருத்தப்பாடுடையது” என மணியம் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

இத்தகைய கருத்துகள் ஏற்கப்பட்டு “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம்” (தீ.ஒ.வெ.இ.) தோற்றம் பெற்றது. கட்சி உறுப்பினராக இல்லாத, சுன்னாகம் நகரில் பிரபல வர்த்தகராக விளங்கிய எஸ்.ரி.என். நாகரத்தினம் வெகுஜன இயக்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று தீர்மிக்க தனது போர்க்குணத்துடனும் அவசியப்பட்ட சூழ்நிலைகளைக் கையாளத்தக்க சமயோசிதப் புத்திக் கூர்மையுடனும் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டச் செயற்திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றையும் வெற்றியை நோக்கி வளர்த்துச் சென்றார். இவர் ஏற்கனவே சி.த.ம. சபையில் இணைந்து சாதிமுறைக்கு எதிராகத் தொடர்ந்து போராடி வந்த அனுபவம் உடையவர். ஒடுக்கப்பட்ட அனைத்துச் சாதியினரையும் சி.த.ம. இல் ஒன்றிணைத்திருந்த வரலாற்று வளர்ச்சியின் அடுத்த படிநிலையாக தீ.ஒ.வெ.இ. இன் தலைமைக் குழுவில் அனைத்துச்

சாதியினர் மத்தியிலுமிருந்தும் வந்திருக்கக்கூடிய சாதியத்தகர்ப்புக் குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்த ஜனநாயக நல்லெண்ணம் கொண்டவர்களும் இணைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒக்டோபர் 21 எழுச்சிக்குத் தலைமை ஏற்றிருந்த மணியம் தீ.ஓ.வெ.இ. இன் உபதலைவர்களில் ஒருவராக இணைக்கப்பட்டிருந்தார்.

இங்கு கே.ஏ. சுப்பிரமணியத்தின் பங்களிப்புக் குறித்து எடுத்துரைக்கப்படுவது எவ்வகையிலும் தனிநபர் சாதனையாக ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி மார்க்கத்தை வடிவப்படுத்துவதற்காக அல்ல. அந்த எழுச்சி 1966இல் முடுக்கிவிடப்பட்டுத் தொடர்ந்த பல்வேறு சிறுநகரங்களிலுமான தேனீர்க்கடைகளில் சம உரிமைக்கான போராட்டங்கள், மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயில் மற்றும் மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோயில் ஆகியவற்றிலான ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்கள் போன்றவற்றில் பல்வேறுதலைவர்களது முன்முயற்சியும் பங்களிப்புகளும் இருந்துள்ளன. எல்லாவற்றையும்விட இத்தகைய போராட்டங்களில் திட மனதோடும் சாவுக்கு அஞ்சாதும் 'அன்றாடங்காய்ச்சிகள்' எனப்படும் வாழ்முறையில் அன்றன்றைய உழைப்பின் அவசியப்பாடுகள் இருந்த நிலையில் அவற்றைத் தியாகம் செய்து களத்தில் குதித்துப் போராடியவர்களுமான ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் பங்கேற்பு என்பதே பிரதான அம்சமாகும். சாதியமைப்புக்கு எதிரான அந்தப் போராட்டத்தில் மக்கள் பங்கேற்பு இல்லையெனில் தலைவர்கள் எதனையும் சாதித்திருக்க இயலாது; மக்கள் மட்டுமே வரலாறு படைக்கும் உந்து சக்தி என்பது இங்கும் பொருத்தப் பாடுடையது!

மக்கள் மத்தியில் புரட்சிக் கொந்தளிப்பு மூண்டெழும் சூழல் கனியத்தக்க நிலையில் ஏற்ற போராட்டங்களை முன்வைத்து அந்தப் புரட்சியின் வீச்சினை முன்னகர்த்துவதும், அந்தப் போர்க்குணத்தை அமைப்பாக்கி மக்கள் கோரிக்கைகள் வென்றெடுக்கப்படும் ஸ்தாபன வடிவத்தை உருவாக்குவதுமே தலைவர்களுக்கான பணியாக அமைகிறது. புரட்சியானது தலைவர்களை உருவாக்குகிறதேயல்லாமல், தலைவர்களால் புரட்சி தோற்றுவிக்கப்படுவதில்லை. அதேவேளை, சரியான

தலைமை தோன்றத் தவறுகிற பட்சத்தில் புரட்சிக்குரிய புறநிலை வீணடிக்கப்பட இடமுள்ளதையும் மறந்துவிட இயலாது; அவ்வாறே சரியான அமைப்பாக்கம் மேற்கொள்ளப்படாதபோது புரட்சியின் கனிமக்களை அடையாமல் மக்கள் விரோதிகளால் அபகரிக்கப் படுவதற்கான வாய்ப்புள்ளமையையும் மனங்கொள்வோம். அந்தவகையில் புரட்சிகரத் தலைவரின் 'தொடக்கி வைப்பவரும் அமைப்பாக்குவரும்' எனும் வகிபாகம் புறக்கணிக்க இயலாது.

ஒன்றைக் கவனிக்கிறபோது மற்றையதைப் பொருட்படுத்தாது விடுகின்ற தவறு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் நேர்கிற ஒன்றுதான். மக்கள் போராட்டத்துக்கான புறநிலை கனியாதபோது தலைமையின் அவசரப்பட்ட போராட்ட அறைகூவல் அர்த்தமற்றதாக அமைவதோடு மட்டுமல்லாமல் வேண்டாத அழிவுகளை விளைவித்து மிக நீண்ட காலத்துக்குப் புரட்சியின் வாய்ப்பை பின்போட வகைசெய்வதற்கும் இடம் ஏற்படுத்தும்; புரட்சியுணர்வு மக்களிடம் கொந்தளிப்புடன் உள்ள நிலைமையில் அதற்கான போராட்ட வடிவங்களை முன்னிறுத்திக் களம் அமைக்கின்ற தலைமை இல்லாதபோது சந்தர்ப்பவாதிகளால் மக்கள் தவறாகத் திசைதிருப்பப்பட்டு தறிகெட்டழியும் செயற்பாடுகள் வாயிலாக வீணடிக்கப்படுவதாலும் மீண்டுமொரு புரட்சிகரச் சூழல் தோன்றும் காலம் பிற்போடப்பட இடமுள்ளது.

இருவழிப் பாதை

சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டத்தில் எத்தகைய தலைமை வழிகாட்டல் அதனைச் சரியான மார்க்கத்தில் வளர்த்தெடுத்துச் சென்றது என்பதனை வலியுறுத்துவது அவசியமானதாகியுள்ளது. அப்போராட்டத்தின் தலைமை சக்தி கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியாகும். அப்போது முழுக்கட்சிக்கும் தலைமை தாங்கியவர் சண்முகதாசன் என்கின்ற வகையில் அவரே இப்போராட்டத்தின் நாயகர் என வலியுறுத்துகிற போக்கு வளர்க்கப்பட்டு வருகிறது. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் நோயாகப் புரையோடிக் கொம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தையே சீரழித்த தனிநபர் வழிபாட்டுப் பாணியில் அனைத்துச் சாதனைகளையும் கட்சித் தலைவருக்கு உரியதாகக் காட்டும்

போக்கு மார்க்சியத்தைப் புரிதல் கொள்வதற்குத் தடையானது என்ற வகையில் சண் இந்தப் போராட்டத்தில் எத்தகைய பங்குப் பாத்திரத்தை வகித்தார் என்பதனை முன்வைப்பது அவசியமாகியுள்ளது.

பாராளுமன்றச் சந்தர்ப்பவாதச் சகதியில் வீழ்ந்து இனவாதத்துக்கும் ஆட்படுகிற அளவில் 'மொஸ்கோ சார்பு' கொம்பூனிஸ்ட்டுகள் தடம்புரண்டபோது, மார்க்சியத்தின் புரட்சிகரப் பதாகையை உயர்த்திப் பிடிப்பவராக சண் திகழ்ந்துள்ளார். தொழிலாளர்களது பல்வேறு போராட்டங்களுக்குத் தலைமையேற்று, விட்டுக்கொடுப்பற்ற வீரத்தை வெளிப்படுத்தி, அவை உச்சபட்ச வெற்றியை எட்டுவதை உத்தரவாதப்படுத்தியுள்ளார்; அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பாதிக்கப்படுகிற தொழிலாளர்கள் சார்பில் தொழில் நீதிமன்றங்களில் வாதாடிப் பல சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளார். மார்க்சியம் குறித்த மாபெரும் விவாதம் சர்வதேச அளவில் அறுபதுகளின் நடுக்கூறில் சூடு பிடித்தபோது திரிபுவாதத்துக்கு எதிரான காத்திரமான போராளியாக சண் இருந்த காரணத்தினால் மாஓசேதுங்கினால் கௌரவித்து வரவேற்று உரையாடப்பட்ட தலைவராக சண் போற்றப்படுகிறார். மார்க்சியத்தைச் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் வாயிலாக பொதுமக்கள் புரிதல்கொள்ளும் வண்ணம் மேடைப்பேச்சு மற்றும் வகுப்புகள் என்ற வடிவில் உரை வடிவிலும், தமிழ் - ஆங்கில மொழிகளில் எழுத்துருவிலும் தந்த ஒரு தலைவராக அவர் மதிக்கப்படுபவர்.

தொழிலாளர் போராட்டத்துக்கு அப்பால் யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியத் தகர்ப்புக்கான இயக்கம் வீறுகொண்டெழுந்தபோது, அவற்றைப் பொதுமக்கள் தளத்துக்கான பொதுக்கூட்டங்களில் நியாயப்படுத்தி அவர் நிகழ்த்திய உரை வீச்சுகள் பலராலும் சிலாகிக்கப்படுவன. அதற்கு அப்பால் அதற்கான கொள்கை வகுப்பது, சாதிமுறைத் தகர்ப்புக்கு எத்தகைய போராட்டங்களை முன்னெடுப்பது என்பவற்றைத் தீர்மானிப்பது ஆதியன அவருக்கு

இயலுமான பணியாக அமையவில்லை; அதற்குரிய களத்தில் அவர் இருக்கவில்லை. அந்தக் களத்தில் நேரடித் தொடர்பு இல்லாதது மட்டுமன்றி, கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் அதிதீவிர இடதுசாரித் திரிபுக்கு ஆட்படத் தொடங்கி வன்முறைப் போராட்டம் மட்டுமே சமூக மாற்றத்துக்கான ஒரே வடிவம் என்ற நிலைப்பாட்டுக்கும் சரியத் தொடங்கி இருந்தார். 'கறுப்பினப் போராளிகள் வெள்ளையருக்கு எதிராக பெற்றோல் குண்டுகளை வீசுவதைப் போல வெள்ளாளரைக் கண்டதும் பெற்றோல் குண்டை வீசவேண்டும்' எனச் சொல்லும் அளவுக்கு அவரது கருத்தியல் சென்றது. களத்தில் நேரடியாகப் போராடிய தோழர்கள் விவாதித்து அவரை நிதானப்படுத்தியதோடு வெகுஜன மார்க்க இயக்கமாய் தீ.ஓ.வெ.இ.ஐ வளர்த்தார்கள் என்பதே அப்போராட்டத்தின் வெற்றிக்கான அடிப்படையாகும்.

இதே சமகாலத்தில் சீனாவில் முன்னெடுக்கப்பட்ட கலாசாரப்புரட்சி (1966 - 1976) சண்முகதாசனின் வன்முறை வழிபாட்டை ஊக்கப்படுத்தும் பின்னணிச் சூழலை வழங்குவதாக அமைந்தது. வடபிரதேசக் கட்சி முடிவுகளுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்காது சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டம் பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணித் தந்திரோபாயத்துடன் வெகுஜன இயக்கமாக வளர்வதனை ஏற்றார் என்ற வகையிலும், கட்சியின் தலைவராக அப்போராட்டம் முன்னேறி வரப் பல்வேறு வடிவப் பிரசாரங்கள் ஊடாக உதவியதன் பேரிலும், போராளிகள் முகங்கொண்ட வழக்குகளில் இருந்து மீள ஏற்ற வழிமுறைகளைக் காட்டியதிலும் தலைவருக்குரிய அவரது பங்குப் பாத்திரம் புறக்கணிக்க இயலாதது. அதேவேளை அந்தப் போராட்டத்தின் பெறுபேறினை வெகுஜன மார்க்கத்துக்கு உரியதாக வெளிப்படுத்தத் தவறி வன்முறை வழிபாட்டுக்கானதாக வடிவப்படுத்திய தவறுக்காக அவர் மீதான விமரிசனத்தை முன்வைப்பது தவிர்க்கவியலாததாகும்.

அந்தப் போராட்டத்துக்குக் களத்தில் நேரடியாகத் தலைமை தாங்கிய மணியம் 'சண் விசுவாசி' என அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்

(இந்த அடையாளத்தை வலியுறுத்தும் மற்றொரு அணி குறித்துப் பின்னாலே பார்ப்போம்). 'மிகப்பெரும் கட்சியாக இருந்து, சிறுகட்சியாக ஆகி, இறுதியாக சண் விசுவாசிகள் என்ற குழுவாக மாறிப்போனது' பற்றி எம்.ஏ.சி. இக்பால் "புதிய தளம்" இரண்டாவது இதழுக்கான செவ்வியில் கூறியிருந்த வகையில் 'சண் விசுவாசக்' குழுவுக்கு உரிய ஒருவராக மணியம் இருக்கவில்லை; இங்கு குறிப்பிடப்படும் 'சிறிய கட்சி' என்ற கட்டத்தில் சண்முகதாசன் கட்சித் தலைவராக நீடிப்பதற்கான களத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பவராக மணியம் இருந்தார். இவர் பிரிந்து 'இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (இடது)' (பின்னர் 'புதிய ஜனநாயகக் கட்சி' எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது) உருவான பின்னரே கட்சிக்கான தளத்தை சண் இழந்து விசுவாசிகளுக்கான குழுத்தலைவராக ஆகியிருந்தார்.

இவ்வகையில் சண் தலைமையை நிராகரித்து 1978இல் மணியம் தலைமையில் கட்சி பிளடைவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்கள் இரண்டு: ஒன்று, தான் மட்டுமே சரியென விதண்டாவாதங்களை முன்வைத்துப் பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு முன்வராது இருப்பது; இரண்டாவது, வெகுஜனமார்க்க வேலைப்பாணியை நிராகரித்து வன்முறை வழிபாட்டுக் கருத்தியலைத் தொடர்ந்து வளர்த்து வந்தமை.

மூன்றாவது காரணியாக, தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசிய இனமல்ல என்ற வகையில் அவர்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை கிடையாது எனக் கூறிவந்தார்; நான்காவது காரணி, உட்கட்சி விவாதத்துக்கு இடமளிக்க மறுத்துத் தனது கருத்துகளைத் திணிப்பதன் வாயிலாக ஜனநாயகமற்ற மத்தியத்துவக் கட்சியாக அமைப்பை மாற்றியிருந்தார். ஐந்தாவதும், அதுவே உடனடிக் காரணியாக இருந்ததோடு அதுதான் பிளவுக்குக் காரணமென்ப பிறரால் வலிந்து பிரசாரப்படுத்தப்படுவதுமானது சீனக் கொ.க. அப்போது முன்வைத்த மூன்றாமுலகக் கோட்பாடு பற்றிய விவாதம். இறுதியான மூன்று விவாதங்களும் அடிப்படையானவையே என்ற போதிலும் இவை உட்கட்சிப் போராட்டம் வாயிலாக கட்சிக்குள்

தொடர்ந்து இயங்கி ஒரு நிலையில் சரியான இடத்தை எட்டியிருக்கத்தக்க விவகாரங்கள். தவறான புரிதலுடன் பின்னாலே சண் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்; சோவியத் யூனியன் தகர்வுக்குப் பின்னர் முன்றாமுலகக் கோட்பாடு பேசாப்பொருளாக ஆகியிருந்தது. மிக அடிப்படையான பிளவை ஏற்படுத்திய காரணிகள் ஐக்கிய முன்னணிக் கோட்பாட்டுக்கு விரோதமானதும் வெகுஜன மார்க்கத்தை நிராகரிப்பதுமான சண்முகதாசனின் நிலைப்பாடுகள் என்பது கவனங்கொள்ளப்பட வேண்டிய அம்சம்!

இந்தப் பிரதான இரு காரணிகளை முன்வைத்து ஏற்கனவே 1972இல் கட்சி பாரிய பிளவொன்றைச் சந்தித்திருந்தது. அது வெறும் பிளவாக அன்றி மத்திய குழுவின் மிகப் பெரும்பான்மையினர் பொதுச் செயலாளரான சண்முகதாசனை அப்பதவியை விட்டு மட்டுமன்றி கட்சி அங்கத்துவத்திலிருந்தே நீக்கி, அவரை அநாதரவாக்கி அரசியலிலிருந்து ஒதுக்கிவிட்டதாக அறிவிக்கின்ற ஒரு நிகழ்வு. ஆயினும் 'இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி' இன் பொதுச் செயலாளராக சண் நீடித்த கட்சி அமைப்பு தொடர்ந்து இயங்கி வந்துள்ளது; அவரை நீக்கியதாக அறிக்கை விட்ட மத்திய குழுவினர் 'மார்க்ஸிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்' என்ற பின்னொட்டு ஒன்றுடனான இ.கொ. கட்சியினராக இயங்க வேண்டியவர்களாய் இருந்தனர்.

இ.கொ. (மார்க்ஸிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்) அணியில் ஆரியவன்ச குணசேகர, மு. கார்த்திகேசன், ஹிக்கொட தர்மசேன, டி.என். நதுங்கே, வொட்சன் பெர்னான்டோ, வி.ஏ. கந்தசாமி, சாகுல் ஹமீது, ஓ.ஏ. இராமையா, ஈ.ரி. மூர்த்தி ஆகிய முன்னோடி மார்க்சியத் தலைவர்கள் இணைந்திருந்தனர். மேலும் புதிய இரத்தத்தையும் உள்வாங்கிய மத்தியகுழு ஒன்றை உருவாக்கி மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் அவர்கள் இயங்கி வந்தனர். ஆயினும் ஸ்தாபனக் கட்டுக்கோப்புடன் அவர்களால் தொடர்ந்து முன்னேற இயலவில்லை; சண் செயலற்றுப் போனார் என்று இவர்கள் பிரகடனப்படுத்திய போதிலும் உண்மையில் இவர்களுடைய மா. லெ. கட்சிதான் தொடர்ந்து இயங்கவியலாத நெருக்கடிக்கு

உள்ளானது. ஐக்கிய முன்னணிக் கோட்பாட்டை சண் நிராகரித்தார் எனக்கூறித் தனிவழியில் இயங்க முற்பட்ட இவர்கள் அன்றைய ஸ்ரீமாவோ தலைமையில் செயற்பட்ட இடதுசாரி அரசை ஆதரிக்கும் நிலைப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டனர். ஐக்கியமும் - போராட்டமும் என்பதாக ஐக்கிய முன்னணிக் கோட்பாடு உள்ளபோது, சண் ஐக்கியப்பட வேண்டிய சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடும் போக்கை வெளிப்படுத்துகிறார் எனக்கூறி இவர்கள் போராட வேண்டிய இடங்களைக் கவனத்தில் கொள்ளாது நிபந்தனையற்ற ஐக்கியத்துக்கு முனைந்து சுயகோட்பாட்டு அழிவுக்கு உள்ளாயினர்.

மா. லெ. கட்சியின் தலைமை இவ்வகையில் மார்க்சியத்தை மறக்கும் கோமா நிலைமைக்குப் போனபோது அந்த அணியின் மற்றொரு தரப்பினர் இதற்கு நேர்விரோதமான எதிர்முனைத் தவறுக்குச் சென்றனர். பிரதானமாக தமிழர் தரப்பில் ஒரு தசாப்தத்தின் பின்னர் வளர்ந்த இன முரண்பாட்டில் ஆயுதக் குழுவாக வளரவுள்ள அணியின் உருவாக்கம் எழுபதுகளில் தொடக்கம் பெற்றது. சண் தேசிய இனப்பிரச்சனையைப் புரிந்துகொள்ள மறுத்தபோது இவர்கள் “தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி” எனும் அமைப்பை உருவாக்கி இயங்க முற்பட்டது வரவேற்கத்தக்க ஒரு அம்சம். அதேவேளை, ஸ்தாபன ஒழுங்குமுறையற்ற நடைமுறைகள் - தவறுகளுடன் நீடித்த இடதுசாரி அரசை விமரிசனமற்று ஆதரித்த தலைமையின் வலதுசாரிப் போக்கு என்பவை காரணமாக தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அமைப்பில் செயற்பட்ட ஒரு பிரிவினர் இடது அதிதீவிரவாத விலகலுக்கு ஆட்படலாயினர். விசுவானந்த தேவன் தலைமையில் தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி “தமிழீழ தேசிய விடுதலை முன்னணி” ஆக எண்பதாம் ஆண்டுகளின் முற்கூறில் மாற்றப்பட்டு வன்முறை வழியில் சென்று இடறிவிழ நேர்ந்தது. ஆக, வலது - இடது விலகல்களுடன் பிளவுபட்டு முற்றாக செயற்படாத அணியாக மா. லெ. கட்சி மாயமாகியிருந்தது.

மாறாக, சண் தொடர்ந்து தலைவராக நீடித்த கட்சிக்கு உரியதான அணி செயற்பட இயலுமாக இருந்ததற்கான பிரதான காரணி, சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட கிராமங்களும் அவற்றோடு இயங்கிய தலைவர்களும் சண்ணுடன் இணைந்து இருந்தமையினால் என்பது கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒரு அம்சமாகும். குறிப்பாக ஒக்டோபர் 21 எழுச்சிக்குத் தலைமையேற்றிருந்த மணியம் உறுதியுடன் அவரை ஆதரித்திருந்தார். இதன் காரணமாயே 'சண் விசுவாசி' என மா. லெ. அணியினரால் மணியம் முத்திரை குத்தப்பட்டார். வெறும் விசுவாசத்தால் அவ்வாறானதொரு முடிவினை மணியம் எடுத்திருக்கவில்லை. கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் நடைமுறையில் கட்சி மாநாடுதான் முக்கியத்துவமிக்க முடிவுகளை எடுக்கும் அதியுயர் ஸ்தாபன வடிவமாகும். அவ்வாறு ஒரு மாநாட்டில் பெறப்பட்ட முடிவுகளை அடுத்த மாநாடுவரை செயற்படுத்துவதற்கான ஒரு அமைப்பாக இயங்குவதற்கு என பொதுச்செயலாளர் தலைமையில் செயற்படும் மத்தியகுழு மாநாட்டினால் தெரிவுசெய்யப்படும்; புதிய மத்திய குழுவையோ அதற்கு ஒழுங்கமைப்பாளராக விளங்கும் பொதுச் செயலாளர் மீதான நடவடிக்கைகளையோ அடுத்த மாநாடுதான் விவாதிக்கவேண்டும். அவ்வாறன்றி 1972இல் பொதுச்செயலாளர் வெளிநாடு சென்றிருந்தபோது கூட்டப்பட்ட மத்தியகுழுக் கூட்டம் ஒன்றில் அந்தப் பதவியிலிருந்தும் கட்சி உறுப்புரிமையிலிருந்தும் சண் நீக்கப்பட்டுவிட்டார் எனும் முடிவினை எடுத்தமை ஸ்தாபன ஒழுங்குமுறைக்கு விரோதமான ஒரு செயல். இத்தகைய ஸ்தாபன நடைமுறைக்குப் புறம்பான வகையில் அமைத்துக்கொண்ட அவர்களது ஆரம்பம், இறுதிவரை அவர்களை ஸ்தாபன ஒழுங்கற்றவர்களாயே ஆக்கியிருந்தது. அவர்களது இந்த முதல் கோணலானது அனைத்தும் கோணல் எனும் நிலைக்கு அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தியிருந்தது.

ஸ்தாபன நடைமுறைகளுக்கான படிமுறைக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியதன் பேரில் அவர்களோடு செல்ல மறுத்த மணியம், ஆறு ஆண்டுகளின் பின்னர் 1978இல் ஐக்கிய முன்னணிக்

கோட்பாடு - வெகுஜன மார்க்கம் - சுயநிர்ணய உரிமை என்ற விடயங்களை முன்னிறுத்தி சண் தலைமையை விட்டு வெளியேறிப் புதிய கட்சியை உருவாக்கினார். இவ்வகையில் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி தொடர்ந்தும் பிளவுக்கு மேல் பிளவுபட்டுச் சென்றது குறித்து குற்றவுணர்வும் அவருக்கு இருந்தது. ஸ்தாபனம் - வெகுஜன மார்க்கம் என்பவற்றில் ஒன்றுக்காக மற்றதைத் தாரைவார்த்து விடாமல் சரியான கட்சி அமைப்பை வடிவமைப்பதில் தான் தோற்றுப் போய்விட்டேனா என்கிற சுயவிமர்சனமும் அவரிடம் இருந்தது. ஒவ்வொரு பிளவிலும் தாம் முற்றிலும் சரி, மற்றத் தரப்பே தவறுக்குக் காரணம் எனப் பட்டியலிடுவதான மரபுக்கு மாறாகக் கடந்தகால நடைமுறைகளில் தன்னிடம் ஏற்பட்ட தவறுகளை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தி “ஒரு கொம்பூனிஸ்டின் சுயவிமரிசனம்” என்பதான தன் வரலாற்றை எழுதவேண்டும் என்று இறுதி மூன்று வருடங்களாக அவர் சொல்லிவந்த போதிலும் அதனை எழுத இயலாத சூழலுக்குள் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு 1989 நொவெம்பர் 27 அன்று தனது இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டார்.

இறுகி உறைந்துவிடாத தொடரோட்டம்

மணியம் 1978இல் கட்டியெழுப்பிய புதிய கட்சி இப்போதும் இயங்க முடிவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் எனும் புத்தாக்கச் சிந்தனையாக மார்க்சியத்தைப் பிரயோகித்ததில் தங்கியுள்ளது. மத்தியகுழுவின் மிகப் பெரும்பான்மையினரை 1972இல் இழந்த தருணத்தில் கூட கட்சியைப் பாதுகாக்க இயலுமாய் இருந்தது போல 1978இன் பிளவில் சாத்தியப்படாமல் ‘சண் விசுவாசக் குழு’ ஒன்றைத் தக்கவைக்கும் நிலைக்கு சண்முகதாசன் ஓடுங்க நேர்ந்தமைக்கும் சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டக் களமான யாழ்ப்பாணக் கிராமங்கள் 1978இல் அவருக்கு எதிர்த் தரப்பாகப்போனதிலேயே தங்கியிருந்தது.

அந்தச் சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டத்தின் முன்னணித் தலைவராக விளங்கிய மணியம் இறுதி வரையில் வலுவான

ஒரு கட்சி அமைப்பின் பிரதிநிதியாக வாழ்ந்திருந்தார். அதேவேளை தான் தவறிழைத்த இடங்கள் குறித்த சுயபரிசீலனைகளுடன் இருந்தார். அவரும் தவறுக்கு அப்பாற்பட்டவரல்ல. பல்வேறு வடிவச் சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டங்களை தர்மகுலசிங்கம், பீற்றர்கெனமன், சண்முகதாசன், மு. கார்த்திகேசன், வீ.ஏ. கந்தசாமி போன்ற அனைத்துக் கொம்பூனிஸ்ட்டுகளும் ஆதரித்துள்ளார்கள் - அவர்களைப் பொறுத்தவரை வர்க்கப் போராட்டம் சார்ந்த வேறு தளங்கள் இதைவிட முதன்மையானவை; மணியம் கட்சி சார்ந்த ஏனைய தளங்களின் போராட்டங்களையும் ஆதரித்தவர் - ஒரு புத்தாக்க நடைமுறையாக மக்களில் தங்கி நின்று செயற்படும் வேலைப்பாணியை முன்னெடுத்ததன் பேறாக சாதியத் தகர்ப்புத் தளத்தில் முன்னணிக் கொம்பூனிஸ்ட்டாக அவர் வெளிப்பட்டார். வேறுவார்த்தையில் கூறின், ஏனைய தலைமைத் தோழர்கள் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்திச் செயற்படுவதனை முதல்நிலையாகக் கொண்டவாறு மாற்றத்தை ஆதரித்தனர்; மணியம், மாற்றமுறுவதே மார்க்சியம் என்ற புரிதலுக்கு இட்டுச்செல்லும் வகையில் 'மக்களிடமிருந்து மக்களுக்கு' என்ற கோட்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டியிருந்தார்.

ஆக ஒவ்வொரு கொம்பூனிஸ்ட் தலைவர்களும் சமூக மாற்றச் செயற்பாட்டுக்காக தத்தமது தளங்களில் உச்சமான பங்களிப்பை வழங்கியபடி ஏனைய தளங்களில் இயங்கிய சக தோழர்களோடு தோளோடுதோள் சேர்ந்து ஒத்துழைப்பு நல்குகிறவர்களாக இயங்கியுள்ளனர். அத்தகைய அனைத்து ஆளுமைகளது பங்களிப்புகளும் உரிய வகையில் வெளிக் கொணரப்படவேண்டும். அதன் வாயிலாக வீறுபெற்றெழுந்த ஒரு வரலாற்றுக்கட்டம் (நாற்பதாம் ஆண்டுகள் முதல் எழுபதாம் ஆண்டுகள் வரை) வெளிப்படும்; அதன் படிப்பினைகள் எதிர்கால வரலாற்று முன்னெடுப்புக்கு உரமாக அமையும். அந்த வரலாற்றுக் களத்தின் செயல் வீரர்கள் மக்கள் விடுதலையை நாடும் புதிய தலைமுறையினருக்கு ஆதர்ச சக்திகளாக வலுவூட்டுவதோடு

உரிய மதிப்பினைப் பெற்றுக்கொள்வர். அவ்வாறன்றி ஓரிரு தலைவர்களுக்கு நாயக அந்தஸ்தைக் கொடுத்து அவர்களே அனைத்து சாதனைகளுக்கும் உரிமையாளர்கள் எனக் குழுவாதங்களில் கட்சிகட்டி மோதுவது பயனற்றது மட்டுமன்றி மக்கள் விடுதலையைத் தூர்ப்போடும் மக்கள் விரோத செயற்பாடும் ஆகும். வரலாறு படைக்கப்பட்ட அக்காலத்தின் உச்சநிலையில் (அறுபது, எழுபதாம் ஆண்டுகளில்) இயங்கிய தலைவர்கள் சிறுசிறு கொள்கை முரண்பாடுகளை முன்னிறுத்தித் தமக்குள் மோதிப் பிளவுண்டதும் இத்தகைய குழுவாதங்களுக்கு களம் அமைப்பதாக ஆகியிருந்தது என்பதனையும் பதிவுசெய்வது அவசியம். கோட்பாட்டு ரீதியான விவாதங்களை உட்கட்சி விவாதமாக வைத்துக்கொண்டு பொதுக்குறிக்கோளின் பொருட்டு மக்கள் போராட்டங்களை முன்னெடுக்கும் செயற்பாடுகளில் சேர்ந்து இயங்கிய அறுபதாம் ஆண்டுகளின் முற்கூறு வரையான ஆரம்ப எழுச்சிக் காலப் புரட்சிக் கலை மீட்டுருவாக்கப்படுவது அவசியம்.

முன்னோடித் தலைவர்களது அர்ப்பணிப்புமிக்க பங்களிப்புகள் வெளிக்கொணரப்படுவது அவர்களை வீரவழிபாட்டுக்குரியவர்களாக முன்னிறுத்துவதற்காக அல்ல. அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டு புதிய வரலாறு படைப்பதற்காக; அதன் பொருட்டு, அவர்களது சாதனைகளுடன் கூடவே அவர்கள் செயற்பாட்டில் வெளிப்பட்ட தவறுகளிலிருந்தும் கற்றுக்கொள்வோம். வரலாறு படைப்பவர்கள் மக்களே என்ற புரிதலுடன் மார்க்சியத்துக்கு உரியதான வெகுஜன மார்க்கப் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதும் அதனை வடிவப்படுத்தும் அமைப்பின் ஸ்தாபனக் கட்டுக்கோப்பைப் பேணுவதும் என்ற வாழ்முறையை வெளிப்படுத்திய கே.ஏ. சுப்பிரமணியத்திடமும் தவறுகள் இருந்தன. அவ்வாறே ஏனைய தலைவர்களிடமும் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாதம் சார்ந்த வலது திரிபு அல்லது வன்முறை வழிபாடு சார்ந்த இடது திரிபு என்பன காணப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய தவறுகளை மக்கள் விடுதலைப் பணிக்குரிய ஆளுமையின் சுய விமரிசன வெளிப்பாடு என்ற உணர்வுடன் முன்வைப்போம். சாதனைகளை வெளிப்படுத்தும்

போது வீரவழிபாட்டுக்கு உரியதாக ஆக்கிவிடாதது போன்றே, தவறுகளை முன்வைக்கிறபோது வில்லத்தனமான பாத்திரத்திற்கு உரியது போல அமையாது இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வோம்.

ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் அனுபவங்கள் மேலும் வெளிக்கொணரப்படவேண்டும்; இங்கு ஓரிரு அம்சங்கள் பேசப்பட்டன. உலகளவில் சமூக மாற்றம் சமாதானப் பாதையில் சாத்தியமாக இயலுமா, அதன்போது வன்முறைப் போராட்டத்தின் பங்கு எத்தகையது என்ற விவாதம் எழுந்த 1964இலிலிருந்து சாதி முறைக்கு எதிரான இயங்கு தளத்திலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதுவரை சாத்வீகப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்து வந்ததற்கு மாறாக, ஆயுததாரியான சாதி வெறியருக்கு ஆயுதத்தின் வாயிலாகப் பதிலடி கொடுக்கும் 'வன்முறைக்கான அவசிய இடம்' வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இத்தகைய அவசியத்தை வலியுறுத்திய சீனக் கொ.க. நாளடைவில் வன்முறைப் போராட்டம் மட்டுமே மாற்றத்துக்கான ஒரே வழி என்பதான இடது திரிபை நோக்கிச் சரிந்தது. அதன்தாக்குறவுடன் இங்கும் வன்முறை வழிபாடு மேலெழுந்தது. நிபந்தனையற்று சமாதானப் பாதை, வன்முறைப் போராட்டம் மட்டும் என்பதான இருவகைத் தவறுகளையும் நிராகரித்த வெகுஜன மார்க்கம் என்ற வெளிப்பாடு ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியின் முக்கியத்துவம் மிக்க படிப்பினை என்பதை வலியுறுத்துவோம்.

06

சாதி: ஒடுக்கப்படும் திணைகளும் திணை மேலாதிக்கமும்

கோட்பாடுகள் நடைமுறைச் செயற்பாடுகளுக்கு வழிகாட்டுவன. சரியான கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்தியவாறு இயங்குகிறபோது பிரச்சனைகளை அதன் அனைத்துப் பரிமாணங்களுடனும் புரிந்துகொண்டவர்களாகி, தீர்வுக்கான மார்க்கத்தைத் தெளிவாக வகுத்து, அவசியப்படுகின்ற செயற்திட்டங்களைத் தேர்வு செய்து நடைமுறைப்படுத்துவதன் வாயிலாக அடையவேண்டிய இலக்கினை வெற்றிகொண்டவர்களாவோம். சரியான கோட்பாட்டுப் பிரயோகம் என்ற போதிலும், வேறுபட்ட கால - இட மாற்றங்கள் பற்றிய புரிதலின்றி இறுகிய மனதுடன் இயங்க இயலாது. காலமும் இடமும் செயற்படுகிற பிரச்சனைக்கான பிரத்தியேகத் தன்மையும் காரணமாக கோட்பாட்டில் ஏற்படுத்தியாக வேண்டிய மாற்றங்கள் கவனங் கொள்ளப்பட்டு, அவசியப்பட்ட திருப்பங்களுக்கு ஏற்ப இயங்கும் மார்க்கத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி, அதற்கு அமைவான செயற்திட்டங்களையும் வகுத்தாக வேண்டும். இதன் காரணமாகப் புதிய ஒரு கோட்பாட்டு உருவாக்கம் சாத்தியப்பட்டிருக்கும்.

மார்க்சியக் கருத்தியல் அடிப்படையில் சமூகம் வர்க்கங்களாக இயங்குவதான வர்க்கக் கோட்பாட்டுடன் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி மார்க்கம் சாதிச் சமூகம் பற்றிய புதிய புரிதல்களுக்கு ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளது. சமூக ஏற்றத்தாழ்வு (சமூகப்படையுருவாக்கம்) வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டதாக மட்டும் இல்லை; சாதி முறையாகவும் உள்ளது. சுரண்டும் வர்க்க முறைமை ஒழிக்கப்படுவதற்கு அவசியப்படுகிற உழைக்கும் மக்கள் மத்தியிலான ஒற்றுமையை மனங்கொண்டவாறு சாதி பேதங்களைக் களைந்தெறிவதற்கென இயங்கிய ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி மார்க்கம் அனைத்துச் சாதிகளையும் ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டு சாதி முறைக்கு எதிராகப் போராட இயலும் எனக் காட்டியிருந்தது. சாதிகள் என்பன எமக்கான ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக அமைப்பின் உருவாக்கம் எனும் காரணத்தால் சாதிகளை ஒழித்துக்கட்டுவது உடனடிப்பணியாக அமைய இயலாது; படிமுறைப்படுத்தலில் புனிதம் தீட்டு எனும் வேறுபாட்டைப் பேணும் இன்றைய சாதிமுறைக்கு எதிராகப் போராடும் இலட்சியத்தில் அனைத்துச் சாதியினரும் ஒன்றுபடுவது சாத்தியமானதாக அமைந்தது.

பிராமணியத்துக்கு எதிர் என்ற பேரில் பிராமண எதிர்ப்பை நடைமுறைப்படுத்திய தமிழக அனுபவம் சாதி முறைக்கு எதிராகப் போராடுவதாக அல்லாது சாதிகளிடையே மோதல்களை வளர்த்துள்ளது. இது தனிநபர்களின் தவறு என்பதை விடவும் ஏகாதிபத்தியம் மக்கள் சக்தியைப் பிளவுபடுத்துவதற்கு கையாண்ட செயற்திட்டம் கண்டறியப்படாததன் பேறு என்பது மீள வலியுறுத்தப்படவேண்டும். இந்தியா முழுமையிலும் சாதிகளிடையே மோதலுக்கான அடிப்படைகள் வலுவாக விதைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய நோக்குடனும், அதன் தாக்கத்தோடும் சாதி பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் அதன் அடிப்படை அம்சத்தைக் கண்டறிய இடந்தராத திசைதிருப்பல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

ஏகாதிபத்தியக் குழறுபடி ஊடறுக்க மறந்த தளத்தில் இயங்கிய ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி மார்க்கத்தின் ஒளியில் சாதி

என்பதை வர்க்க முறையல்லாத வேறொரு அமைப்பு எனப் புரிதல் கொள்வோம். சுரண்டும் - சுரண்டப்படும் வர்க்கங்கள் வர்க்க சமூகத்துக்குரியன. மேலாதிக்கத்திணை (ஆதிக்கச்சாதி), ஒடுக்கப்படும் திணை (ஒடுக்கப்பட்ட சாதி) என்பன சாதிச் சமூகத்துக்கு உரியவை. வர்க்க அமைப்புக்கான பிரயோகம் அப்படியே சாதியமைப்புக்குப் பொருந்துவதில்லை; சாதியை வர்க்கமாகக் கருதும் அணுகுமுறை சரியாக இயங்க இடந்தராது.

சாதிகளைத் திணை மேலாதிக்கத்தின் வாயிலாகத் தோன்றியதாகக் கூறும்போது ஒரு நியாயமான எதிர்க்கேள்வி எழும். வட இந்தியாவிலும் சாதித் தோற்றம் திணை மேலாதிக்கத்தால் ஏற்பட்டதா? தமிழக அனுபவத்திலிருந்து சாதித் தோற்றத்துக்கான காரணிகளுள் ஒன்றாகத் திணை மேலாதிக்கமும் கவனங் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதேவேளை திணை மயக்கம் பற்றிய கருதுகோள்களும் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பில் முன் வைக்கப்படுவதனால் திணைக்கோட்பாட்டின் மீது ஐயப்பாடுகளும் கிளப்பப்படுகின்றன. திணை மேலாதிக்கம் சாதியைத் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்தி இருந்தாற்சூட, தமிழகம் தவிரந்த ஏனைய பகுதிகளில் இவ்வாறு திணைகள் இயங்கவில்லை; தவிர பல்வேறு பகுதிகளில் திணை மேலாதிக்கத்துக்கான காரணியைவிட வேறு காரணிகள் சாதித் தோற்றத்துக்கு அடித்தளமிட்டமை கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய காரணிகள் ஒவ்வொன்றும் சார்ந்து சாதிகளின் தோற்றம் குறித்துப் பல்வேறுபட்ட கோட்பாடுகள் எழுந்துள்ளன. சாதித் தோற்றத்தின் காரணிகளாக அமைந்த அம்சங்கள் குறித்து பார்த்தபின், இந்த இயலின் தலைப்பாக இடம்பெற்றுள்ள திணை மேலாதிக்கம் என்பதற்கு முக்கியத்துவம் அளித்து சாதி வடிவத்தை அணுகுவதற்கான தேவை ஏன் ஏற்படுகிறது என்பதை அலசுவோம்.

சாதி வாழ்முறை

சாதித் தோற்றத்துக்கான ரிஷிமூலங்களைத் தேடுவதற்கு முன்னர் இன்றைய சாதியின் இருப்புக் குறித்துச் சுருக்கமாகப் பார்ப்பது அவசியம். மிகப் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு வாக்கியம்:

“இப்போதெல்லாம் யார் சாதி பார்க்கிறார்கள்?” இதன் வாயிலாக சாதி இன்று அவசியமற்ற ஒரு பேசுபொருள் எனத்தக்க வகையில் சாதிபேதம் பாராட்டுவது அற்றுப்போய்விட்டது என உணர்த்த முயலுகின்றனர். இதற்கு மேல் இப்போதும் சாதி உள்ளது எனச் சொன்னால், அவ்வாறு சொல்கிறவர் தான் சாதி பற்றியே எப்போதும் பேசி அதை அழிந்துபோக விடாது பாதுகாப்பதாக அந்த நாகரிகர்கள் மிகுந்த கோபத்துடன் பிரகடனம் செய்வார்கள்.

இங்கே யுத்தகாலத்தில் எவரது சாதி பற்றியும் பேசக்கூடாது எனச் சட்டம் போட்டு ‘ சாதி இல்லாது ஒழிக்கப்பட்டிருந்தது’. ஆயினும் பேசாப்பொருளாக்கப்பட்ட அந்தச் சாத்தான் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் புரையோடிப்போய்த் தொடர்ந்தும் இயங்கியபடிதான் இருந்தது; இருக்கின்றது. இது குறித்து சமூகவியல் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்த பரம்சோதி தங்ககேஸ் எழுதிய கட்டுரைகள் “யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கலாசாரத்தில் சாதியமும் இனத்துவமும் (யுத்தம், இடப்பெயர்வு மற்றும் சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியால் தூண்டப்பட்டு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகும் அடையாளங்கள்)” எனும் நூலாக (எழுநா வெளியீடு, சென்னை. 2013) வெளிவந்துள்ளது. “யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதிப் பாகுபாட்டிற்கு எதிராக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் முற்றுமுழுதாக ஒழிந்துள்ளது எனக் கற்பிதம் செய்வது தவறானதொன்றாகும்.... தற்கால யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் தீண்டத்தகாதவர் என்ற கருத்துநிலையானது வறுமை மற்றும் பரம்பரை ரீதியாகத் தொடர்ந்து வந்த ஒடுக்குமுறைகள் போன்றவற்றுடன் யுத்தம் மற்றும் ஏனைய அழிவுகளின் தாக்கங்களினாலும் மேலும் வலுப்பெற்று வருகின்றன. யுத்தம் மற்றும் சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்டு இடம்பெயர்ந்துள்ள மக்களிடையே வகுப்பு, பால்நிலை, இனத்துவம் போன்ற பல்வேறு காரணிகளுக்கிடையிலும் சாதி வேறுபட்ட பல சூழ்நிலைகளில் முக்கியமானதொன்றாகத் தொடர்ந்து வருகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது” என பரம்சோதி தங்கேஸ் முத்தாய்ப்பாகக் கூறுவது கவனங்கொள்ளத்தக்கது (பக். 124-125).

தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராட வேண்டியுள்ள சூழலில் சாதிப் பிரச்சனை பேசாப் பொருளாக்கப்பட்டதன் பேறாகச் சாதிபேதம் பெரிதாகத் தளர்ச்சி அடையவில்லை, முன்னதாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் முன்னெடுத்த விட்டுக்கொடுக்காத போராட்டங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த மாற்றம் ஈழத்தின் சிறப்பம்சம் என வலியுறுத்தும் வகையில் வெளிவந்திருக்கும் ஒரு நூல் “ஈழத்தில் சாதியம்: இருப்பும் தகர்ப்பும்” (தொகுப்பாசியர்: மகாராசன், கருப்புப் பிரதிகள், சென்னை. 2007). சாதியமைப்புக்கு எதிராக இலங்கையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட பல்வேறு போராட்டங்கள் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட பலரது கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக உள்ள நூலின் தொகுப்பாசியரது முன்னுரை கவனிப்புக்குரியது.

“ஈழத்தில் நிலவிய/குறைந்தளவேனும் நிலவுகிற சாதியத்தின் இருப்புகள் தகர்ந்து போவதற்கான சூழல்களை ஈழத்துச் சமூகம் பெற்றிருக்கிறது. சாதியத்திற்கு எதிரான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்கள் ஈழத்தில் நிலவிய உயர்சாதித் தனத்தை மூர்க்கமாய் எதிர்த்திருக்கின்றன. அதேவேளையில், ஒடுக்கப்பட்ட சாதித் தமிழர்களும் உயர்த்திக்கொண்ட சாதித் தமிழர்களும் வேறொரு வகையிலான ஒடுக்குமுறையை எதிர்கொள்ளும் நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டனர்... தேசிய இனரீதியான அடையாளமே சாதியத்தை முற்றாக ஒழித்துவிடும் எனச் சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் சாதியம் என்பது வெறும் அடையாளத்தோடு மட்டும் தொடர்புடையதல்ல. அது பொருளாதார உற்பத்தி முறையோடும் அப்பொருளாதார உற்பத்தி உறவுகளோடும் தொடர்புடையது. உயர்த்திக்கொண்ட சாதியினர் பொருளாதார வளம்பெறுகின்ற உடைமை வர்க்கமாகவும், ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் உடைமைகள் அற்ற உழைக்கும் வர்க்கமாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றனர்... சாதிய இழிவைத் துடைத்தெறிவதோடு உடைமை வர்க்க உறவுகளையும் - உடைமை வர்க்க உற்பத்தி முறைகளையும் ஒழித்து, உடைமைகளையும் உற்பத்திக் கருவிகளையும் ஒடுக்கப்பட்ட உழைக்கும் மக்களுக்குச் சொந்தமாக்கும் போராட்டத்தின் ஊடாகத்தான் சாதியம் முழுவதுமாகத் தகர்ந்து

போகும்” என “ஈழத்தில் சாதியம்: இருப்பும் தகர்ப்பும்” நூலின் தொகுப்பாசிரியர் தனது முன்னுரையில் வலியுறுத்தி நிற்கிறார் (மகாராசன். பக். 08-10).

சுரண்டலுக்கான வாய்ப்பு முழுதாக தகர்க்கப்படும் போதுதான், அதற்கென உருவான சாதிபேதங்கள் பூரணமாக அற்றுப்போகும். முன்னதாக சாதிகளிடையே சமமான இயங்காற்றலை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் ஜனநாயக உரிமை வென்றெடுக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. புனிதமான (சுத்தமான) சாதிகள் - தீண்டத்தகாத சாதிகள் என்ற வேறுபாடு தகர்க்கப்படுவதன் வாயிலாக இந்த ஜனநாயக உரிமையை நிலைநாட்ட இயலும். அறுபதாம் ஆண்டுகளின் பிற்கூறில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கப் போராட்டங்கள் வாயிலாக சாதியத்தின் ஆணிவேர் தகர்க்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குடியுரிமை வெற்றிகொள்ளப்பட்டது. பின்னர், சாதிமுரணை இரண்டாம் பட்சமாக்கும் வகையில் பேரினவாத அரசு திணித்த யுத்தம் தேசிய இன முரண்பாட்டைக் கூர்மைப்படுத்தியமையால் வெளிப்படையாக சாதி பாராட்டுகிற மனப்பாங்கு ஒடுங்கு நிலையடைந்துள்ளது. ஆயினும் சாதிபேதம் கூர்மழுங்காத களங்கள் ஈழத்தில் இன்னமும் தொடர்வதனையே மேற்படி நூல்களும், பல்வேறு சம்பவங்களும் எடுத்துக்காட்டி வருகின்றன.

சாதியத்துக்கு எதிரான கனதியான போராட்டங்கள் பொதுவாக இந்தியா முழுமையிலும் - குறிப்பாகத் தமிழகத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இருப்பினும், சாதி முரண்பாட்டைக் கூர்மழுங்காது பேணுகிற கருத்தியல்கள் வலுவுடன் அங்கே செயலாற்றுவதால் சாதிகளிடையே மோதல் தொடர்கதையாக நீடிக்கின்றன. இங்கே பேரினவாதம் வகிக்கும் பாத்திரத்தை அங்கே இந்துத்துவம் கையேற்றுள்ளது எனும் வகையில் மதபேதங்களும் சாதிபேதங்களும் மோதல்நிலைக்கு வளர்க்கப்படுவது இயல்பாகிவிடுகிறது. சாதி மோதல் எனும்போது ஒடுக்கப்பட்ட (தலித்) மக்கள் மீதான வன்முறைத் தாக்குதல்களே

பிரதானமானவையாய் வெளிப்படுவன. நகர வாழ்வில் உள்ள பலர் அங்கேயும் “இப்போது யார் சாதி பார்க்கிறார்கள்?” எனக் கேட்கவே செய்கின்றனர்.

வஞ்சிக்கப்படும் தலித் மக்களுக்கு எதிராக வழக்காடிய ஒரு மூத்த வழக்கறிஞரிடம் நீதியரசர் கி. சந்த்ரு அவரது தவறைச் சுட்டிக்காட்டியபோது “ தலித் மக்கள் மீதான கொடுமைகள் பழங்கதை” என்று மறுத்துரைக்கிறார் அந்த வழக்கறிஞர். அவருக்கு எஸ். விஸ்வநாதனின் ஆங்கில நூல் ஒன்றை நீதியரசர் அனுப்பி வைத்தார். அதனைப் படித்த மூத்த வழக்கறிஞர், இன்றும் தமிழ் நாட்டில் மிகமோசமான வன்கொடுமைகள் தலித் மக்கள் மீது இடம்பெறுவதை அறிந்து அதிர்ந்துள்ளதாகக் கூறி, முந்திய தனது கருத்தை மீள்பெற்றார். அந்த நூலின் தமிழாக்கத்துக்கான அணிந்துரையில் இதனைக் குறிப்பிட்டு, “இப்புத்தகத்தைப் பரவலாகத் தமிழகமெங்கும் கொண்டுசெல்ல” வேண்டுமென நீதியரசர் கி. சந்த்ரு வலியுறுத்தியிருந்தார். “தலித் மக்கள் மீதான வன்முறை” என்று தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட அந்த நூல் 1995 முதல் 2004 வரையிலான காலத்தில் ப்ரொண்ட்லைன் இதழில் எஸ். விஸ்வநாதனால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். அதனைத் தமிழாக்கம் செய்திருந்த த. நீதிராஜன் சாதியொடுக்கு முறையின் சாராம்சத்தை தனது முன்னுரையில் எடுத்துக்காட்டியிருந்தார். “விவசாயத்துக்கும் இன்ன பிற வேலைகளுக்கும் தேவையான உழைப்பை வழங்குபவர்களாக, தீண்டப்படாத சாதிகளைக் கட்டாயப்படுத்தி முழுக் கட்டுப்பாட்டுடன் வைத்திருக்கும் பொருத்தமான கருவியாக தீண்டாமையுடன் கூடிய சாதிமுறை பல நூற்றாண்டுகளாக இயங்கி வருகிறது” எனும் நீதிராஜன் கருத்து சாதிவாழ் முறைக்கான அடிப்படைக் காரணியை வெளிப்படுத்தியுள்ளது (தலித் மக்கள் மீதான வன்முறை, 2015. சவுத்விஷன் புகஸ், சென்னை. ப. XIV).

சாதி வேறுபாட்டைக் கண்டுகொள்ளாத காதல் திருமணங்கள் மாறிவந்த முதலாளித்துவ சமூக-பொருளாதார விருத்திக்கு அமைவாகப் பெருகிவந்த போதிலும், இன்று கடும் எதிர்ப்பைச்

சாதி மீறிய காதல் முகங்கொண்டுள்ளது. சாதி மீறித் திருமணம் செய்த பலர் கருணைக்கொலை செய்யப்பட்டனர். தலித் வாழ்முறை மாறிப்போனால் அவர்களைக் கொடுமாத்சு சுரண்டும் வாய்ப்புப் பறிபோகும் என்பதால் இடைச்சாதியினர் (மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர்) இன்று சாதிபேதங்களைக் கட்டிக் காக்கிறவர்களாக வெளிக்கிளம்பி வருவதன் பேறாக சாதி மீறிய காதல் வன்மத்தோடு நிராகரிக்கப்படுகிறது.

ஆக, சாதிபேதம் என்பது வெறும் அடையாளப் பிரச்சனையல்ல; அது பொருளாதார அமைப்புச் சார்ந்து சுரண்டலுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் சமூக வடிவம். உற்பத்திமுறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு நிலப்பிரபுத்துவம், முதலாளித்துவம் என்ற அமைப்பு வேறுபாடுகள் ஏற்பட்ட பின்னரும் சாதிமுறை நீடிக்க முடிவது எவ்வாறு? சாதி நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கான வடிவம் என்பது இன்று நிராகரிக்கப்பட்ட கருத்தாகிவிட்டது. எமக்கான ஏற்றத்தாழ்வான சமூக அமைப்பின் தொடக்க காலத்திலேயே சாதி ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது என்பதைப் பலரும் ஏற்கத் தொடங்கியுள்ளனர். ஆயினும் இது எவ்வாறு சாத்தியப்பட்டது என்பதில் ஒருமித்த கருத்து எட்டப்படவில்லை.

சாதிகள் தர வரிசைப் படிநிலையில் இயங்குவன; ஆதிக்கசாதி அனைத்து உரிமைகளையும் தமக்கானதாக வைத்து உழைப்பதிலிருந்து விலக்குப் பெற்றிருக்கும்; அடிநிலைச்சாதி உரிமைகள் எதுவுமின்றி உழைக்க மட்டும் உரியது; இடைப்பட்டு இறங்குவரிசையில் உரிமைகள் குறைந்து உழைப்புக் கனதியாவதாக சாதிப் படிநிலைகள் அமைவன. ஒவ்வொரு சாதியும் தமக்கேயான மரபுத்தொழில், சடங்காசாரம், பொதுத் தேவைகளும் நடைமுறைகளும் என்பவற்றை பெற்றனவாகும்.

தோற்றுவாய்க் காரணிகளும் கோட்பாட்டு நிலைகளும்

நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ள கிராமிய வாழ்முறையில் சாதிகள் மரபுத்தொழில், பொதுத் தேவைகளும் நடைமுறைகளும், தமக்கான சடங்காசாரம்

என்பவற்றைக் கொண்டிருந்தன. இயல்பாக அமைந்த வாழ்முறையின் நீடிப்பாக இவற்றின் பெரும்பகுதிகள் அமைவன. அதேவேளை, அவற்றில் மாற்றங்களை அவர்கள் விரும்பியபோது அவற்றை அனுமதிக்காத மேலாதிக்கக் கண்காணிப்பு-ஒடுக்குமுறைகள் என்பவற்றையும் முகங்கொண்டனர். அவர்களது விருப்புக்கு எதிரான திணிப்பு பிராமணியக் கருத்தியலாகவும் முடியாட்சியின் வன்முறைப் பிரயோகமாயும் அமைவன. இவ்வகையில் நிலவுடைமை அமைப்பில் நிலவிய சாதிவாழ்முறை முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் சிலபல மாற்றங்களைக் கண்டபோதிலும், ஒடுக்குதலின் வடிவம் மாறியிருந்தாலும், சாதிக் கான அடிப்படை அம்சங்கள் தொடர்கின்றன. நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு முன்னர் இத்தகைய நிர்ப்பந்தங்கள் எவ்வாறு ஏற்பட்டன? எந்தக் காரணிகள் சாதிகளாகக் கட்டமைப்பைப் பெறவழிவகுத்தன?

சாதிகளாக ஆகிவிடாத, தமக்குள் ஆள்பவர் - ஆளப்படுபவர் என்ற பேதமற்ற இனமரபுக் குழுக்களாக வரலாற்றுக்கு முந்திய வாழ்முறை இருந்தது. வேறு பிராந்தியங்களை ஆக்கிரமித்து உபரி உற்பத்திகளை அபகரிப்பதோடு, தமக்கான உற்பத்திக் கருவிகளை இயக்க அவசியப்படுகிற உற்பத்திச் சாதன விருத்தியுடன் ஏற்பட்ட உற்பத்தி உறவில் ஆதிக்கசாதி ஒடுக்கப்படுகிற சாதி எனும் மாறுநிலைக்கு இனமரபுக்குழுக்கள் ஆளாகின. உற்பத்தி சாதனங்களை உடைமையாக்கிக் கொண்டவர்கள் ஆதிக்கசாதியினர், அவற்றைக் கொண்டிராத இன மரபுக்குழுக்கள் உழைக்கும் சாதியினர் (இடைச்சாதியினரும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரும்) என ஆக்கப்பட்டனர். இவ்வகையில் இன மரபுக் குழுக்கள் தமது வாழ்முறையை இழந்து சாதிபேத அமைப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?

இவ்வகையில் வேறுபட்ட படிநிலைத் தரவரிசை அமைவிலான சாதிகளாக இனமரபுக் குழுக்கள் மாற்றப்படுவதில் பல்வேறு காரணிகள் செயலாற்றியுள்ளன. புவியியல் அமைவு, வரலாறு, இனத்துவ வேறுபாடு, சமூகக் கோலம், பொருளியல்

வழக்காறு, மதவுணர்வு, அரசியல் எனும் காரணிகள் சாதிக்கான மாற்றத்தை ஆற்றுப்படுத்தியவை என்பர். இவற்றுக்கான இயக்கச் செல்நெறி எவ்வகையில் அமைந்தன என்பது குறித்து வேறுபட்ட கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆரியர் வருகை, திராவிட மேலாண்மை, இனவேறுபாடுகள், தொழிற் காரணிகள், மதநம்பிக்கைகள், பிராந்திய (திணை) மேலாதிக்கம் என்பவற்றை முன்னிறுத்துகிறவையாகவுள்ள அந்தக் கோட்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தாம் முன்வைக்கின்ற காரணியே சாதிக்கான அடிப்படை என வலியுறுத்தும்.

I. ஆரியர் சதி தான் சாதி

சாதித் தோற்றம் பற்றிய தேடல் தொடங்கிய காலம் முதல் இன்றுவரை ஆரியர்களின் வருகைதான் சாதிக்கான காரணம் என்ற கருத்து சமூகத் தளத்தில் பெரும்செல்வாக்குடன் நிலைபெற்றுள்ளது. சாதிக்கருத்தியலை முன்னிறுத்துவதோடு சமூக அமைப்பு வேறுவடிவம் பூணும்போது ஏற்படுத்தவேண்டிய கருத்தியல் மாற்றத்தை வகுப்பது பிராமணர் கடமையாக உள்ளது; பிராமணர்கள் அனைவரும் ஆரியர்களே என்ற எடுகோளுடன், ஆரியரின் சதியாக ஏற்பட்டதே சாதி எனக் கருதுவோர் இன்றும் தமது கருத்தில் உறுதியுடன் இருக்கின்றனர். டி.டி. கோசாம்பி போன்றோர் பிராமண மதம் உருவானபோது சிந்துவெளிப் பூசகரும் ஆரியர்களின் பிராமணர்களும் இணைந்துவிட்டனர் எனவும், ஆரிய திராவிட இணைவின் பின்னரே சாதியை விளக்கும் வர்ணக் கருத்தியல் வடிவம் பெற்றது என்றும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அதேவேளை ஆரியர்களிடம் தமது நிறவேறுபாடு சார்ந்து வெளிப்பட்ட உணர்வும் இக்கருத்தியலில் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளது என்பதை அவர்கள் ஏற்கின்றனர்.

II. திராவிடர்களுக்கான வாழ்முறை தான் சாதி

ஆரியர் இந்தியாவினுள் பிரவேசித்தபோது இனமரபுக்குழு வாழ்முறை உடையவர்களாயே ஆரியர்கள் இருந்துள்ளனர். மாற்றத்துக்கான சில வெளிப்பாடுகளுடன் அவர்களது சில பிரிவினர் காணப்பட்ட போதிலும் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னரே சிந்து

வெளிப் பண்பாட்டில் திராவிடர்கள் ஏற்றத்தாழ்வு வாழ்முறையைப் பெற்றுவிட்டனர். அந்த வகையில் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இந்தியாவுக்கேயுரிய வாழ்முறையாகத் திராவிடர் ஏற்படுத்திக் கொண்ட மேலாண்மை சார்ந்த வடிவமாக சாதி இருந்துள்ளது என்ற கோட்பாடு மற்றொரு தரப்பினரால் முன்னிறுத்தப்படுகிறது.

III. திராவிட - ஆரிய இணைப்பின் பேறு

மேற்படி இரு கோட்பாடுகளும் தனித்தனியே அவை சாதியக் கருத்தியலை எவ்வாறு பெற்றுக்கொண்டன என்பதை விளக்க இயலாதன; ஆரிய - திராவிட கலப்பில் சாதிக் கருத்தியலுக்கான வர்ணக்கோட்பாடு தோற்றம் பெற்றது எனும் டி.டி. கோசாம்பியின் கருத்து கவனிப்புக்குரியது. ஆரியரிடம் ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக முறை வலுவாக ஏற்பட்டிருக்கவில்லை என்கிறபோது சாதியக் கருத்தியலும் இந்திய நுழைவுக்கு முன்னர் தோன்றியிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏற்றத்தாழ்வைப் பெற்றிருந்த சிந்துவெளியினரிடம் ஏற்கனவே சாதியக் கருத்தியல் எட்டப்பட்டிருப்பின் அவர்களது ஆகமம் பின்னர் தொடர்ந்து இயங்கி வந்ததுபோலச் சாதி விளக்கமும் வந்திருக்கவேண்டும்; ஆரியர்களது வர்ணம் சார்ந்து தரவேறுபாட்டை விளக்க நேர்ந்தமையைக் கவனங்கொள்கிறபோது கலப்பின் பின்னரே இக்கருத்தியல் வடிவம் பெற்றது என்ற முடிவுக்கே வரக்கூடியவர்களாவோம். அதன்பின்னர் சில நூற்றாண்டு கடந்த நிலையிலேயே நிதர்சனத்தில் இயங்கும் சாதி என்ற நிறுவனவடிவம் துலக்கம் பெற்றது என்பது கவனிப்புக்குரியது. பல்வேறு நாடுகளில் இனமரபுக்குழு மேலாண்மையுடனான ஏற்றத்தாழ்வு வாழ்முறை அமைந்தபோதிலும் அங்கெல்லாம் சாதியக்கருத்தியல் உருவாக இயலவில்லை; சீனா ஐப்பான் வரை பரவிய பௌத்தம் ஆரிய திராவிடக் கலப்பின் வாயிலாக இந்தியா வடிவமைத்த சாதியக் கருத்தியலை பிராமணரை நீக்கிக்கொண்டு தனக்கேற்ற வடிவில் தகவமைத்து அந்த நாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்றிருந்தது.

இந்தியாவில் செல்வப்பெருக்குடன் ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக நியதியை வந்தடைந்த சிந்துவெளிப் பண்பாட்டினர்- நாடோடிகளாக மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி முன்னேறியபடி இருந்தவேளை,

நகர்மயப்பட்டிருந்து வீழ்ச்சிகண்ட விவசாயப் பிரதேசங்களையுங் கடந்து கிழக்கின் கங்கைச் சமவெளியை அடைந்து, நிலையான இருப்பில் விவசாய மாற்றத்தைக் காணத் தொடங்கிய ஆரியர் எனும் இருபிரிவினரிடமும் தனித்தனி நிலையில் சாதியக் கருத்தியல் உருவாகவில்லை; ஆரிய திராவிடக் கலப்பிலே உருப்பெற்றது என்றால், அதற்கான சாத்தியம் எவ்வகையில் ஏற்படுகிறது? கி.மு. 3000 ஆண்டில் முன்னேறிய நகர் வாழ்வை அடைந்த சிந்துவெளியினர் பரந்து விரிந்த விவசாயப் பிரதேசத்திலிருந்து உபரியை அபகரித்திருந்தனர் - வணிகக் குழாம் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது (மகாத்மா காந்தியை வழங்கிய பணியா சாதி அதன் தொடர்ச்சி என்ற கருத்துண்டு). ஆயினும் சிந்து வெளியினருக்குள் பல்வேறு குழுத்தினர், அவர்களால் சுரண்டப்பட்ட வெளிச்சக்திகள் என்ற பலதரப்பட்ட பிரிவினரும் சாதிகளாக்கப்பட்டதற்கான கருத்தியல் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்க வில்லை. தமக்குள் சமத்துவம் தகர்ந்துவிடாத இனமரபுக்குழு வாழ்முறையில் இருந்த ஆரியர் விவசாய வாழ்வுக்குப் பழக்கப்பட்டு ஏற்றத்தாழ்வு வாய்ப்புடன் சுரண்டலை மேற்கொண்டபோது, சிந்துவெளி வாழ்முறையோடு இணைவுபெறும் நிர்ப்பந்தம் தவிர்க்கவியலாததாக அமைந்தது; அவர்களது பிராமணரும் சிந்துவெளிப் பூசகர்களும் இணைந்து சாதியக் கருத்தியலுக்கான தொடக்கத்தை ஏற்படுத்தினர்.

இனமரபுக்குழு வாழ்முறை வழக்காறின் பிரகாரம் இயற்கை அம்சங்களை வணங்கிய ஆரியர், மாற்றத்தின் பேறாக வந்தடைந்த ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக வாழ்முறையை எட்டிய நிலையில் அவசியப்படுகின்ற மதவடிவுக்கான கடவுள் கண்டறியப்பட வேண்டியிருந்த முயற்சியில் பிரஹஸ்பதியை வெளிப்படுத்துவதற்கு சிந்துவெளிப் பூசகர்களது நடைமுறைகளும் கருத்தியல்களும் உதவிகரமானதாக அமைந்தன. உருவ வழிபாடோ கோயிலோ ஆரியர்களுக்குப் புறம்பானவையாக இருந்தவை; இணைவில் உருவான பிராமண மதத்தில் இவை உள்வாங்கப்பட்டபோது 'தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்தவை' எனும் பொருளுடைய 'ஆகம்' முறைப்படி கடவுள் சிலை கோயில் என்பன வடிக்கப்பட்டு

வழிபாட்டு நடைமுறைகள் வகுக்கப்பட்டன. இத்தகைய இணைவுபெற்று உருவானதே பிராமண மதம் என்பது அழுத்தம் கொடுத்து அவதானிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஆரியர்களின் தாக்குதல் பலத்தால் ஆக்கிரமித்து வென்றடக்கப்பட்ட திராவிடர்களும் ஏனைய இனத்தவரும் ('இனம்' என்பது தவறான பிரயோகங்களுக்கு ஆட்பட்டது எனும் ரோமிலா தாப்பரின் எச்சரிக்கை கவனிப்புக்குரியது. இங்கு மொழிக்குடும்பம் மற்றும் வேறுபட்ட வரலாற்றுக் கட்டங்களில் இந்தியா வந்தடைந்த இனமரபுக்குழுக்களின் தொடர்ச்சி என்ற பொருளில் மட்டுமே இனம் என்பது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது) ஒட்டுமொத்தமாக சூத்திரர்களாக (தாசர்களாக) ஆக்கப்பட்டனர் என்பதற்கு இல்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது இவ்வகையிலான பிராமண மத உருவாக்கம். அன்றைய தொடக்கநிலை இணைவில் மட்டும் திராவிடரிலிருந்து பிராமணர் உள்வாங்கப்படவில்லை; வெற்றிகொள்ளப்பட்டு உள்வாங்கப்பட்ட புதிய பல குலங்களினுள் வழிபாடாற்றல் சடங்கை மேற்கொண்ட இனமரபுக்குழுவையும் பிராமணராக உள்வாங்கிய மரபு தொடர்ந்து வந்தது. அவ்வாறே அவரவர்க்கான சத்திரியர், வைசியர் எனும் வர்ணத்தவரும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆக, தோற்கடிக்கப்பட்ட திராவிடர்களது கருத்தியல் மேலாதிக்கம் மத வடிவிலும் சமூகக் கட்டமைப்பிலும் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு வேறுபட்ட சமூக இயங்காற்றல் செல்நெறியொன்றைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளது.

அந்த வேறுபட்ட சமூக முறைமைக்கான அடிப்படை சாதி; சாதிகள் இயங்குவதற்கான கருத்தியலை வடிவமைப்பதில் ஆரிய திராவிட இணைவு அடிப்படைக் காரணியாக அமைகிறது. புதிய ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக முறைமைக்கு பெரும்பகுதி திராவிடரது சடங்காசாரங்கள், கருத்தியல்கள் என்பவற்றை உள்வாங்கியபோது ஆரியர்களின் பதிவு இல்லாமற்போய்விடவில்லை; குறிப்பாக அவர்களது இனமரபுக்குழுப்பண்பு சாதிய வாழ்வில் நீடிக்கும் மனப்பாங்கைத் தொடரும் வகையில் புதிய கருத்தியல் கட்டமைக்கப்பட்டதில் அதனைக் காணலாம். சாதிகள் தம்மோடு இனமரபுக்குழுவுக்குரிய இரத்த உறவுப் பிணைப்பு, நம்பிக்கைகள்,

வழக்காறுகள், சடங்காசாரங்கள் என்பவற்றைத் தொடர்வன (இவ்வகையில் அமைகின்ற ஒவ்வொரு சாதிக்கும் உரியதாக அமைகின்ற சாதிச் சமயங்களின் இணைவாக அமைந்ததே இந்து சமயம்). பின்னர் கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் நிலவுடைமைச் சமூகத்துக்குரியதாய் நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட அனைத்து சக்திகளையும் ஒன்றிணைத்துக்கொள்வதற்கு புதிய சமயமாக இந்து சமயம் அவசியப்பட்டது. பிராமண மதம் ஆளும் குழுக்களுக்கு மட்டுமானதாக வரையறுக்கப்பட்டு இயங்கியது; நிலவுடைமை அமைப்புக்கு அது போதுமானதல்ல. ஒவ்வொரு சாதிச் சமயங்களது கடவுளருக்கும் மேலாக, அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தி இயங்குபவராக (சமூகக் கட்டமைப்பில் பேரரசர் பெற்றுள்ள வகிபாகம் போல) முழுமுதற் கடவுளாக பரம்பொருளாக - ஒரு மேலாதிக்கக் கடவுள் கண்டறியப்பட்டது நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கான வடிவமாகும். புதிய இன மரபுக் குழுக்களைச் சாதிகளாக்கி இயங்க ஏற்றதான மத வடிவத்தை வந்தடைந்ததன் வாயிலாக ஆரியர்களது இனமரபுக்குழுப் பண்பு தனது தொடர்ச்சியைப் பேணிக்கொண்டது.

IV. இனக்கோட்பாடு

இந்தியாவின் மக்கள் பரம்பலில் வெவ்வேறு வரலாற்றுக்கட்ட நுழைவுக்குரிய பல்வேறு இனக்குழுமங்கள் வேறுபட்ட சாதிகளாகிவிட்டதான இனக்கோட்பாடும் வலுவுடைய கருத்தாகும். ஆபிரிக்கத் தோற்றத்துக்குரிய இடத்திலிருந்து எழுபத்தையாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இலங்கை - இந்தியப் பிராந்தியத்துக்கு இன்றைய மனிதகுலத்தினர் வந்தனர். இவ்வகையில் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு சென்றவர்கள் வேறுபட்ட காரணிகளால் அங்கிருந்து புலப்பெயர்வடைந்து இங்கு வந்து தனித்தனி இனக்குழுமங்களாக வாழ்ந்தனர். மொசபட்டோமியாவின் இலம் (ஈழம் என மொழி பெயர்க்கப்படுவதும் உண்டு) பகுதியிலிருந்து பதினோராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்வந்தோரும் திராவிட இனமாக உள்ளபோது, பல ஆயிரம் வருடங்களின் முன் வந்தோரும் திராவிட இனமாக உள்ள நிலைகொண்டு வேறுபட்ட இனக்குழுமங்களின் இருப்பைப் புரிந்துகொள்ளலாம். திராவிடருள் சாதிபேதம் பற்றிய ஆய்வுத்

தேடலில் இங்குள்ள ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவினர் ஆதித்திராவிடர் என அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுள்ளமை கவனிப்புக்குரியது. ஒரே மொழிக்குடும்பத்தினரூள் இந்தியாவுக்குள் வந்த காலவேறுபாடு சாதிகளாக்க இயலுமானபோது, வேறுபட்ட மொழிக்குடும்பங்கள் பேதப்பட்டு சாதிகளாக வரையறைப்பட முடிந்ததைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் இராது.

V. தொழில் காரணி

ஒவ்வொரு இனக்குழுமங்களின் உள்ளேயும் சாதி வேறுபாடுகள் காணப்படுவதற்கு அவற்றுக்குரியதான தொழில் வேறுபாடுகள் பிரதான அம்சம் என்ற வகையில் மரபுத்தொழில்களே சாதிக்கான அடிப்படைக் காரணி என்ற கோட்பாடும் நடப்பில் உள்ளது. தொழில் சார்ந்ததே சாதி என்ற கருத்து முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தலுக்கு முந்திய நிலவுடைமைச் சமூக அமைப்புக்கான வாழ்முறையின் வெளிப்பாடாகும்.

VI. மதக்காரணி

மதமோதல்கள் சாதிபேதத்தைத் தீவிரப்படுத்தியதான கோட்பாடும் காணப்படுகிறது. சமணமும் பௌத்தமும் வீழ்த்தப்பட்ட போது அவற்றில் தீவிர பற்றுக்கொண்ட இனமரபுக் குழுக்கள் தீண்டத்தகாத சாதியினராக்கப்பட்டனர் என்பர். பூர்வ பௌத்தர்கள் தலித் சாதியினராக்கப்பட்டது குறித்து அயோத்திதாசர் பல படைப்புகளை வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

தமிழர் வாழ்முறையின் வரலாற்றுத் தொடக்கத்தில் இடம்பெற்ற திணைகளில், மருதத்திணையின் மேலாதிக்கம் சாதித் தோற்றத்துக்கான காரணத்தை விளக்கவல்லதாக அமைகின்றது. இது குறித்துத் தனியே அலசுவது அவசியமானதாகும்.

திணை மேலாதிக்கத்தின் பேறான சாதி

இந்தியாவின் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தில் பல்வேறு காலகட்ட இனமரபுக்குழு வருகையாளர்கள் இடம்பெற்றுள்ளனர். டி.என்.ஏ. பரிசோதனைகள் வரையான பல்வேறு தரவுகள்

இத்தகைய இனமரபுக் குழுக்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆபிரிக்க கறுப்பின மக்களது அடையாளத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் பூர்வகுடிகள், மத்தியகிழக்கில் நீண்டகாலம் வசித்து முப்பத்தையாயிரம் ஆண்டுகளின் முன் வந்து குடியேறியவர்கள், அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து பின்னர் இங்கு வந்தோர், சீனாவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தோர், மொசபெட்டோமியாவின் இலம் பகுதியிலிருந்து பதினோராயிரம் ஆண்டின் முன்னர் வந்தவர்கள், மூவாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளின் முன்னர் சிந்துவெளிப் பண்பாடு வீழ்ச்சியடைந்தபோது புலம்பெயர்ந்து வந்தோர் எனப் பல்வேறு காலகட்டத்துக்குரியவர்கள் திராவிடர்களாக உள்ளமை கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இந்தியா முழுமையிலும் வேறுபட்ட இனக்குழுமங்கள் இவ்வகையில் குடியேறி இருந்தபோது திராவிடர்கள் பெரும்பான்மையினராகக் காணப்பட்டனர். கி.மு. 1500 இல் ஆரியர் வருகையின் பின்னர் வட பிரதேசம் அவர்களின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்ட ஆரியவர்த்தமானபோது அங்கு திராவிடர் மிகச் சிறுபான்மையினர் ஆகி, அங்கிருந்து அப்போது புலம் பெயர்ந்தவர்களும் வந்தடைந்த நிலையில் தென்னிந்தியா திராவிட நாடாக வடிவம் பெற்றது.

கி.மு. மூவாயிரம் ஆண்டில் வட பிரதேசம் விவசாயத்தில் மிகப்பெரும் முன்னேற்றம் பெற்றபோதிலும் தென்னிந்தியா இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்விலேயே தொடர்ந்தது. கி.மு. ஆயிரமாம் ஆண்டில் (சிந்துவெளிப் பண்பாட்டின் வீழ்ச்சி இடம்பெற்று ஐநூறு ஆண்டுகளின் பின்னர்) இரும்பின் கண்டுபிடிப்புடன் தென்னிந்திய விருத்தி உத்வேகம் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. குறிப்பாகத் தமிழகம் பண்பாட்டு ஒருமை பெற்று தமிழ்மொழியை ஆரியமொழிக் கலப்புக்கு அதிகம் இடந்தராத தனிப் பண்போடு வளர்க்கும் வகையில் இந்தியாவின் இறுதிக் கூர்முனையில் அமைந்த புவியியல் அமைவு வாய்ப்பளித்தது. தெலுங்கு, கன்னடம் ஆதியன திராவிட மொழிகளாக நீடித்த போதிலும் ஆரியமொழிக் கலப்புடன் பண்பாட்டுத் தாக்குறவுக்கும் அதிகம் ஆளாக நேர்ந்தது.

அவர்களது வீரயுக இலக்கியங்கள் கிடைக்காதுபோய், கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் இந்துமத முழுமுதற் கடவுளர்களது புராண-இதிகாசங்கள் சார்ந்த இலக்கியங்களே முதல் தெலுங்கு, கன்னட இலக்கியங்களாகக் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. நிலத்துடன் பிணைக்கப்பட்ட பண்ணையடிமைகளுக்கு மேலாதிக்கக் கடவுளாகப் புரிதல்கொள்ள அவை அவசியப்படுவன. முன்னதாக பிராமணமத, சமண, பௌத்த ஆதிக்கங்கள் இருந்தபோது பிராமணருக்கும், மன்னருட்பட்ட ஆட்சிப் பரிவாரங்களுக்கும் உடைமையாளர்களுக்கும் வணிகக் குழுத்தினர்க்கும் உரிய கடவுள்களை சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், பாளி இலக்கியங்கள் பாடிப்பரவுவதே போதுமானதாக இருந்தது.

ஆரியத்தாக்கத்துக்கு அதிகம் உட்படாத தமிழ் தனக்கான வீர யுகப் பாடல்களைத் தமிழில் பதிவுசெய்து பேணியதுடன் அதன் அடித்தளம் சார்ந்தே பின்னர் வந்த மதங்களுக்குரியதான இலக்கியங்களை உள்வாங்கி வளர்வதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. வரலாற்றுருவாக்கம் வீறுபெற்று எழுந்த கி.மு. 4ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தமிழின் எழுத்து வடிவம் முனைப்புடன் வளர்ச்சியைக் காட்டியிருந்தது.

இது கி.மு. 7ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடக்கம் பெற்றுவிட்டது. கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் தமிழின் வீரயுகப் பாடல்கள் காத்திரமாக வெளிப்பட்டு அரசருவாக்கம் தொடக்கம் பெற்ற வேளையில் தமிழகம் வந்த பிராமணர், சமணர், பௌத்தர் போன்ற மதப் பிரசாரர்கள் தமிழில் தமது மதக் கருத்துகளைப் பதிவுசெய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என மருதத்திணை ஏனைய திணைகளை வீர யுகப் போர்களின் வாயிலாக ஆக்கிரமித்துத் தமது முடியாட்சிக்கு உட்படுத்திய மூவேந்தர்களின் எழுச்சியாக அந்த வீரயுகத்தின் வரலாற்று நிகழ்வு அமைந்தது. புதிய பிரதேசங்களின் நிலங்களைப் போரில் ஈடுபட்டுப் பரிசிலாகப் பெற்ற கிழார்களும் முடிவேந்தர்களும் பிராமணர்களை

வரவேற்பவர்களாக இருந்தனர். கிழார்களது விவசாய எழுச்சிக்கு முன்னரே இயற்கை உற்பத்திகளான குறிஞ்சிக்குரிய ஏலம், கறுவா, கரம்பு, நீலமணிக்கல் - நெய்தலுக்குரிய முத்து, உப்பு மற்றும் மயிலிறகு, யானைத் தந்தம் போன்றவற்றின் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட வணிகக் குழுத்தினர் பௌத்த சமணத் துறவிகளைப் போஷிப்பவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். இந்த வணிகப் பிரிவினரே தமிழ் எழுத்து விருத்தியை ஏற்படுத்தும் சமூக சக்தியாக செயற்பட்டனர். கிழார்கள் தோன்றுவதற்குக் களம் அமைத்த வீர யுகப் பாடல்கள் வாய்மொழி இலக்கியமாக விளங்கின வேயல்லாமல் எழுத்துருப்பெறவில்லை; வீரயுக முடிவில் அவை எழுதப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டன. அப்பாடல்கள் யுத்தகளத்தில் வீரத்தை வெளிப்படுத்தி வரலாற்றை உந்தும் உணர்வை ஊட்ட வேண்டியன (புறப்பாடல்கள்) என்ற வகையிலும், வெற்றியீட்டிய வர்களையும் மாற்றச் செல்நெறியில் தவிப்பவர்களையும் களிப்பூட்டும் அகப்பாடல்களாய் அமைய வேண்டியன என்பதாலும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அக்காலத்தில் உலவின.

பெரிய படையொன்றுக்கு உணவு வழங்க ஏற்றதான விவசாய விருத்தி எட்டப்பட்ட பிரதேசத்தவர் ஏனைய பிரதேசங்களை வென்றடக்கி வர்க்கங்களாகவோ சாதிகளாகவோ அவற்றைக் கட்டமைத்து வரலாற்றுப் போக்கு ஒன்றினைத் தொடக்குவதாக மற்றெல்லா இடங்களிலும் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது. தமிழகத்தில் திணைகள் என்ற வாழ்முறை எப்படி வந்தமைந்தது? இது குறித்துப் பேசுவதற்கு முன்னதாக, திணைகள் பற்றிய புரிதல் அவசியமானதாகிறது. வீரயுகப் பாடலுக்கான (சங்ககாலம் என அறியப்பட்ட) காலத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் நான்கு திணைகள் காணப்பட்டமை பற்றித் தமிழிலக்கிய வரலாறு - இலக்கணம் என்பவற்றிலிருந்து அறிந்துள்ளோம் (குறித்த சில காலங்களின் வறட்சியில் தமது நிலையிலிருந்து திரிபடைந்து குறிஞ்சியும், முல்லையும் பாலை ஆவதும் உண்டு; இயல்புக்குத் திரும்பி அவை பழைய திணைகளை அடையவுங்கூடும். ஆயினும் ஐந்தாவது திணையாக

பாலை பேசப்படுதலும் மரபு). ஒவ்வொரு திணையும் போர் - காதல் சார்ந்து தமக்கேயான வழக்காறுகளை உடையன.

இந்தத்திணை வழக்காறினை வெறும் இலக்கிய, இலக்கண விவகாரமாக மட்டுப்படுத்திப் பார்த்து வந்த மரபு இன்று கடக்கப்பட்டுள்ளது. சிவத்தம்பி போன்ற ஆய்வாளர்கள் திணைகளை சமூக வாழ்முறைகளோடு வைத்துப் பார்ப்பதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி இருந்தனர். திணை என்பதன் வாயிலாக புவியியல் பிராந்தியங்களின் தனித்துவப் பண்புகள் ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய வாழ்க்கைக் கோலங்களின் வேறுபாடுகளை இலக்கியப் பதிவுகளாக வெளிப்படுத்தியன வீரயுகப் பாடல்கள். அவ்வாறு புவியியல் பிராந்திய வாழ்முறையாகத் திணைகளை அணுகும்போது அரசருவாக்கத்தின் முந்திய வடிவம் முல்லைத் திணையில் கண்டறியப்பட்டது; முல்லையின் கோ (பசு) நிரைகளையுடைய மக்களின் தலைவர் கோன்; கோன் என்பது அரசனுக்கான மற்றொரு பெயர் என்பதையறிவோம். அந்த வகையிலேயே கோன் அரசருவாக்கத்துக்கான முற்பட்ட வடிவமாக கண்டறியப்பட்டார். கோன், மன்னர் என்ற வடிவத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற வம்பவேந்தர் எனும் முடிவேந்தரையுடைய மருதத்தின் அரசருவாக்கம் வரையான வளர்ச்சிகள் இன்றைய ஆய்வுகளில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. கோ என்பது பசுவை மட்டுமன்றி மலையையும் குறிக்கும் சொல் என்ற வகையில் அரசருவாக்கத்தின் முதலிடங்கள் குறிஞ்சியுடனும் தொடர்புபடக் கூடியது. அவ்வாறே வறிய வாழ்வுக்கான குறியீடாக அமையும் நெய்தல் பூ பார்வைக்குப் பலவீனமானது. ஆயினும் நெய்தல் திணையின் வணிகப் பெருக்கம் மீன்கொடி உடைய பாண்டிய அரசின் தொடக்கங்களைக் காட்டி நிற்பதனை அவதானிப்புக்கு உட்படுத்துவது அவசியமானது (இனமரபுக்குமுத் தலைமை என்ற வடிவிலான குறிஞ்சி, முல்லையின் கோன் போல மீன் கொடி ஏந்திய சிறிய படையை முந்திய பாண்டியருக்கான இனமரபுக்குழு கொண்டிருந்தபோதிலும், வைகை நதிக்கரையையொட்டி விருத்தியான விவசாய எழுச்சியுடனேயே பாண்டியப் பேரரசுக்கான அரசருவாக்கம் முழுமையடைந்தது).

குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய திணைகளின் இனமரபுக் குழுத் தலைமையான கோன் அரசருவாக்கத்தின் முந்திய வடிவத்தைக் குறிப்பது; இப்பிராந்தியத்தின் வேட்டைத் தொழிலைக் குறிக்கும் அம்பு வில்லினைக் கொடியில் பொறித்த இனமரபுக்குழுவின் தலைமையாய்த் தோன்றி வளர்ந்த சேர அரசு காலவோட்டத்தில் பேரரசுக்குரியதாகப் பரிணமித்ததை அறிவோம். பின்னாலே “சோழ நாடு சோறுடைத்து” எனும்படி பிரமாண்டமான விவசாயப் பிரதேச எழுச்சியுடன் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்கான சோழப்பேரரசு கங்கை முதல் கடாரம் வரை படைநடாத்தி வலுமையை வெளிப்படுத்தியிருந்தது; அதற்கான முதல்கட்ட வளர்ச்சி வீர யுகத்தில் ஏற்பட்டதை ‘சங்ககால’ இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. ஆயினும் சோழநாட்டை விடவும் பாண்டியரும் சேரர்களும் அதிக வலுவுடன் வீரயுகத்தில் திகழ்ந்ததை அக்காலத்துக்குரிய பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன; அதிலும், சேரர்களே மிகப் பலமான பீடத்தைப் பெற்றுள்ளமை தெளிவு. இது கிழார்களை உருவாக்கிய சமூக மாற்றத்தில் வணிக வாய்ப்பு பாண்டியர்களுக்கும், அதைவிட அதிகமாய்ச் சேரர்கட்கும் இருந்தமையைக் காட்டுகிற ஒரு விடயம்.

இவ்வகையிலான வணிகத்துக்குரிய மூல வளங்களான ஏலம், கறுவா, கரம்பு, நீல மணிக்கல் என்பன சேரர்களுக்குரிய குறிஞ்சித் திணையின் விளைபொருட்களாக இருந்தன. குறிஞ்சியின் இந்த முக்கியத்துவம் வரலாற்றுக்கு முந்திய தொடர்பினால் உருப்பெறத் தொடங்கிப் பிந்திய தமிழர் வரலாற்றிலும் தடம் பதித்துள்ளது. சிந்துவெளிப் பண்பாட்டின் வணிகர்கள் தமிழகத்துக்கும் இலங்கைக்கும் வந்து சென்றுள்ளனர். அத்தகைய தொடர்பொன்றைத் தொல்லியல் ஆய்வு வாயிலாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறையினர் ரகுபதி தலைமையில் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சிந்துவெளிப் பண்பாட்டின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து தமிழகம் வந்து வாழ்வைத் தொடர்ந்தவர்கள் பற்றி அறிவதில் டி.என்.ஏ. பரிசோதனை ஆதாரங்கள் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளன. இவர்களில் கணிசமானவர்கள் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய மலைப்பாங்கான பகுதிகளிலேயே வசிப்பதற்கு ஆவலுடையவர்களாய்

இருந்துள்ளனர். வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் மலைக் கோட்டை அமைத்த திராவிடர் ஆள்புலங்களை வரலாற்றிய லாளர்கள் எடுத்துக்காட்டி உள்ளனர். இது சிந்து வெளியின் புவியமைப்பில் மலைசார்ந்து கட்டமைத்த அரண்களின் தொடர்ச்சியைக் காட்டுகின்ற ஒரு வாழ்க்கைக் கோலம்.

ஆயினும், சிந்துவெளிப் பண்பாட்டின் அதேவீச்சு தமிழகக் குறிஞ்சித் திணை வாழ்வாகத் தொடர்ந்ததாக அர்த்தங்கொள்ளவும் முடியாது. அவர்கள் பயன்படுத்திய எழுத்துமுறை முற்றாகவே மறக்கப்பட்டு வழக்காறு இழந்து போயிருந்தது; ஏறத்தாழ ஆயிரம் வருடத்தேக்கம். தமிழகத்துக்கான வரலாற்று உருவாக்கத்துக்கான உத்வேகம் கி.மு. 1000இல் தொடங்கி, கி.மு. 7ம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் புதிதான எழுத்து விருத்தியைத் தொடக்கவேண்டியிருந்தது. இடையில் பலவீனப்பட்ட செயலிழப்பு பல காரணங்களால் ஏற்பட்டவை; அதேவேளை, பல பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சிகள் இன்று கண்டறியப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சியின் முருகன் பின்னாலே முழுத்தமிழ்ச் சமூகத்துக்குமான கடவுளாகக் கொண்டாடப்பட்டவர்; முருகனுடன் தொடர்புபட்ட பல தொன்மங்களின் அடையாளங்கள் சிந்துவெளியில் கண்டறியப்பட்டமை தொடர்பான ஆய்வுகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சித்திணையில் இயற்கையாக விளைந்த வணிகப் பொருட்களோடு, நீர்த்தேக்கங்களை ஏற்படுத்தித் திணைபயிரிடுதல் போன்ற விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை வரலாற்றியலாளர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு வளர்ந்த விவசாய நாட்டம் மருதத்திணைக்குப் புலப்பெயர்வடையத் தூண்டி முருகனை எடுத்துச்செல்ல வழிசமைத்திருக்க வாய்ப்புண்டு. சில நூற்றாண்டுகள் கடந்து வீரயுக யுத்தங்கள் மருதத்திணையின் மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டியபோது முருகன் தமிழகம் முழுமைக்குமான கடவுளாகி விட்டார்.

அரசருவாக்கத்தின் முந்திய வடிவம் குறிஞ்சியுடன் தொடர்புபடுவது உட்பட குறிஞ்சிக்கடவுள் முருகன் முழுத்தமிழர்

தெய்வமானது எப்படி என்பது வரையான ஆய்வுகள் இனிமேற்தான் வலுப்பெற வேண்டியவை.

எமக்கு இங்கு அவசியப்படுகிற அம்சம் நான்கு திணைகளாக வாழ இயலுமாக இருந்த அந்த வாழ்முறை எப்படிச் சாத்தியப்பட்டது என்பதுதான். அதிலும் பிந்திய வரலாற்றில் தோற்றோடியவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டு மறைவான வாழ்வுக்குரிய இடமாக்கிக் கொண்ட மலைவாழ் பிரதேசமான குறிஞ்சி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே மிகுந்த ஆளுமையுடன் இருந்திருக்கிறது என்பது கவனிப்புக்குரியது. அந்த ஆளுமை கபிலருட்படப் பல புலவர்களது பாடல் வரிகளின் வாயிலாக நிலைபேறடைந்துள்ளது. கொங்கு மண்டலம், கொடுமணல், தருமபுரி போன்ற பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் அக்காலத்துக்குரிய வணிகப் பொருட்களையும் அவற்றை எடுத்துச் செல்லும் போக்குவரத்துத் தடங்களையும் காட்டியுள்ளன. வட இந்தியாவுக்கும் தெற்கே அன்றைய தமிழகத்தின் கிழக்கு மேற்குக் கடற்கரைப் பட்டினங்களுக்குமான பெருவீதித் தடத்தின் மையப் புள்ளியாக அப்பகுதி திகழ்ந்துள்ளது. கி.மு. 4ம் 3ம் நூற்றாண்டுகளின் வட இந்திய இலக்கியப்பதிவுகள் இங்கிருந்து பெறப்பட்ட வணிகப் பொருட்களைக் காட்டியுள்ளன; கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நூல்.

குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் ஆகியவற்றின் வர்த்தக ஊடாட்டத்தை மேற்கொண்ட வணிகக்குழுக்கள் தமக்கான ஆயுதமேந்திய வீரர்களுடன் பயணங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர். மேலே காட்டிய வணிகத் தடத்தில் ஒரே கற்பதுக்கையில் புதைக்கப்பட்ட பலரது உடல்களுடன் ஈட்டி, வேல் போன்ற ஆயுதங்களுடன் கண்டறியப்பட்ட பொருட்கள் இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக அமைவன. அப்போது மருதத்தின் விளைபொருட்கள் வணிகத்துக்கான பிரதான உற்பத்திப் பொருளாகவில்லை. மருதம் பெரிய படை நடாத்தி ஏனைய திணைகளை ஆக்கிரமிக்கும் அளவுக்கு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கியது போல முன்னர் சிறுபடைகளைக் கொண்டிருந்த திணைகளுக்கு உணவுற்பத்திப் பெருக்கம் அமையவில்லை. ஆயினும், மருதம் ஆக்கிரமிக்க

முற்பட்டபோது குறிஞ்சித்திணை இலகுவில் வீழ்ந்துவிடவில்லை என்பதை பாரி போன்ற குறிஞ்சி மன்னர்களின் வரலாற்றிலிருந்து அறியமுடிவது கணிப்புக்குரியது.

ஏனைய பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்த மருதத்திணையின் கிழார்கள் வேளாண்மையின் எழுச்சியுடன் வெள்ளாளர் சாதியாகக் கட்டமைப்புப்பெறுகின்றனர். இந்தத் திணை மேலாதிக்கம் தன்னளவில் சாதிக் கருத்தியலை வடிவமைக்க இயலாதது. இதுபோல இனமரபுக் குழுக்கள் வர்க்கங்களாகப் பிளவுறாது ஏனையவற்றை மேலாதிக்கம் செய்து சுரண்டுவது உலகின் பல பாகங்களில் நடந்தேறிய போதிலும் அவற்றால் சாதியக் கருத்தியலை வடிவமைக்க இயலவில்லை; ஆரிய திராவிட இணைவு சாதியத்தை வடிவமைப்பதில் கொண்டிருந்த விசேட அம்சம் குறித்து மேலே பார்த்துள்ளோம். அந்தக் கருத்தியலுடன் வந்த பிராமணர்களுக்கு மருதத்திணையின் பரிணமிப்புகளான முவேந்தர்களும் கிழார்களும் நிலங்களை வழங்கி அரவணைத்தனர் என்பது வரலாறு. திணை மேலாதிக்கம் வாயிலாக அமைகின்ற ஏற்றத்தாழ்வு வாழ்முறைக்கான வடிவத்தை சாதியக் கருத்தியல் வடிவமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. சாதி உருவாகுவதில் பல்வேறு காரணிகள் செயற்பட்ட போதிலும் அடிப்படை அம்சமாக அமைவது வர்க்கங்களாகப் பிளவுறாத இன மரபுக்குழு ஏனையவற்றை வென்றடக்கி சாதிகளாக ஆவதிலும் ஆக்குவதிலும் தங்கியுள்ளது என்பதை திணை வாழ்முறை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

திணை வாழ்முறையின் வரலாற்று இயங்காற்றல்

ஆறேழு நூற்றாண்டுகளின் வாய்மொழி இலக்கிய வளர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திய வாழ்முறை மாற்றங்கொண்ட பின்னர் தொகுத்துப் பெறப்பட்டன 'சங்ககால இலக்கியம்' எனும் தொகுதி. இவற்றிலேற்பட்ட திணை மயக்கம் பிற்கால இலக்கிய வழக்காறுக்கான பிரச்சனை. இனமரபுக்குழு என்பது சாதியான பின்னர் பண்பு மாற்றத்தைப் பெற்ற ஒன்றாகிவிடுவது போல, ஏற்றத்தாழ்வு வாழ்முறை மாற்றம் பெற்ற பின்னர் திணை

அற்றுப்போய் விடுகிறது; திணைகளில் கலப்பு நடந்துவிடுகிறது. இவ்வாறு திணை எல்லையைத் தகர்த்து “யாதும் ஊர்” எனும் ஒரே பேரரசு எல்லைக்குள்ளானதாகக்கப்பட்டது எப்படி? விவசாயப் பெருக்கத்தின் மேலாதிக்கத்தினால்! இந்த மாற்றத்தால் உண்மையில் திணைப்பேதம் அற்றுப்போய் ‘யாதும் ஊர், அனைவரும் உறவினர்’ என்ற வீரயுகச் சமூக மாற்றத்தின்போது கணியன்பூங்குன்றனாரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இலட்சிய விருப்பம் போல எல்லோரும் ஒரே உறவு என்று ஆகிவிடவில்லை என்பதை அறிவோம். அது மருதத்திணை ஏனைய திணைகளை ஆக்கிரமித்துத் தனது ஊர் எல்லைக்குள் வென்றடக்கி மேலாதிக்கம் பெற்ற செயற்பாடு; அனைத்துப் பிரிவு மக்களும் வேறுபட்டிருப்பதை மீறி ஏற்றத்தாழ்வான உறவு முறைக்கு ஆட்படுத்தப்பட்ட சமூக மாற்றச் செயற்பாடாகும். மேலாதிக்கத்தின் அனைத்து அம்சங்களும் தகர்க்கப்பட்டுப் பொதுவுடைமை சாத்தியப்படும்போது மட்டுமே சாதிகளாக்கப்பட்ட திணைப் பேதங்கள் அற்றுப்போகும். அதுவரையிலான சாதிபேதம் என்பது அடிப்படையில் திணைவாழ்முறை நீடிப்பின் ஒரு வடிவமே; இது வர்க்கப் பிளவடைந்த வர்க்க வாழ்முறையிலிருந்து அடிப்படையில் பல வேறுபாடுகளை உடையது. இது குறித்து தொடர்ந்து வரும் இயல்களில் காண்போம்.

இந்த இயலில் சாதிமுறையின் தோற்றத்தை சுருக்கமாகப் பார்த்துள்ளோம் (உண்மையில் இது தனிநூலாக விரித்துப் பார்க்கப்படவேண்டியது; அதனை வேறொருதளத்தில் பார்ப்போம்). இனமரபுக் குழுக்கள் விவசாய வாய்ப்புடன் சுரண்டலுக்கான சாத்தியம் ஏற்பட்டபோது சாதிகளாகியுள்ளன. விவசாய வாய்ப்பைப் பெற்ற திணைக்குரிய இனமரபுக்குழு மேலாதிக்க யுத்தத்தின் வாயிலாக இந்தச் சாதிவாழ்முறையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

நவீன வரலாற்றின் தொழில்நுட்ப விருத்தியுடன் உலக நாடுகள் எனும் பெருந்திணைகளை மூலதன வாய்ப்புப்பெற்று தேசங்களான ஐரோப்பியத்திணை ஒடுக்குமுறைக்குட்படுத்திய வாய்ப்பு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலிருந்து

சாத்தியப்பட்டது. இன்றைய வரலாற்று இயக்கம் ஒடுக்கும் திணையான ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக ஒடுக்கப்படும் திணைகள் தேச விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துப் பெறும் வெற்றியுடாக சோசலிசத்தைக் கட்டமைப்பதில் உள்ளது.

வர்க்கச் சமூகத்தின் அரசியல் புரட்சிகள் வாயிலாக சமூக மாற்றம் சாத்தியப்பட்டது போன்றதல்ல திணைவாழ்முறைச் சமூகத்தின் அமைப்பு மாற்றங்கள். இந்தப் புரிதலின்றி வர்க்கப் போராட்ட முனைப்பில் கண்டறியப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கப் படைப்பான சோசலிச முறைமையை அப்படியே சாதிச்சமூகத்திலும் தேசிய விடுதலை வாயிலாகப் பெறப்படும் சமூக மாற்றத்திலும் பிரயோகிக்கும் போது நிறையவே இடர்ப்பாடுகளை எதிர்கொள்கிறோம். திணை வாழ்முறையின் வரலாற்றுச் செல்நெறி எவ்வகையில் இயங்காற்றல் பெற்றுள்ளது என்பதைக் கண்டறியும்போது மட்டுமே திணைவாழ்முறை கண்டடையும் சோசலிச அமைப்பு முறைமையைப் படைக்கும் திணை அரசியலுக்கான நுட்பங்கள் குறித்தும் தெளிவுபெற இயலும்.

சாதிகளிடையே அதிகார மாற்றம்

இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் சமஸ்கிருதத்தை மூலமாகக் கொண்டிருப்பன என்ற கருத்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறில் மறுதலிக்கப்பட்டு திராவிட மொழிகளின் தனித்துவம் ஏற்புடையதாகி இருந்தது. தமிழ் மிக அதிகளவில் தனது பண்பைப் பேணி வந்தது மட்டுமன்றி இன்று வாழும் இந்திய மொழிகளில் தமிழில் மட்டுமே தனக்கேயான இலக்கியத் தொடக்கம் இருந்தமையும் கண்டறியப்பட்டது. இந்தத் தனித்துவப் பண்புடன் திணை வாழ்முறை எனும் இலக்கியப் பதிவும் உலக வரலாற்றியலுக்கு புதுமை சேர்த்த ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. புவிப்பிராந்திய அமைவு ஏற்படுத்திய வாழ்முறையைத் தமிழிலக்கியம் பதிவு செய்த பாங்கினைத் திணை என்பதாகவும் அகத்திணை புறத்திணை என்ற வடிவ வேறுபாடுகளாகவும் தமிழிலக்கணம் கருத்தியல் படுத்தித் தந்த அம்சம் இன்று விதந்து பேசப்படுவதாயுள்ளது. இந்தத் திணை வாழ்முறை - கருத்தியல் ஊடாட்டம் என்பவற்றை மீட்டுருவாக்குவதோடு, இன்றைய உலகச் செல்நெறியோடு பொருத்திப் பார்க்கிறபோது எமக்கான அரசியல் இயக்கச் செயற்பாட்டுக்கான புதிய ஒளியைப் பெற்றவர்களாகிறோம்.

உலக வரலாற்றை வர்க்கங்களினதாகவும் வர்க்கப் போராட்டங்களுக்குரியதாகவும் கண்டு வந்த நிலையில் தொடர்ந்து முன்னேற இயலாத தடுப்பு ஒன்றை முகங்கொள்ள நேர்ந்தது. திணை மேலாதிக்கம் வர்க்க பேதத்தைவிட வேறொருவகை வரலாற்றுச் செல்நெறியைத் தொடக்கி வைத்திருப்பதை அறிவதன் வாயிலாக இந்தச் சமூக முறையில் வரலாற்றுப் போக்கு எவ்வாறு அமைந்தது என்பதில் தெளிவுபெற்று இன்று கடக்கப்பட வேண்டிய தடையின் தாற்பரியங்களையும் புரிந்துகொள்ள இயலும் எனக் காண்கிறோம். திணை வாழ்முறைக்கான அரசியல் இயங்காற்றலின் அடிப்படைப் பண்பு வேறுபாட்டை புரிந்துகொள்ளும்போது மட்டுமே ஏகாதிபத்தியத் திணையைத் தகர்த்து சமத்துவம் படைக்க முற்படுகின்ற ஒடுக்கப்படும் திணையொன்றின் தேசவிடுதலை தனக்கான சோசலிசத்தை எவ்வகையில் கட்டமைக்க இயலும் என்பதனைக் கண்டறிந்தவர்களாவோம்.

வர்க்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்து அழிவன

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்அரைப்பகுதியிலும் வர்க்கப்போராட்டங்கள் கூர்மைப்பட்டிருந்த நிலை காரணமாக வரலாற்றின் இயங்காற்றலாக அதை மட்டுமே கருத்தில் கொள்ளும் நிலை நிலவியது. பின்னர் வெளிப்பட்ட தேசிய வடிவிலான திணையொடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டங்கள் வாயிலாக விடுதலையை வென்றெடுத்துச் சமத்துவத்தைக் கட்டமைப்பதற்கும் வர்க்க அமைப்பின் வடிவங்களைப் பிரயோகித்ததன் விளைவாகவே பின்னடைவுகள் ஏற்பட்டன. நடைமுறையில் சில தேசங்கள் தமது அனுபவ வாயிலாகப் புதுவழி காண்கின்றன. இதற்கான வரலாற்று அனுபவம் தமிழர் வாழ்வில் உள்ளமை கண்டறியப்படுதல் அவர்கள் தமக்கான கோட்பாட்டை வகுக்கக் கூடியவர்களாய் இருந்திருப்பர்.

இத்தகைய வேறு வடிவ அனுபவம் உலகால் கண்டறியப்படாமல் போனமைக்கு அதனுள் வாழும் நாம் கண்டுகாட்டத் தவறியமை பிரதான காரணம்; கண்டு தெளிய இயலாத தோற்ற மயக்கம் வர்க்கம் மட்டுமே அடிப்படைச் சமூக

அலகு என வலியுறுத்தப்பட்டமையால் ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. வர்க்க அமைப்பில் இயங்குவதில் இருந்து திணைமேலாதிக்க முறையில் செயற்படுவதில் அடிப்படையாக அமைகிற அம்சம் யாதென்பது கவனிப்புக்குரியது. திணை அரசியலில் திணை மேலாதிக்கப் பிடி தகர்க்கப்படுமே அல்லாமல் எதிரித்திணை அழிக்கப்படுவதில்லை; விடுதலை ஈட்டும் திணை புதிய அமைப்புமுறையை ஏற்படுத்துகிற போது முன்னர் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த திணை அதிகாரம் இழந்த நிலையில் நீடித்து இருக்க இயலும்.

வர்க்க அமைப்பில் எதிரிவர்க்கத்தின் இருப்பு இல்லா தொழிக்கப்படுவதன் வாயிலாகவே அமைப்பு மாற்றத்தைச் சாதிக்க இயலும். கிரேக்கத்திலும் ரோமிலும் அடிமைப் புரட்சியின் பேறாக ஆண்டான் அடிமை என்ற வர்க்கங்கள் இல்லாதொழிந்து நிலவுடைமை என்கின்ற புதிய சமூக அமைப்பு உருவாகியிருந்தது; நிலப்பிரபு - பண்ணையாடிமை எனும் புதிய வர்க்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. தேசிய எழுச்சியுடன் அந்த அமைப்பும் அதற்கான வர்க்கங்களும் இல்லாதொழிந்து முதலாளி - தொழிலாளி எனும் புதிய வர்க்கங்களும் கூலி விவசாயி வர்க்கம் மற்றும் மத்தியதர வர்க்கங்களும் உருப்பெற்றுள்ளன. தொழிலாளர்கள் ஆட்சியதிகாரத்தை வென்றெடுத்து மூலதனத்தைச் சமூகவுடைமை ஆக்கும்போது முதலாளி வர்க்கம் இல்லாதொழியும்; முதலாளித்துவம் மீண்டெழுவதைத் தடுக்கும் வகையில் தொழிலாளி வர்க்கம் அரை அரசு வடிவம் ஒன்றில் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் காலகட்டம் சோசலிச அமைப்புக்குரியது. உலக நாடுகளுக்கிடையிலும் சுரண்டல் அமைப்பு அற்றுப்போய் அனைவரும் உழைத்துண்ணும் வாழ்முறை சாத்தியப்படும்போது அரசு உலர்ந்து உதிர்ந்து தானாக மறைந்துபோகும்; தொழிலாளி வர்க்கமும் பல்வேறுபட்ட மத்தியதர வர்க்கங்களும் வரலாற்று அரங்கிலிருந்து மறைந்துவிடும்.

இவ்வகையில் குறித்த உற்பத்தி முறையொன்றுக்காக உருவாகும் வர்க்கங்கள் அந்தச் சமூக அமைப்புக்குரியதாக

அமைந்து தமக்குள் உற்பத்தி உறவு பூண்டு இயங்குவனவாய் இருப்பது ஒரு வரலாற்றுக் கட்டத்துக்கான இருப்பாகும். நிலவுடைமையாளர், பண்ணையடிமை எனும் உற்பத்தி உறவு நிலவுகிறபோது வேறுபட்ட புவிப்பிராந்தியங்களிடையே வளப்பகிர்வை மேற்கொள்ளும் வகையில் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுப் பரிமாற்றம் செய்வதன் வாயிலாகப் பணத்திரட்சி பெறுகிற வணிக வர்க்கம் ஒன்று வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. அவர்கள் அவசியப்படுகிற மற்றும் புதிய வளங்களை நாடிப் பயணிக்கும் போது போக்குவரத்துத் தேவையின் பொருட்டான விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் ஊக்கப்படுத்தப்பட வேண்டியனவாகின்றன; இதன் பொருட்டு கைத்தொழில் விருத்தி செய்யப்படுவது கட்டாயமாகிறது. தொழில் விருத்தியில் முதலிடப்படும் பணம் மூலதனமாக வளர்வதற்கு சுதந்திரமாக உழைப்புச்சக்தியை விற்கும் தொழிலாளர்கள் அவசியமாகின்றனர். இதன் பொருட்டு நிலப்பிரபு, பண்ணையடிமை என்ற உற்பத்தி உறவு தகர்க்கப்பட்டாக வேண்டும். விடுதலை நாடும் விவசாயிகளான பண்ணையடிமைகள் புரட்சியில் குதித்து பழைய உற்பத்தி உறவைத் தகர்க்கும்போது முதலாளி - தொழிலாளி என்ற புதிய பந்தத்துக்கு ஆட்படும் தேச அமைப்பைக் கண்டடைகின்றனர். இந்தப் பொருளில் தேசியப் பிரச்சனை அடிப்படையில் விவசாயப் (பண்ணையடிமைத் தனத்தைத் தகர்க்கும்) பிரச்சனையாக அமைகிறது. ஆயினும் அதிகாரத்துக்கு வருகிறவர்கள் மூலதனத்தைக் கையகப் படுத்துகின்ற முதலாளி வர்க்கமே. முன்னர் அடிமைப் புரட்சி என்ற வடிவில் ஆளப்பட்டவர்கள் முன்னெடுத்த போராட்டமும் நிலவுடைமையாளர் என்ற புதிய வர்க்க அதிகாரத்தையே நிலைநிறுத்தியிருந்தது.

சமூக அமைப்பொன்றில் அதற்குரிய உற்பத்தி முறையின் பிரதான உற்பத்திச் சாதனத்தை எந்த வர்க்கம் தமது உடைமையாகக் கையகப்படுத்தியுள்ளதோ அந்த வர்க்கம் ஆளும் தரப்பாக உள்ளபோது அந்த உற்பத்தி சாதனம் கொண்டு உழைப்பவர்கள் ஆளப்படும் வர்க்கத்தினராக விளங்குகின்றனர். நிலம் பிரதான உற்பத்திச் சாதனமாக இருந்தபோது அதன்

உடைமையாளர்களான நிலப்பிரபுக்கள் ஆளும் வர்க்கமாயும் பண்ணையடிமைகள் ஆளப்படும் வர்க்கமாயும் இருந்தனர். நவீன சமூகத்தில் மூலதன உடைமையாளர்களான முதலாளி வர்க்கத்தினர் ஆள்வோராக அமையப் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் ஆளப்படும் வர்க்கத்தினராக ஆகியுள்ளனர்.

அனைத்தையும் வாங்க விற்க ஏற்றதான பண்டம் ஆக்கியுள்ளது மூலதனம். ஆன்மீகம், கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, சுகாதாரம், மருத்துவம், விளையாட்டு, பொதுச்சேவைகள், சுற்றுச்சூழல், அன்பு - பாசம் - பராமரிப்பு, கல்வி என நீளும் பட்டியலுக்கான அனைத்துமே வர்த்தகத்துக்குட்படும் பண்டங்கள் ஆகிவிட்டன. இந்தக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போராட முற்பட்ட சக்திகளிடையே ஆயுத வியாபாரம் புரிந்து போர்க்குணத்தைக்கூடப் பண்டமாக்கியுள்ளது மூலதனம். எனில், ஆய்வு உற்பத்திகள் எம்மாத்திரம்?

இன்று வணிகமயமாக்கப்பட்ட கல்விமுறை வாயிலாக வெளிப்படும் பெரும்பாலான ஆய்வுகள் குண்டுச்சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. எமது சமூக அமைப்பின் அடிப்படை அம்சங்களைப் புரிதல்கொள்ள இடந்தராத தோற்ற மயக்கங்களில் ஆய்வாளர்கள் மூழ்கடிக்கப்படுகின்றனர். அதன் மாயவலையில் சிக்க விரும்பாது விடுதலை நாட்டத்துடன் ஆய்வில் இறங்குகிறவர்களை அவர்கள் அறியாமலே சாதிவாதம், இனவாதம், மதவாதம் என்பன திசை திருப்பிவிடும் வகையில் விடயங்களைப் பார்க்கப் பழக்கப்படுத்துகிற முறையியல் மூலதனத்தால் கையாளப்படுகின்றது. இதற்கு ஊடகங்கள் மிகுந்த நேர்த்தியுடன் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மூலதனத்தின் உயர் வடிவிலுள்ள ஏகாதிபத்தியம் உருவாக்கும் கருத்தியல்தான் சாதிச் சமூகத்தில் பிராமணியம் வகித்த பாத்திரத்தை இன்று செயற்படுத்துவதாக உள்ளது. இன்று பிராமணிய எதிர்ப்பை மிகப் புரட்சிகரமாக உச்சாடனம் செய்கிற சிலர் இந்த ஏகாதிபத்தியக் கருத்தியலுக்கு விலைபோனவர்களாய் அமைந்து சாதிமுறை தகர்க்கப்படுவதற்கு விரோதமாக சாதி மோதல்களை வளர்க்கும்

கைங்கரியங்களில் ஈடுபடுவதைக் காண்கிறோம். வர்க்க அமைப்பில் எதிரி வர்க்கம் உள்ளதைப்போல எமது சமூகத்தில் எதிரிச்சாதி இருக்கின்றதா? இருப்பதாகவே அவர்களது செயற்பாடுகள் அமைகின்றன.

அதிகார மாற்றங்களைக் காண்பன சாதிகள்

சாதிச் சமூகத்தில் உற்பத்திச் சாதனம் எந்த வர்க்கத்துக்கு உடைமையாக உள்ளது என்பதாக அல்லாமல் எந்தச் சாதிக் குரியதாகவுள்ளது என்பதிலேயே சமூக அமைப்பின் தன்மை அடங்கியுள்ளது. ஏற்றத்தாழ்வு அமைப்புத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிதர்சனமானபோது கிழார்கள் கையடக்கமான நிலத்தின் உடைமையாளர்களாயினர்; இவர்களை நிலவுடைமையாளர் எனக் குறிப்பிட்டு நிலப்பிரபுத்துவத்துடன் சமதையாகக் கணித்துவிட இயலாது. அப்போதுதான் பிற திணைகளை வென்றடக்கிப் பிறர் உழைப்பைச் சுரண்டுவது சாத்தியமாகியிருந்ததாயினும் பண்ணையடிமைகள் என்ற வடிவில் முழுவடிவிலான சுரண்டலுக்கு உரிய சாதிகள் ஆகப் பழக்கப்படுவதற்கு ஏற்ற உற்பத்திக் கருவிகள், மற்றும் கருத்தியல் விருத்தி வளர்ந்துவிடவில்லை. பிராமணர்களுக்கு நிலம் வழங்கிக் கருத்தியலுக்கான பிரசார வீச்சு அப்போதுதான் தொடங்கியது. ஏர் - கலப்பை உள்ளிட்ட உற்பத்திக்கருவிகளின் விருத்தி கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் வீச்சுடன் வெளிப்பட்டன.

இடைப்பட்ட கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலிருந்தான மூன்று நூற்றாண்டுகள் வணிகப் பெருக்கம் தமிழகத்தின் சமூக அமைப்பை வேறொரு வடிவத்துக்கு மாற்றிப் புனைந்திருந்தது. வணிகச் சாதியே தொழில் ரீதியாக எந்த உயிர்க்கொலையையும் புரிய இடந்தராத புனிதமுடையது எனக் கருத்துரைக்கும் பௌத்தமும் சமணமும் முதல் நிலையிலிருந்த அறநெறிக்காலம் இது. உழவுத் தொழில் மண்ணிலுள்ள உயிர்களைக் கொல்லும் என்பதால் விவசாயத்தைப் பாவப்பட்ட தொழிலாக அவர்கள் கணித்து விவசாயச் சாதிகளைத் தரம் தாழ்த்திக் கருத்துரைத்தனர்.

அந்த வகையில், அறநெறிக் காலத்தின் அரசியல் பொற்குவையுடைய வணிகச் சாதியைப் புனிதப்படுத்தி அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவதாயும் அவர்களுடைய வர்த்தகப் போக்குவரத்துக்கு பாதைகளைச் செப்பனிட்டு வழங்குவது, சுதந்திரமான நடமாட்டத்தை உத்தரவாதப்படுத்துவது என்பவையாகவும் அமைந்திருந்தது. வணிகர் நலன் பேணுவதே அன்றைய அரசியல் என்ற காரணத்தால் விவசாயம் அரசின் கவனிப்பின்றி நலிவடையும் நிலைக்குச் சென்றது; பஞ்சம், பசி, பட்டினி பெருகியபோது நிலம் எனும் உற்பத்திச் சாதனம் தொடர்ந்தும் அரசின் கவனம் பெறாது இருக்க இயலாது எனும் நிலை தோன்றியது.

நிலத்தின் வளம் பெருக்கப்படும் வகையில் நீர்ப்பாசனத்தைத் திட்டமிடவும் விருத்தி செய்யவும் வேண்டியிருந்தது; புதிய உற்பத்திக் கருவிகள் பெருகுவது அவசியமாயிற்று. வேளாண்மை புரிந்த கிழார்கள் வெள்ளாளர்களாகப் பரிணமித்தனர்; பெரும் பண்ணைக்கான விருத்தியுடன் நிலத்தில் உழைக்கும் சாதிகளுடன் உற்பத்திக் கருவிகளைப் படைக்கும் கைவினைச் சாதிகளையும் உடைய புதிய சமூக அமைப்பு அவசியப்பட்டது. இதன் பொருட்டு வெள்ளாளர் அதிகாரம் பெறும் சமூக முறைமைக்கான விவசாய அரசியல் எழுச்சிபெற்றது. அரசின் வடிவம் அதற்கானதாக மாற்றம் கண்டது.

வெள்ளாளர்களும் பிராமணர்களும் நிலப்பிரபுத்துவச் சாதிகளாக சமூக மேலாதிக்கத்துக்கான அதிகாரத்தை வென்றெடுத்தபோது அறநெறிக் காலத்தில் மேலாதிக்கம் செலுத்தியிருந்த வணிகச் சாதி இல்லாதொழிக்கப்படவில்லை; அதிகாரம் இழந்த இரண்டாம் நிலைச் சாதியாக வணிகத்துக்குரிய செட்டிச்சாதி போன்றன நீடித்திருந்தன. உற்பத்தியுறவில் மாற்றம் ஏற்பட்டு புதிய அமைப்பு மாற்றம் ஏற்பட்டவேளையில் பழைய சாதி, வர்க்க அமைப்பில் இடம்பெறுவது போன்று இல்லாதொழிக் கப்படுவதில்லை என்ற இந்த அம்சம் கவனிப்புக்குரியது.

முதலாளித்துவச் சமூக உற்பத்திமுறை மாற்றம் ஏற்பட்ட போது இந்தியச் சமூகத்துக்குரியதாக அதனை உள்வாங்குவதற்கும் சமத்துவ அமைப்பை வென்றெடுப்பதற்கும் முன்னிபந்தனையாக சாதியொழிப்பு நிறைவுபெறவேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. தமிழகச் சூழலில் இக்கருத்தினை முன்னிறுத்திய பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கம் வீறுடன் வளர்ந்து வந்துள்ளது. தமக்கான நிலவுடைமையை வழங்கிய வெள்ளாளர், நாயக்கர் எனும் போராட்டங்கள் ஊடாக நிலப்பிரபுத்துவ உரிமையை வெற்றிகொண்ட சாதியினரையும் கூடச் சூத்திரர்கள் எனப் பிராமணர்கள் இழிவுபடுத்தி வந்த காரணத்தால், அனைத்து சாதியினரதும் எதிரியெனக் கணிக்கப்படும் நிலையேற்பட்டது. பிராமணர் - பிராமணரல்லாதார் என்ற பேதப்பட்ட சாதி மோதலாகச் சுயமரியாதை இயக்கச் செயற்பாடு அமையலாயிற்று.

இவ்வகையில் சாதி மோதலாக அன்றி நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்திமுறை தகர்க்கப்பட்டு “உழுவருக்கே நிலம் சொந்தம்” என்ற உரிமை வென்றெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்னிறுத்திய கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி கூலி விவசாயிகளின் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தது. நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களான பல்வேறு சாதியினரும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் விவசாயிகள் சங்கத்தில் ஒன்றிணைந்து போராடினர். இந்தப் போராட்டங்கள் வாயிலாக உரிமைகளை வென்றெடுத்துத் தந்ததோடு சாதிய இழிவுகளை முறியடித்து முழுமையான பிரசைக்குரிய குடியரிமையை நிலைநாட்டியது கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற நன்றியுணர்வு மேலிட்ட நிலையில் சிலர் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர் என அரசியல் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். அத்தகையவர்கள் குறித்த பதிவினை இந்தியக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) தமிழ் மாநிலச் செயலாளர் ஜி. ராமகிருஷ்ணன் “களப்பணியில் கம்யூனிஸ்ட்டுகள்” எனும் நூலாகத் தந்துள்ளார். பல பங்களிப்புகளை வெளிப்படுத்துகையில் ஜி.ஆர். கூறுகின்ற இக்கருத்து சாராம்சப்படுத்தி ஒட்டுமொத்தப் பணியை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது: “கீழ்த் தஞ்சையில்

மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிராகவும், விவசாயிகளின் கோரிக்கைகளுக்காகவும், விவசாயத் தொழிலாளர்களின் கூலி உயர்வுக்காகவும் போராடியதோடு நிலத்திற்கான போராட்டத்தையும் நடத்தியது. இத்தகைய போராட்டம் தலைஞாயிறு ஒன்றியத்திலும் நடந்தது. 1960களில் துவங்கிய இப்போராட்டம் தொடர்ந்து நடந்தது. தலைஞாயிறு ஒன்றியத்தில் கோடியகநல்லூர் முதலியார் பண்ணையின் உபரிநிலத்தை விநியோகம் செய்திட நடந்த போராட்டத்தில்... இறுதியாக 13. 07. 1976 அன்று சுமார் 40 ஏக்கர் நிலம் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குத் தலா ஒரு ஏக்கர் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது” (ஜி.ராமகிருஷ்ணன், 2015. “களப்பணியில் கம்யூனிஸ்டுகள்”, பாரதி புத்தகாலயம். சென்னை. பக், 166-167).

இன்று மார்க்சிஸ்ட் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி “தீண்டாமை ஒழிப்பு முன்னணி” எனும் அமைப்பினூடாக சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை முதன்மைப் பணிகளுள் ஒன்றாக முன்னெடுக்கிறது. அதன்பேறாக ஜி.ஆர். ‘தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிரான போராட்டம்’ என்ற வடிவில் அறுபதாம் ஆண்டுகளின் இயக்கமும் அமைந்ததாகக் கூறுகிறார். அன்றைய நிலையில் சாதியிழிவுக்கு எதிரான போராட்டமே முதன்மைப்பணி என்று பெரியாரியவாதிகள் கருத்துரைத்தபோது உடைமை மாற்றத்தில் உரிமை பெற்றுப் பொருளாதார விடுதலை பெறும்போது சாதிய இழிவு தானாக மறையும் என்ற கருத்தை மார்க்சியர்கள் வலியுறுத்தியிருந்தனர். இவ்வாறு கோட்பாட்டு நிலையில் விவாதித்தபோதிலும், வர்க்கப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த அந்த விவசாயத் தளங்களில் தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டங்களும் காத்திரமான முறையில் செயற்படுத்தப்பட்டு வெற்றிகொள்ளப்பட்டன என்பதை மறுத்துவிட இயலாது; அந்த வகையில் கொம்யூனிஸ்டுகள் முன்னரும் சாதிய இழிவுகளைத் தகர்க்கும் முனைப்போடு செயற்பட்டார்கள் என ஜி.ஆர். வலியுறுத்துவது நியாயமுடையது.

இன்று சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்துக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதனால் சாதியொழிப்புத்தான் முன்னதாக நடந்தாக

வேண்டும், பின்னரே சமத்துவத்துக்கான போராட்டம் சாத்தியமாக இயலும் என்ற பெரியாரியக் கருத்தை மார்க்சியர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பொருள்கொள்ள இயலாது. இன்றும் சாதி ஒழிப்பே உடனடிப்பணி என்ற கோட்பாட்டுடன் தலித்தியவாதிகளும் பெரியாரியர்களும் இயங்குகின்றனர். அவ்வகையிலான பெரியாரிய நூல் ஒன்றுக்கான உதாரணமாக ஜெயராணியின் “ஜாதியற்றவளின் குரல்” அமைகிறது. சாதியோடுக்கு முறைக்கு எதிராகவும் பெண்ணோடுக்குமுறைக்கு எதிராகவும் மிகக் காத்திரமான போர்க்குரலை அவர் முன்வைக்கிறார். அவை வென்றெடுக்கப்பட பெரியாரியாரியமே வலுவான ஆயுதம் என்கிறார். சாதி ஒழிந்துவிடுவதற்கு ஒவ்வொருவரும் தன் சாதியிலிருந்து நீங்கிவிட வேண்டும் என்பதோடு தன்னை சாதி நீக்கம் செய்து அறிவிக்கிறார். ஆயினும் நூலின் ஓரிடத்தில் தலித் பெரியவர் ஒருவரது இந்தக் கருத்தையும் அவர் தரத் தவறவில்லை: “இன்றைக்கு சாதி கேக்காத இடம் எது சொல்லுங்க பாப்பம்? எங்கயும் சாதி இருக்கு. எல்லாத்துலயும் சாதி இருக்கு. சாதி பிடிக்கலன்னா சொல்லாம இருக்கலாமே தவிர, சொல்லாம இருந்தாக்க சாதி இல்லாமப் போயிடாது. நானும் நீங்களும் சாகிறவரை இருக்கும். ஏன்? நம்ப புள்ளைங்களும், ஒங்க புள்ளைங்களும் சாகிற காலம் வரைக்கும் இருக்கும்” (ஜெயராணி, 2013. “ஜாதியற்றவளின் குரல்”, கருப்புப் பிரதிகள். சென்னை. ப. 201).

இவ்வகையில் வாழ்வனுபவத்திலிருந்து தலித் பெரியவர் ‘மிக எதார்த்தமாகச் சொல்வதாக’ எடுத்துக்காட்டும் ஜெயராணி, “இருக்குமா? இருக்கக்கூடாது. இருக்கவிடக்கூடாது” என்ற தனது பிரகடனத்துடன் அந்தக் கட்டுரையை முடித்திருப்பார். அவர் விருப்பங்கொள்வதைப் போல சாதியை உடனடியாக ஒழித்துக் கட்டிவிட இயலுமா?

சாதிகளையன்றிச் சாதி ஆதிக்கங்களை ஒழித்தல்

வர்க்கச் சமூகம் ஒன்றில் அமைப்பு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டபோது பழைய வர்க்கங்கள் ஒழிந்து புதியன தோன்றியிருந்தன. மாறாக,

சாதிச் சமூகத்தில் அமைப்பொன்றின் ஆதிக்கச்சாதியானது சமூக மாற்றம் ஏற்பட்டபோது அழிந்துபோய்விடவில்லை; அதிகாரம் இழந்த நிலையில் தொடர்ந்தும் இருந்து வருவதாக உள்ளது என்பதைக் கண்டோம்.

பாட்டாளி வர்க்கம் சோசலிசத்தை முன்னெடுக்கும் ஆரம்பப் படிநிலையிலேயே ஒரு வர்க்கமென்ற வகையில் முதலாளி வர்க்கத்தை இல்லாதொழித்துவிடும். சாதிச் சமூகம் ஒன்றில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த சாதிகளின் அதிகாரங்கள் ஒழிக்கப்படுவதற்குப் போராட வேண்டுமேயல்லாது அந்தச் சாதிகளையே எதிரிகளாகக் கருதி, அவை அழித்தொழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகப் போராட இயலாது. சாதிகள் நிலவிய போதிலும் எந்தவொரு சாதிக்கும் புனிதச் சாதியாக வழங்கப்பட்டுவந்த சலுகைகள் தொடர்ந்து நீடிக்க இடந்தரக்கூடாது. அதேவேளை, சாதிகளிடையே நிலவிவந்த ஏற்றத்தாழ்வைத் தகர்த்து சமத்துவத்தை எட்டுவதற்கு ஏற்றதாக தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடுகள் அவசியமானவை. அது நீடித்து வந்த அநீதி, புறக்கணிப்புகள் என்பன ஒழிக்கப்பட்டு சமூக நீதி நிலைநாட்டப்படுவதற்கான செயல் ஒழுங்குகளுக்கு உட்பட்ட ஒரு நடவடிக்கை.

ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக நியதிகள் முற்றாக ஒழியும்போதுதான் சாதிகள் மறைந்தொழியும். அதனை வென்றெடுக்க ஏற்றவகையில் சாதியமைப்பு, படிமுறை வரிசைப்படுத்தும் சாதியம் என்பவற்றுக்கு எதிராகப் போராடுவது அவசியமானதாகும்.

08

பண்பாட்டுப் புரட்சியில் சாதியவர்க்கம்

கூர்மையான அரசியல் போராட்டங்கள் முதல்நிலை வகித்து இடம்பெறும் புரட்சிகள் வாயிலாகச் சமூக மாற்றங்கள் நிகழ்வது வர்க்க அமைப்புக்கான நியதி. அவ்வகையிலான கொந்தளிப்பான அரசியல் நிகழ்வுகள் ஆசிய நாடுகளில் வெளிப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆசியாவுக்கான பொருளாதாரக் கட்டமைப்பும் வேறுபட்டுள்ளது. இந்த ஆசிய உற்பத்தி முறையில் தனக்குள் உற்பத்தி உறவு, உற்பத்தி சக்தி என்பவற்றிடையே முரண் வளர்ந்து புரட்சி வாயிலாக சமூக மாற்றம் ஏற்படும் வகையில் அமைந்திருக்க வில்லை என்றும் அதன் காரணமாக இங்கு வரலாறு படைக்கப்படவில்லை என்றும் முன்னர் கருத்துரைக்கப்பட்டு வந்தது. ஆயினும், முகமது நபி மதப்புரட்சி வாயிலாக அரபு மண்ணில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தார் எனும் அவதானிப்பு கார்ல் மார்க்சிடம் இருந்தது. மதத்தினூடாகச் சமூக மாற்றத்தை எவ்வகையில் சாதிக்க இயலுமாயிற்று என்பது பற்றி ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டுமெனக் கூறியுமிருந்தார். பின்னரான காலம் கூர்மையான வர்க்கப் போராட்டங்கள் உலக வரலாற்று உலைக்களத்தின் இயங்காற்றலாக இருந்தமையினால் மதத்தின் ஊடாக ஏற்படத்தக்க சமூக மாற்றங்கள் குறித்த தேடல்கள் இடம்பெறாமற் போயிற்று. முழுச் சமூக சக்தியின் (திணை)

ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் வாயிலாக இயங்க வேண்டியுள்ள எமது சூழல் இத்தளத்தில் தேடல்களை மேற்கொள்ளத் தூண்டியுள்ளது.

சாதியமைப்பில் சாதிகளிடையே அதிகார மாற்றம் ஏற்படுவதன் பேறாக சமூக அமைப்பு மாற்றம் நிகழ்ந்து வந்தமையைக் கண்டோம். இந்தச் சாதிகள் ஒவ்வொன்றின் உள்ளே அனைத்து மக்களும் ஒரே வாழ்நிலை உடையவர்களாக இல்லை; சாதியினுள் வர்க்க வேறுபாடு உள்ளது. இது எந்தவகையில் சமூக மாற்றச் செல்நெறியில் தாக்கம் விளைக்கிறது என்பது கவனம் செலுத்தப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். அதிகார மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் புரட்சிக்கட்டம் பண்பாட்டு வடிவத்தை ஏன் எடுக்கிறது என்பதும் புரிதலுக்கு உட்பட வேண்டியதாகும்.

பண்பாட்டுப் புரட்சி

பொதுவாக, மார்க்சியர்கள் பொருளாதார அடித்தளம் - மேற்கட்டுமானம் என்பதற்கு அழுத்தம் கொடுத்து பொருளாதார முறைமையே பிரதானம் அதன் மேற்கட்டுமானமாக வெளிப்படும் பண்பாடு பொருளாதாரமுறை மாற்றத்துக்கு அமைவாக மாறிக்கொள்வது எனக் கூறிவந்ததுண்டு; பண்பாட்டை இரண்டாம் நிலைப்படுத்தி வந்ததன் பாதகங்கள் உணரப்பட்டபோது இயங்கியல் போக்கில் பொருளாதார அமைப்பின் வெளிப்பாடாகப் பண்பாடு அமைந்த போதிலும், அது தீர்மானிக்கும் சக்தியாக அமைந்து பொருளாதார முறைமீது தாக்கம் செலுத்தும் முதல்நிலை அம்சமாகும் சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளமையும் ஏற்கப்பட்டுள்ளது. அதன் காரணமாக மார்க்சிய அமைப்புகள் பண்பாட்டு இயக்கங்களை வலுமையானவையாக அமைத்து வருகின்றன.

இது வர்க்க அமைப்புச் சார்ந்த தேடலுக்கு உட்பட்டது. மற்றுமொரு சமூக முறைமையாக இனமரபுக் குழுக்கள் தகர்ந்து வர்க்கமாகிவிடாமல் இனமரபுக்குழுப் பண்பு நீடிக்கும் திணை அரசியலுக்குரிய சாதியமைப்பில் பண்பாடு சமூக மாற்றத்தில்

முதன்மை வடிவம் வகிப்பது வேறொரு விடயமாகும். அங்கே அரசியல் புரட்சி தீர்மானிக்கும் சக்தியாக இருந்து சமூக அமைப்புமாற்றம் ஏற்பட்ட பின்னர் புதிய அமைப்புக்கான பண்பாடு எழுச்சிகொள்ளும். புரட்சிக்கு முன்னரே அத்தகைய மாற்று அமைப்புக்கான பண்பாட்டுக்கூறுகள் வெளிப்பட்ட போதிலும் பண்பாட்டுப் புரட்சியாக அமைகிற அளவில் அது வீறுகொள்வதில்லை. அதைவிடவும் அங்கே அரசியல் வடிவிலான போராட்ட வடிவங்களே காத்திரமான பாத்திரத்தை வகித்திருக்கும். அங்கே நிலப்பிரபுத்துவத்தை வீழ்த்தும் புரட்சிக்கு அரசியல் எழுச்சி சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் முதன்மை வகித்தன; ரூசோ போன்ற சமூக, அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் தாக்கம் செலுத்தியவர்களாக இருந்தனர். கிறிஸ்தவத்தை முதலாளித்துவத்துக்கு ஏற்ப மாற்றும் புரட்டஸ்தாந்தம் முதலாளித்துவம் அதிகாரத்தைப் பெற்ற பின்னர் வீறுகொள்ள முடிந்ததே அல்லாமல் முதலாளித்துவத்துக்கான புதிய மதம் புரட்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை.

மாறாக சாதியமைப்பில் புதிய அமைப்பின் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் ஒன்றான புதிய மதம் முன்னதாக உருப்பெற்று முன்னெடுக்கும் புரட்சிகரச் செயற்பாடுகள் அரசியல் வடிவத்தை மாற்றுவதனுடாகப் பொருளாதார முறைமையைப் புதிய வடிவிலானதாக ஆக்கும் வரலாற்று இயக்கப்போக்கொன்று செயற்பட்டு வந்துள்ளது. சிந்துவெளிப் பண்பாட்டின் பூசகர்களும் ரிக்வேதப் பிராமணர்களும் இணைந்து உருவான பிராமண மதம் வெற்றிகொண்டு ஆளும் சாதிகளின் உடைமைகளை நியாயப்படுத்தும் கருத்தியலை முன்வைத்தது. இவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்த பிரதேசங்களின் வளங்களைச் சுரண்டுவது இவர்களுக்கான பிறப்புரிமையாகக் கடவுளால் அருளப்பட்டது எனப் பிராமண மதம் கருத்துரைத்தது; ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்கள் படியிறக்கத்துடன் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட சாதிகளானதும் கடவுளின் ஏற்பாடு என்றனர்.

சமூகப் படிநிலையில் பிராமணர்களுக்கும் சத்திரியர்களுக்கும் அடுத்த நிலையில் இருந்த வைசியர்களை புனிதமான சாதியினர்

என எடுத்துரைக்கும் பௌத்தமும் சமணமும் கி.மு. 6ம் நூற்றாண்டில் எழுச்சியுற்றதானது, வணிகச்சாதி பொருளுற்பத்தி முறையின் உயர்நிலையை அடைந்திருந்ததன் காரண காரணியாகும். அந்த மதங்கள் ஆட்சியாளர்களை (சத்திரியர்களை) தம் மதத்தினராக ஆக்கியமை வணிகச்சாதியின் வர்த்தகச் செயற்பாடுகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கும் பொருட்டாகவே. இந்தியா முழுமையும் வணிகர்கள் சுதந்திரமாக ஊடாடும் வாய்ப்பு பௌத்த - சமண எழுச்சியினால் சாத்தியப்பட்டு கி.மு. 6ம் - 4ம் நூற்றாண்டு இடைக்கட்டத்தில் இந்தியா பண்பாட்டு ஒருமைபெற வழிகோலியது (கி.மு. 4ம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வரை இம்மதங்கள் பரவலடைந்திருந்தன). பௌத்தம் காலகதியில் உலக மதங்களில் ஒன்றாக ஆகியுள்ளதையும் காண்கிறோம்.

பௌத்தத்தின் எழுச்சி வாயிலாக சமூக மாற்றம் நடந்தேறியிருந்தது என்பதை இந்தியாவின் முதல் மார்க்சியர்களில் ஒருவரான எம்.என். ராய் வலியுறுத்தியிருந்தார். பிராமணர்களின் அதிகாரத்தைத் தகர்த்து புதிய சமூக பண்பாட்டு எழுச்சியைப் பௌத்தம் ஏற்படுத்தியது எனக்கூறியதோடு, மதம் ஊடாக ஒரு புரட்சி நடந்திருப்பதைக் கவனங்கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் எம்.என். ராய் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். ஆயினும் கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் பிராமண மதம் மீண்டும் எழுச்சிகொண்டு பௌத்தத்தை வீழ்த்தியதன் காரணமாக இந்தியாவில் பிற்போக்குவாதம் மேலோங்கிவிட்டது என அவர் கூறுவதையும் காண்கிறோம்; அக்காலத்தின் மற்றொரு உற்பத்தி உறவு மாற்றம் ஏற்பட்டமையைக் கவனங்கொள்ளாத காரணத்தாலேயே இந்த மாற்றத்தை எம்.என். ராய் பிற்போக்கின் எழுச்சியென அடையாளப்படுத்த நேர்ந்தது.

கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் நிலப்பிரபுத்துவம் புதிய அமைப்பு மாற்றத்துக்கு உரியதாக வர உதவியது பிராமண மதமல்ல. கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டு முதலே புதிய மதமாக இந்து சமயம் எழுச்சி கொள்ளும் மாற்றத்துக்கான கருத்தியல்கள் வெளிப்படத் தொடங்கியிருந்தன. மனுதர்ம சாத்திரம், அர்த்த சாத்திரம், காமசூத்திரம், பகவத்கீதை என்பன புதிய இன மரபுக்குழுக்களை

இணைத்த புதிய மத வடிவத்தை ஏற்படுத்தும் கருத்தியல்களை வளர்த்து வந்தன. இதன் பேறாக புதிய சமூக முறைக்கான சமூக மாற்றப் புரட்சியின் வடிவமான இந்து சமயம் வெளிப்பட்டது. வட இந்தியாவில் வைணவ மதமாக உருப்பெற்றது பிராமண மதத்தில் மிகக் குறைந்த இடம்பெற்றிருந்த விஷ்ணுவின் அதே தோற்றத்தின் விசுவரூபமல்ல. பிராமண மதத்தில் பல கடவுள்களில் விஷ்ணு ஒருவர். அந்த மதத்தில் வேதாந்தக் கருத்தாடாக பிரமம் பெரிய அளவில் பேசப்பட்டாலும் சமூக இயங்காற்றல் அனைத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் முழுமுதற் கடவுளாக பிரமம் வெளிப்பட்டிருக்கவில்லை. அது பிராமணர்களின் ஒரு பிரிவினர்க்கு மட்டுமுரியதான கடவுட் கோட்பாடு. வைணவம் முன்னிறுத்திய விஷ்ணு பிராமண மதம் கூறிய வடிவத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு, பிரமம் பற்றிய கருத்து நிலைகளையும் விட வேறானதொரு முழுமுதற் கடவுளாக (பரம்பொருளாகக்) காட்டப்பட்டவர்.

இவ்வகையில் சமூகத் தளங்களின் அனைத்து மட்டங்களினாலும் ஒரு பெரும் கடவுளாக ஏற்கப்படுவதற்காக, சமூகத்தினின்றும் பிரிந்திருக்கும் பிராமண மதத்தின் நிலையை மாற்றும் வகையில், பல்வேறு இன மரபுக்குழுக்களின் கடவுள்களான நாராயணன், வாசுதேவன், பலராமர், கிருஷ்ணர் போன்றவர்களையும் இணைத்த வடிவமாகப் புதிய பண்புமாற்றத்தோடு பரிணமித்த விஷ்ணுவே கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் வெளிப்பட்ட வைணவ மதத்துக்கு உரியவர் (இது குறித்து சுவீரா ஜெய்ஸ்லால் “வைணவத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” எனும் நூலில் விளக்கியுள்ளார்). இந்த மாற்றம் வடஇந்தியாவில் நடந்து ஒரு நூற்றாண்டின் பின்னர் தமிழின் திணைகளில் ஒன்றான முல்லைக்கு உரிய திருமாலுடனும் விஷ்ணு கலப்படைந்து தமிழ் வைணவ மதம் கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் இயங்காற்றல் பெற்றிருந்ததை அறிவோம்.

தமிழகத்தில் வைணவத்தை விடவும் சைவம் பெரிய நிலவுடைமையாளர்களது மதமாகத் தோன்றி வளர்ந்தது.

சைவத்தின் சிவன் பிராமண மதத்தில் முன்னர் மிகமிகக் குறைந்த அளவில் கூறப்பட்ட வடிவில் இல்லை. கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டில் காரைக்கால் அம்மையாரால் தொடக்கி வைக்கப்படுகிற சிவ வழிபாட்டுக்கான கடவுள் பல இனமரபுக் கடவுளர்களின் இணைந்த வடிவம். பாசுபதர், காளாமுகர், பைரவர், கபாலீஸ்வரர் எனப் பலதரப்பட்ட கடவுளரின் ஒன்றித்த வடிவே இந்தச் சிவன். சுடலைப்பொடி பூசிய ஆண்டிகளின் கடவுளையும் உள்வாங்கிய காரணத்தினாலேயே அனைத்து மக்களாலும் பரம்பொருளாக அங்கீகரிக்கப்படும் கடவுளாகச் சிவனால் பரிணமிக்கமுடிந்தது. ஒரு நூற்றாண்டின் முன்னர் வடக்கில் விஷ்ணு பெற்ற பரிணமிப்பு வடிவத்தை ஒத்தது இது. ரோம் ஆக்கிரமித்திருந்த அரபு மண்ணின் அடிமைகள் மத்தியில் வணங்கப்பட்ட ஜேசுகிறிஸ்துவை முன்னிறுத்தி ஐரோப்பாவின் நிலப்பிரபுத்துவ மதமாக கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் கிறிஸ்தவம் உருவானதை ஒப்புநோக்க இயலும்.

கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டில் காரைக்கால் அம்மையார் வாயிலாக சைவ எழுச்சிக்கான தொடக்கம் ஏற்பட்ட நூறு ஆண்டுகளில் நாவுக்கரசர், ஞானசம்பந்தர் போன்றோரால் பக்திப் பேரியக்கம் மிகுந்த எழுச்சியுடன் முன்னெடுக்கப்படலாயிற்று. பாண்டிய பல்லவ அரசர்கள் வணிகர் நலனை வலியுறுத்தும் சமண சமயத்தைப் பின்பற்றியதன் காரணமாக விவசாயத்துக்கான அரசியல் செயற்பாடு இல்லாதிருந்த காலம் அது; சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகப் பாடிப்பரவிய பக்திப் பேரியக்கம் விவசாயிகளை அணிதிரட்டிய நிலையில் அரசர்கள் சைவத்தை தழுவ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். பௌத்தமும் சமணமும் அவர்களது மடங்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கிடைத்த நிலங்களைக் கொண்டிருந்த சிறு நிலவுடைமையாளர்களாக இருந்தனர் - அவர்களுக்கு எதிரான பெருநிலவுடைமையாளர்களான சைவசமயத்தவர்களது ஆக்கிரமிப்பே இந்த எழுச்சி என மே.து. ராசுகுமார் கூறுவார். பௌத்தம் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கான மதமாக மாற்றம் பெற்றுப் புத்தரை இந்துசமயத்தின் முழுமுதற் கடவுள்போல ஆக்கியிருந்தது. அதன் காரணமாக இந்திய நிலப்பிரபுக்களுக்கு அதைவிடச் சிறந்ததான இந்துமதம் வந்தமைந்தபோது இந்தியாவில் பௌத்தம்

காணாமல் போய்விட்டாலும் இந்தியாவுக்கு வெளியே பிராமணரில்லாத இந்துமத வடிவத்துக்கான பௌத்தம் பரவலடைந்து உலக மதமாக ஆக முடிந்தது. மாறாக, சமணம் இறுக்கமான வணிகச் சாதி நலன் பேணும் மதமாகத் திகழ்ந்த காரணத்தினாலேயே இந்தியாவில் தொடர்ந்தும் நீடித்து இருக்க இயலாமாயிற்று. பக்திப் பேரியக்கத்தால் மதம் மாறிய பாண்டியனும் பல்லவ மன்னனும் சமண சமயத்தவர்கள் என்பது கவனிப்புக்குரியது. புத்தர் வலியுறுத்திய இயங்கியல் அணுகுமுறை கைவரப் பெற்ற பௌத்த சிந்தனையாளர்கள் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கான கால மாற்றத்தோடு பௌத்த மதத்தை நிலவுடைமையாளர் கருத்தியலுக்கு ஆட்படுத்திவிட்டதைப்போல சமணம் மாறுவதற்கு முற்படவில்லை; இரண்டாம் நிலைக்கு வீழ்த்தப்பட்டாலும் வணிகச் சாதியின் இறுக்கமான ஒரு பிரவினர் தமிழகம் உட்பட இந்தியா முழுமையிலும் தொடர்ந்து இன்றுவரை சமணசமயத்தைப் பின்பற்றுகின்றனர் என்ற வகையில் மதம் மாறிய பாண்டிய பல்லவ மன்னரிருவரும் சமணத்தின் வாயிலாக வணிக நலனைப் பேணியமை உறுதியாகின்றது எனலாம்.

தவிர, பௌத்த சமண மடங்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்த நிலங்கள் கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கான உற்பத்திச் சாதனமாகப் பயன்பாடு கொள்ளவில்லை. சைவத்தைப் பின்பற்றியவர்களும் முந்திய கிழார்களின் தொடர்ச்சியாக இருந்த சிறு விவசாயப் பிரிவினரே அல்லாமல் பெரு நிலப்பிரபுக்கள் அல்ல. விவசாயத்துக்கான அரசியலுக்கு அரசர்கள் மாறிக் குளம், ஆறு என்பன சார்ந்த நீர்ப்பாசனத்துக்கு முக்கியத்துவமளித்ததோடு மண்வெட்டி, ஏர் - கலப்பை போன்ற உற்பத்திக் கருவிகளின் விருத்திக்கு ஏற்பாடு செய்யும் சமூக முறைமைகளில் கவனம் செலுத்திய பின்னரே கிழார்களின் விவசாயம் என்ற தளத்திலிருந்து பெரு நிலப்பிரபுத்துவத் தளத்துக்கான வளர்ச்சி எட்டப்பட்டது. இத்தகைய வளர்ச்சி பெறத் தக்கவர்கள் சைவத்தை ஆதரித்தபோது சிறு நிலப்பிரபுத்துவமாய் வளர்ந்தவர்கள் வைணவத்தைப் பின்பற்றினார்கள் என்பதே தமிழக வரலாறு எடுத்துக்காட்டும் அம்சமாக உள்ளது (வட இந்தியாவில்

பெருநிலப்பிரபுத்துவத்துக்கானதாக வைணவம் உள்ளபோது சிறு நிலவுடைமையாளர்களுக்கானதாக சைவம் காணப்பட்டது).

தமிழகத்தின் அந்தப் பக்திப் பேரியக்கத்தின் வாயிலாக வணிகச்சாதி அதிகாரத்தை இழந்து விவசாயச் சாதியினரான வெள்ளாளர்களது அதிகாரம் ஏற்பட்டது பற்றி க. கைலாசபதி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் (பார்க்க: பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்). இவ்வகையில் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு உறுதிப்பட்ட பின்னர் கி.பி. 9 கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தை ஒரு குடையின் கீழ் ஆட்சிப்படுத்திய சோழ மன்னர்கள் தமது கல்வெட்டுகளில் வெள்ளாளர் புனிதமான சாதியினர் என்ற பரப்புரையைப் பதிவுசெய்து எழுதிவைத்தனர். மனுதர்ம சாத்திரம் பிராமணர்களுக்கு வழங்கிய சலுகைகள் போன்றன இங்கு வெள்ளாளர்களுக்குமுரியதாக வலியுறுத்தப்பட்டன. இதன்பேராக, 13ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் வேறெந்தச் சாதியினருக்கும் வந்தமையாத தனித் தத்துவமாய்ச் சைவசித்தாந்தம் சமஸ்கிருதம் சாராத மொழியில் (தமிழில்) வெளிப்பட இயலுமாகியது.

வணிகச் சாதியே புனிதமானது என வலியுறுத்தப்பட்ட தளத்தில் விவசாயச் சாதிக்கான பண்பாட்டுப் புரட்சி வாயிலாக ஏற்பட்ட சமூக அமைப்பு விவசாயச் சாதியைப் புனிதமாகக் கட்டமைத்திருக்கிறது. இதற்கு எதிரான வலுமையான பண்பாட்டு இயக்கங்கள் எந்தச் சாதியும் புனிதமானதுமல்ல எனவையும் தீட்டுக்குரியனவுமல்ல எனப் போராட வேண்டிய தேவை இன்றைய ஜனநாயக அமைப்புக்கு உரியதாகி உள்ளது. சாதிகள் அனைத்தும் சமமானவை என்ற நிலை சோசலிச அமைப்பின் இறுதிப் படிநிலையில் உறுதியாகும் போது சாதிகள் அற்றுப்போகும்; இவ்வகையில் சாதியொழிப்பு என்பது பூரணமான பொதுவுடைமை வெல்லப்படும் காலத்தில் முழு நிறைவாகும் சமூகப் பணியாகும்.

சமூக மாற்றத்தில் சாதிய வர்க்கம்

இந்தியச் சமூக அமைப்பின் அடிப்படை வேறுபாட்டினை மனங்கொண்டவாறு இதன் கடந்தகால இயக்கப்போக்கு இன்னமும் வரலாற்று அறிஞர்களால் எழுதப்படவில்லை. “இந்தியச் சமுதாயத்தில் நீண்ட காலமாகவும், மிகப் பிடிவாதமாகவும் நீடித்திருக்கும் முதலாளித்துவத்திற்கு முந்தைய அமைப்புக் குறித்த மார்க்சின் புரிதலை செழுமைப்படுத்துவதற்கு இந்திய வரலாறு குறித்து மிக வேகமாகக் கிடைத்துவரும் உண்மைத் தரவுகளை அறிவியல் ரீதியான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி, மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரையிலுமான இந்திய வரலாற்றை மறுகட்டமைக்க முயற்சிப்பது இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்யும் மார்க்சிய அறிஞர்களின் கடமையாகும்” என நம்பூதிரிபாட் வலியுறுத்துவார் (இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட், 2010. “வரலாறு சமூகம் நில உறவுகள்”. தமிழில்: அசோகன் முத்துசாமி, பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை. ப. 29).

இந்தியச் சமூகத்தின் பிரத்தியேகத் தன்மையை வலியுறுத்தியவாறு கடந்தகாலம் குறித்த மீள்பார்வையைச் செலுத்துவதோடு சமகாலச் சமூக மாற்ற நடைமுறைகளைச் செயற்படுத்திய அனுபவங்களையும் எழுத்தாக்கியுள்ள மார்க்சிய அறிஞராகவும் செயற்பாட்டாளராகவும் நம்பூதிரிபாட் விளங்குகிறார். “உண்மையில், மார்க்சிய சொல்லாடலின்படி அறியப்படும் ஆதிப்பொதுவுடைமைச் சமுதாயம், அடிமைச் சமுதாயம் மற்றும் நிலப் பிரபுத்துவச் சமுதாயம் என்றழைக்கப்படும் குறிப்பிட்ட வகை சமுதாய அமைப்புகளில் எளிதில் பொருந்திப்போவது சாதிய முறையின் அடிப்படையிலான இந்தியச் சமுதாய அமைப்பின் தனிச்சிறப்புமிக்க அம்சங்களில் ஒன்றாகும். இனக்குழு அமைப்பு மற்றும் இனக்குழு உணர்வுகளின் கூறுகளை அதிலிருந்து எழும் சாதிய அமைப்பு மற்றும் சாதி உணர்வில் காணமுடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால் இனக்குழுச் சமுதாய அமைப்பு முற்றிலும் அழிக்கப்படாமல் இன்னமும் நீடித்திருக்கும் ஒரு சமுதாயத்திற்குள் இருக்கும் ஒரு சமூக அமைப்பு வடிவமே சாதி. இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் மேல் சாதி அமைப்புப் பொருத்தப்பட்ட

விதமும், சாதி அமைப்பின் படிநிலையில் உயர்வு தாழ்வு உறவுகள் நிறுவப்பட்ட விதமும் இந்த அமைப்பு ஆண்டான், அடிமை என்று எதற்காகப் பிரிக்கப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்திற்கு சேவை செய்வதை எளிதாக்குகின்றது. மீண்டும் அடிமை முறையிலிருந்து நிலப்பிரபுத்துவக் கட்டத்திற்கு மாறிச் செல்ல சமுதாயம் கனிந்திருந்த போது நிலப்பிரபுவிற்கும் விவசாயிக்கும் இடையிலான உறவை மூடி மறைப்பதற்கு சாதியை எளிதாகப் பயன்படுத்த முடிந்தது” என அவர் எடுத்துக்காட்டுவதை அவதானிக்க இயலும் (நம்பூதிரிபாட், பக். 94-95).

அடிப்படையில் சாதியை அப்படியே வர்க்கமாகக் காண்பதால் நிலப்பிரபு - விவசாயி (பண்ணையடிமை) உறவு சாதிகளாக ‘மூடிமறைக்கப்படுவதாக’ அவர் கூறுவது கவனிப்புக்குரியது. எமக்கானது வேறுபட்ட சமூக முறை என வலியுறுத்துகின்ற நம்பூதிரிபாட் கூடச் சாதியை வர்க்க வடிவமாகக் காணும் மயக்கத்துக்கு ஆளாகி விடுகிறார். எமக்கான சமூக மாற்றங்கள் பண்பாட்டுப் புரட்சிகளால் அமைந்தது என்பதை மிகச் சரியாக எடுத்துரைக்கும்போது வரலாற்றியலாளர்கள் வர்க்கவாத நோக்கோடு எழுதிய தவறைக் கடக்க இயலாதவராக நம்பூதிரிபாட் காணப்படுவதற்கு இக்கருத்து எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது: “வரலாற்றில் இந்திய மக்கள் நடாத்திய வர்க்கப் போராட்ட வடிவங்களில் ஒன்று, முதலில் இந்து மதத்திலிருந்து பவுத்தத்திற்கும் சமணத்திற்கும், பின்னர் இஸ்லாமிற்கும் கிறித்துவத்திற்கும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக மதம் மாறியதாகும். பவுத்த, சமண மதங்களின் எழுச்சியானது ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகள் நடாத்திய வர்க்கப் போராட்டத்தின் ஒரு வடிவம் என்றும், வேதாந்தத் தத்துவத்தின் ஆதரவாளர்களால் பவுத்தத்திற்கும் சமணத்திற்கும் ஏற்பட்ட தோல்வியானது, மேல்சாதிகள் தங்களது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைத் தோற்கடித்ததாகும் என்றும் தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாயா சுட்டிக் காட்டும்போது இதை (மதமாற்றம் ஒரு வர்க்கப் போராட்ட வடிவம்) ஒரு ஆரம்பக் கட்ட கருத்தாகக் குறிப்பிடுகிறார்” (நம்பூதிரிபாட், ப. 51).

இரண்டாயிரத்து ஐநூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் பௌத்தத்தாலும் சமணத்தாலும் வீழ்த்தப்பட்டது பிராமண மதமேயன்றி இந்துமதமல்ல; கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டில் பௌத்தத்திற்கும் சமணத்திற்கும் ஏற்பட்ட தோல்வி 'வேதாந்தத் தத்துவத்தின் ஆதரவாளர்களான' பிராமண மதத்தினரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல என்பதோடு ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைத் தோற்கடித்த ஒன்றுமல்ல. ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளின் கடவுளரையும் இணைத்த இந்துமதம் எனும் புதிய மதம் வணிக மேலாதிக்கத்தைத் தகர்த்து நிலப்பிரபுத்துவச் சமூக அமைப்பு மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய முற்போக்கான செயற்பாடு அது. இரு தடவைகளிலும் ஏற்பட்ட சமூக அமைப்பு மாற்றங்கள் கவனங் கொள்ளப்படாமல் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து (தலித்தியவாதத் தாக்கத்துடன்) பார்க்கப்படுவதனால் இந்தத் தவறு ஏற்படுகிறது. கி.பி. 4, 5 ஆகிய இரு நூற்றாண்டுகளில் முறையே வடக்கு மற்றும் தெற்கு இந்தியப் பிராந்தியங்களில் வணிக அதிகார அரசியல் முறையை வீழ்த்துவதற்காக நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகள் "ஆவுரித்துத் தின்று உழலும் புலையரையும்" ஐக்கியப்படுத்திப் போராடியதன் வாயிலாகத் தமது அதிகாரத்தை வென்றெடுத்திருந்தனர். இத்தகைய வலுவான ஐக்கியத்தை வடஇந்தியாவை விடவும் தமிழகம் பக்திப் பேரியக்கம் வாயிலாகக் கட்டியெழுப்பி வீறுமிக்க சமூக இயங்காற்றலை வெளிப்படுத்தியதன் தொடர்ச்சியாக ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து எழுச்சிபெற்ற சோழப் பேரரசு கங்கைமுதல்கடாரம்வரை தமது வெற்றிக்கொடியை நிலைநாட்ட வழிவகுத்தது; பௌதீக வாழ்வியலில் மட்டுமன்றி கருத்தியல் தளத்திலும் தமிழகம் 13ம் நூற்றாண்டில் சைவசித்தாந்தத்தை வெளிப்படுத்தியதன் வாயிலாக அன்றைய உலகின் முதல் நிலைக்கான சக்தியாக தமிழகம் திகழ்ந்ததை எடுத்துக்காட்டியிருந்தது.

இந்த உச்ச நிலையின் பின்னர் தமிழகம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்குவது பிறர் படையெடுப்பால் என்பதை விடவும் முன்னர் காணப்பட்ட ஐக்கியம் தகர்ந்து சாதி இழிவுகள் மேலோங்கிப் பிளவுகள் வலுத்தமையினால் என்பதைக் கவனங்கொள்வது

அவசியமாகும். 'காலந்தோறும் நந்தன் கதை'யில் ஏற்பட்டுவந்த மாற்றத்தின் வாயிலாக (பார்க்க: அடியும் முடியும்) சாதியொடுக்குமுறை 13ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் மென்மேலும் இறுக்கமடைந்து வந்தமையை க. கைலாசபதி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பல தரவுகளையும் உள்வாங்க முடிந்த நம்பூதிரிபாட்டினால் தமிழர் வரலாற்றுச் செல்நெறியைக் கவனத்திலெடுக்க இயலவில்லை. திணை மேலாதிக்க அரசியல் எனும் மாற்று வரலாற்று செல்நெறியைக் கண்டுணர வழிப்படுத்தி, வணிக எழுச்சியின் முதற்படியில் திருக்குறளை வெளிப்படுத்தும் வீச்சில் தமிழர் சமூகம் வீறுகொள்ளத் தொடங்கி 13ம் நூற்றாண்டு வரை இந்திய வரலாற்றில் தமிழகம் முதல் நிலையில் இருந்தமையானது இன்றைய அதன் நாசப்பட்ட நலிவுகளினால் மறைக்கப்பட்டுள்ளதனாலேயே நம்பூதிரிபாட் கண்ணில் இந்தத் தரவுகள் தட்டுப்பட இயலாது போயிற்று எனக் கருதலாம்.

முன்னர் சாதி முழுமையும் அப்படியே வர்க்க வடிவத்தின் வெளிப்பாடாக இருந்து முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தல் அறிமுகப்படும்போது மாற்றமுறுவதாக அவர் கருதுகிறார். பொருளாதார அடிப்படையிலான மாற்றம், கல்வி வளர்ச்சி, பண்பாட்டு விருத்தி, வாரிசுரிமை மற்றும் குடும்பச் சொத்துரிமைச் சட்டத்தில் மாற்றம் என்பன பல்வேறு சாதிகளின் மத்தியிலிருந்தும் முதலாளி மற்றும் மத்திய தர வர்க்கங்களை நவீன சமூகத்தில் உருவாக்கி விடுகிறது; அவ்வாறே பாட்டாளி வர்க்கமும் பல்வேறு சாதிகள் மத்தியிலுமிருந்து வந்தமைகிறது எனக் கூறும் நம்பூதிரிபாட் "ஆதலால், பிரிட்டிஷாருக்கு முந்தைய சமுதாயத்தைப்போல சமூக மோதல்கள் முழுக்க முழுக்க சாதிகள், உபசாதிகள் மற்றும் மதச் சமூகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக இருக்கவில்லை" என்பார் (நம்பூதிரிபாட், ப.11). முழுச் சாதியும் ஒரே வர்க்க வடிவில் முன்னரும் இருந்ததில்லை. முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தல் தொடங்குமுன் நிலவுடைமைச் சாதிகளாக வெள்ளாளர், பிராமணர், நாயக்கர் போன்றன திகழ்ந்த போதிலும் அச்சாதிகளைச் சேர்ந்த அனைவரும் ஒரே தரத்திலான நிலவுடைமையாளர்களாக இருந்ததில்லை. மிகமிகச் சிலர் மட்டுமே

பெரு நிலவுடைமையைக் கொண்டிருந்தபோது, சிலர் சிறுநில உரிமையுடனும் மிகப் பலர் நிலமற்றவர்களாயும் அந்த ஆதிக்கச் சாதிகளில் காணப்பட்டனர். ஆதிக்கச்சாதியினரில் வாழ்விழந்த பலர் குடும்பத்தோடு தங்களை அடிமைகளாக பண்ணையார்களுக்கும் நிலவுடைமை வடிவமாகத் திகழ்ந்த கோயிலுக்கும் விற்றது பற்றிய பதிவுகளும் உண்டு.

இவ்வகையில் ஒரே சாதியில் காணப்படுகிற வர்க்க வேறுபாடு சாதிமுறைக்குள் காணப்படுவதைக் கவனங்கொள்ளாதிருப்பது, இங்கு சமூக மாற்றப் புரட்சியின் செல்நெறியைக் கண்டு தெளிய இடந்தராமல் ஆக்கிவிடும். நிலம் எனும் உற்பத்திச் சாதனத்தைக் கையகப்படுத்தித் தனக்கு அமைவான முறையில் ஆதிக்கச்சாதிகள் முகாமைத்துவம் செய்துள்ளன; ஆதிக்கச்சாதி ஒன்றினுள்ளேயே நிலவுடைமை வர்க்கமும் - வறிய விவசாயி அல்லது கோயில் தொண்ட்றியம் செய்யும் குடும்பங்களையுடைய வர்க்கப் பிரிவினைகள் காணப்பட்டன.

ஒரே சாதிக்குள் காணப்பட்ட இந்த வர்க்க வேறுபாடு சமூக மாற்றச் செயற்பாட்டில் வகித்த பாத்திரத்தை நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு முந்திய வணிக எழுச்சிக் காலத்தின் இயக்கச் செல்நெறியிலிருந்து கண்டுகொள்ள இயலும். வணிக எழுச்சிக் காலத்தில் சிலப்பதிகாரத்தின் கோவலன், கண்ணகி ஆகியோரது தந்தையர்கள் பொற்குவையுடைய பெரு வணிகர்களாக இருந்தனர். இத்தகையவர்கள் கடல்கடந்த நாடுகளுடனும் வர்த்தக உறவுகளைக் கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்துக்குரியதான கிரேக்க வணிகருடன் தமிழ் வணிகன் செய்த ஒப்பந்தம் ஒன்று எகிப்தின் அலெக்ஸான்ரியா துறைமுக நகரில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்திலிருந்து கொணர்ந்து கிரேக்க வணிகரிடம் கைமாற்றப்பட்ட பொருட்களும் அவற்றின் அளவுப் பரிமாணங்களும் கையொப்பமிடப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ளன; இன்றுள்ள கணிப்பில் கோடிக் கணக்கான ரூபாய்ப் பெறுமதிக்குரியன அவை. இத்தகைய பெருவணிகர்களின் நலனே அரசினால் முன்னுரிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் என்பது இயல்பானதே.

அதேவேளை உள்ளூர் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட சிறு வணிகர்கள் பல நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்குவதும் தவிர்க்கவியலாதது; காரைக்கால் அம்மையாரின் கணவர் இத்தகைய சிறு வணிகரே. பெரு வணிகரோடு இவர்கள் எதிர்நோக்கும் முரண்பாட்டில் ஒரே சாதி என்பதற்காக அவர்களோடு ஒத்தோட இயலாத நெருக்கடியை சிறுவணிகர்கள் முகங்கொள்ளும்போது, சமூக மாற்றத்தை நாடும் எதிரிச் சாதியான வெள்ளாளர்களுடன் கைகோர்ப்பது தவிர்க்கவியலாத ஒரு நிற்ப்பந்தம்! இவ்வகையிலான ஒரு வரலாற்று அவசியமே வணிகச் சாதியினரான காரைக்கால் அம்மையார் பக்திப் பேரியக்கத்தைத் தொடக்கிவைக்கும் ஆளுமையாக வெளிப்படக் கால்கோளிட்டது. ஒரு நூற்றாண்டின் பின்னர் விவசாயச் சாதியினரான வெள்ளாளர் - பிராமணர் பிரதிநிதிகளாக முறையே நாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரும் பக்திப் பேரியக்கத்தை வீச்சடையதாக்கினர்; இதன்போது நாவுக்கரசரின் அடியாராக வணிகச் சாதியினரான அப்பூதியடிகள் இயங்கியதைக் காண்கிறோம். ஆக, வணிகச் சாதியினரிடமிருந்து வெள்ளாளருக்கு சாதியாதிக்க மாற்றம் பண்பாட்டுப் புரட்சி வாயிலாக ஏற்படும்போது, வணிகச் சாதியினுள்ளேயான வர்க்கப் போராட்டத்தில் பெரு வணிக மேலாதிக்கத்தை எதிர்க்கும் சிறு வணிகர் பிரிவு சமூக மாற்றத்துக்கு உடன்பட்டு இயங்கக் காண்கிறோம்.

சமூகக் கட்டமைப்பில் கருத்தியலின் முக்கியத்துவம்

இனமரபுக் குழுக்கள் வர்க்கங்களாகப் பிளவடைந்துவிடாமல் தமக்கான வாழிடப் பிரதேசம் விவசாயச் செழிப்புடன் படைநடாத்திப் பிறபகுதி இனமரபுக் குழுக்களை வென்றடக்கிச் சுரண்டல் முறையை ஏற்படுத்த வாய்ப்பைப் பெற்றவை மேலாதிக்கம் புரிந்து அனைத்து இனமரபுக் குழுக்களும் சாதிகளாகப் பரிணமித்த சமூக முறைமை எமக்கானது. வென்றடக்கப்பட்ட இன மரபுக் குழுக்கள் மோசமாகச் சுரண்டப்பட்ட போதிலும் தமக்கான இரத்த உறவு முறைப் பிணைப்புடன் தாம் பின்பற்றி வந்த வழக்காறுகள், பண்பாட்டு அம்சங்கள் அனைத்தையும் தொடர்ந்து பின்பற்றியவாறு வாழ அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

கிரேக்கத்திலும் ரோமிலும் சுரண்டலுக்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டபோது இனமரபுக் குழுக்கள் ஆண்டான், அடிமை எனும் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டன. மேலும் அடிமைகளின் உழைப்பு அவசியப்பட்டபோது பிற பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களினால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டவர்களைக் கடத்தி வந்தனர்; கொண்டுவரப்பட்டவர்களின் குடும்பங்கள் சிதறடிக்கப்பட்டன. அடிமைகளாக வாழ்ந்த இடங்களிலும் குடும்ப உறவோ தமக்கான பண்பாடோ அனுமதிக்கப்படாத வாழ்வுக்கு அடிமைகள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தனர். மனிதர்களாக மதிக்கப்படாத அந்த வாழ்வை ஏற்க இயலாத அடிமைகள் புரட்சிக் கொந்தளிப்புடன் போராடி ஆண்டான்களின் ஆட்சியைத் தகர்த்தெறிந்தனர்; புதிய சமூக அமைப்பாக நிலப்பிரபுத்துவம் தோற்றம் பெற்றது.

அடிமைப்படுத்தப்பட்டுத் தமது உழைப்பை ஆதிக்க சாதியினர் சுரண்டிய போதிலும் தமக்கான வாழ்க்கைக் கோலங்களைத் தொடர இயலாமாக இருந்தமையினால் எமக்கான சாதிச் சமூகத்தில் கூர்மையான அரசியல் புரட்சிகள் வெடித்தெழுந்து போயின. சாதிகள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கான மதச்சடங்கா சாரங்களுடன் வாழ்வனவாய் உள்ள வகையில் பண்பாட்டு வழிமுறை ஊடாகச் சுரண்டல்முறை இங்கு தொடரப்பட வழியேற்பட்டது. அந்த வகையில் ஆதிக்கச் சாதியினரின் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் சமூக ஒழுங்கமைப்பைக் கட்டமைப்பதாக அமைந்தது. புதிய சமூக அமைப்பை வென்றெடுக்க வேண்டிய சாதியானது இருப்பிலுள்ள கருத்தியலைத் தகர்த்துத் தனக்கான கருத்தியல் மேலாதிக்கத்தை நிதர்சனமாக்கும் பண்பாட்டுப் புரட்சி வாயிலாகவே சாதிச் சமூகத்தின் அமைப்பு மாற்றம் சாத்தியப்படலாயிற்று.

இனமரபுக்குழு வாழ்முறையின் பரிணமிப்பாக அமைந்த சாதிகளை வர்க்கமாகக் கருதுகின்றபோது எமக்கான சமூக மாற்றத்தையும் வர்க்கப் போராட்டமாகக் காண இயலும் என்ற தேடலில் ஈடுபடுவோம்; வர்க்கச் சமூக முறையிலிருந்து

வேறுபடுவது பண்பாட்டுப் புரட்சி என்ற வடிவமாற்றம் மட்டுமே எனக்கருதுவோம். இங்கு சமூக மாற்றம் வர்க்கப் போராட்டத்தின் வாயிலாக ஏற்படுவதாயன்றி அதிகாரம் சாதிகளிடையே கைமாறுவதாக அமைந்துள்ளது; அதேவேளை ஒரே சாதியினுள்ளேயே இடம்பெறும் வர்க்கமோதல் சொந்தச் சாதிக்கு விரோதமாக அமைந்து சமூக மாற்றத்தில் தாக்கம் செலுத்துவதாக அமையும். வர்க்கப் போராட்டமெனில் அமைப்பு மாற்றத்துடன் பழைய உற்பத்தி உறவு அழிந்தொழியும் என்ற வகையில் முந்திய அதிகார வர்க்கம் இல்லாமலாக்கப்பட்டிருக்கும்; மாறாக, இங்கே அதிகாரம் இழக்கும் சாதி தொடர்ந்தும் கீழிறக்கப்பட்ட படிநிலையில் தொடர்ந்து நீடித்திருக்கும் என்பதைக் கவனங்கொள்வது அவசியமாகும். ஆதிக்கச் சாதி தனது அதிகாரத்தைக் கருத்தியல் மேலாதிக்க வடிவில் பேணுவது பிரதானமானதாக அமைவ தனாலேயே அதன் ஆதிக்கத்தைத் தகர்க்கும் சமூக மாற்றச் செயற்பாடு பண்பாட்டுப் புரட்சி வாயிலாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகின்றது!

09

சமூக மாற்றக் கட்டத்தில் சாதி வர்க்கப் பிரிவினரிடையே சமநிலைக்குலைவு

சாதி, மத, தேசிய, ஆணாதிக்க ஒடுக்குமுறைகளைத் தகர்ப்பதோடு சமூக விடுதலையும் எட்டப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே கடந்தகால வரலாற்றை அறிய வேண்டிய வர்களாய் இருக்கின்றோம். இவையனைத்தும் வர்க்க பேதத்தினால் ஏற்றட்டவை என்ற புரிதலுக்கு ஆட்பட்ட நிலையில், கூர்மையான வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் குறிக்கோளுடன் உலக வரலாற்றின் கூர்முனைகளாகத் திகழ்ந்த கிரேக்க - ரோம் அடிமைப்புரட்சி, பிரான்சியப் புரட்சி, ருஷ்யப் புரட்சி, சீனப் புரட்சி, கியூப் புரட்சி என்பவற்றை ஆழமாகக் கற்றிருக்கிறோம். அவற்றை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு இயங்கியிருக்கிறோம்.

இதன்வழி சில சாதனைகள் எட்டப்பட்டு மக்கள் விடுதலைக்கான அம்சங்கள் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளால் எட்டப்பட்டன. ஆயினும் சாதி - தேசம் என்பவற்றை வர்க்கப் போராட்ட வடிவத்தில் பொருத்த முனைந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் எதிர்நோக்கிய இடர்பாடுகளின் பேறாக பொருத்தமற்ற சட்டகத்தோடு உள்ளோம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள

வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். இன்று மார்க்சியம் எதிர் நோக்கியுள்ள நெருக்கடியிலிருந்து மீள்வதற்கு, வர்க்க இயங்காற்றலிலிருந்து வேறான திணை அரசியலின் செயற்பாட்டுச் செல்நெறிகளை விளங்கிக் கொள்வது அவசியம் என்பதை இதுவரை இந்த நூலில் பார்த்து வந்திருக்கிறோம்.

சாதி முறைக்கான இயங்கு தளம் என முற்படுகிறபோது தலித்தியவாதப் பார்வைக்கு ஆட்பட்டு விடுகிற வாய்ப்புள்ளது. எமது வரலாறு சாதி மோதல்கள் வாயிலாக இயங்கியது என்பது தலித்தியப் பார்வை. அதுதான் எமக்கான வர்க்கப் போராட்ட வடிவமாக அமைந்த பிரத்தியேகத்தன்மை என விளக்கம் கொள்ள முனைவது மார்க்சியத்தை வர்க்க வாதமாக முடக்கிவிடுகிற பார்வைக்கோளாறு. மார்க்சியம் கடந்த காலத்தில் வர்க்க இயங்காற்றல் பற்றி மட்டும் பார்த்தமையானது தரவுகளை முழுமையாக உள்வாங்காத ஒரு நிலைப்பாட்டின் வெளிப்பாடாகும். சாதி அமைப்பின் இயங்கு முறையை மார்க்சிய அணுகுமுறையில் காணும்போது வர்க்கத் தோற்றம் வளர்ச்சி என்பதினின்றும் வேறான தொடக்கமும் மாற்றங்களும் உடையது அது என்பதைக் காண்போம்.

சாதி அமைப்பின் மதம் எவ்வகையில் அமைந்தது? சாதி வாழ்வை நியாயப்படுத்திய மதத்தை ஒழித்தால் சாதி ஒழிந்துவிடுமா? ஆதிக்க சாதிகளை எதிரிகளாகக் கணிப்பது தவறெனக் கூறப்படுவது ஏன்? சாதியின் வடிவத்துடன் தேசத்தைப் பொருத்திப் பார்க்கமுடியுமா? சாதி ஒழிப்பு, தேசிய விடுதலை என்ற குறிக்கோளை எட்டுவதில் அவற்றிடையே காணப்படும் வர்க்கங்களை எவ்வகையில் அணுகுவது - கையாள்வது? இத்தகைய கேள்விகளுக்கு விடை காண்பது அவசியமானதாகியுள்ளது.

இந்து மதம் : சாதிச் சமயங்களின் சமயம்

இந்திய வாழ்முறையாக சாதி அமைந்த நிலையில் இங்கு இயங்கிய சமயங்கள் அதனை ஏதோவொரு வடிவில்

அங்கீகரித்தபடி செயற்பட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டன; அதேவேளை சாதி இருப்புக் கடவுளின் ஏற்பாடு என்று அந்த மதங்கள் கூற முற்படவில்லை. மாறாக, இந்து மதமோ கடவுளின் ஏற்பாடுதான் சாதிகள் எனக்கூறி ஆன்மீகத் தளத்திலும் அந்தப் பேதப்பட்ட வாழ்வை நியாயப்படுத்தியது. சாதிமுறைக்கு எதிரான குரல்கள் எழுந்தபோது மதத்தின் பேரால் அவை நிராகரிக்கப்பட்டன. முப்பதாம் ஆண்டுகளில் சாதிபேதம் பாராட்டுவதை நிறுத்தத் தவறினால் தனது ஆதரவாளர்களுடன் மதம் மாறப்போவதாக அறிவித்தார் அம்பேத்கர்; சாதி இந்துமதத்தில் இடையிட்டு வந்தது, அது கைவிடப்படவேண்டுமெனக் கூறி முயற்சித்த ஜனநாயக சக்திகளின் குரலை சாதிவெறிகொண்ட இந்து அதிகாரத் தரப்பால் ஏற்க இயலவில்லை. சமரசப்படுத்த முனைந்த சக்திகளின் தோல்வியை அடுத்து 1956இல் தனது மறைவுக்கு முன்னர் அம்பேத்கர் இலட்சக்கணக்கான மக்களுடன் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினார்.

இடைப்பட்ட இரு தசாப்தங்களில் இந்துமதவாதிகளால் தீண்டாமையைக் கைவிட இயலாதிருந்தது பற்றிய விவாதம் பிரதானமாக அம்பேத்கருக்கும் காந்திக்கும் இடையே இடம்பெற்றது. இந்து மதம் தீண்டாமையை வலியுறுத்தவில்லை-இடையிட்டு வந்த இந்த வழக்காறு கைவிடப்பட்டு இந்துமதம் சுத்தமாக இயலும் என்பது காந்தியின் கருத்து; தலித் மக்களைக் கடவுளின் வடிவமாகக் காட்டும் எத்தனிப்பில் “ஹரிஜனங்கள்” எனக்காந்தி அழைக்கத்தொடங்கினார். அதனால் தீண்டாமை எந்த வகையிலும் கைவிடப்படவில்லை; தீண்டாமை இந்து சமயத்தின் அடிப்படையாக இருக்கிறது, அதனைக் கைவிட்டு இருக்கவியலாது என்பதால் இந்து சமயம் ஒழிந்தால் மட்டுமே தீண்டாமையும் அற்றுப்போகும் என அம்பேத்கர் கருத்துரைத்தார். இந்து சமயத்தை ஒழிக்கும் ஒரு நடவடிக்கையாகவே மதமாற்றத்தை அவர் மேற்கொண்டார்.

இன்று பல போராட்டங்கள் வாயிலாக தீண்டாமையின் அடிப்படைகள் தகர்ந்துவரக் காண்கிறோம். இது கைவிடப்பட்டாக வேண்டும் என்பதற்கான பொருளியல் அடிப்படை மாற்றம்

ஏற்படுவதோடு கல்வி, பண்பாட்டு, சமூக விருத்தி என்பன தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்துக்கு உதவும் சூழல்களை வலுப்படுத்தி வருகின்றன. மாறாக இந்து மதம் முன்னரைவிட அதிகமாயே தலித் மக்களால் ஏற்புடையதாக அங்கீகரிக்கப்படுவதையும் காண்கிறோம். இந்த யார்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத தீண்டாமை ஒழிப்புப் பிரசாரகர் சிலரும் இன்று மத ஒழிப்புக்குக் குரல் கொடுப்பதைக் காண்கிறோம். இந்து மதத்தின் தவறுகள் மீது அதிக அழுத்தம் கொடுப்பதாலேயே எம்.என். ராய், தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாய, நம்பூதிரிபாட் போன்ற மார்க்சிய அறிஞர்களுங்கூட சமூக அமைப்பு மாற்றங்களுடன் பொருத்திப் பார்க்காத முடிவுகளுக்கு வந்து சேர்ந்தமையை முன்னர் பார்த்திருக்கிறோம்.

தலித் மக்கள் இந்துமதத்தைக் கைவிட இயலாதிருப்பது ஏன்? தீவிரமான சாதி ஒடுக்குமுறையும் இழிவுபடுத்தல்களும் நிலவிய சில இடங்களில் முழு மக்களாக மதம்மாறிய சம்பவங்கள் இடம்பெற்றிருந்த போதிலும் இன்னமும் தலித் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் இந்து மதத்தில் நீடிக்க இயலுகிறது; பாரம்பரியமாக அவர்களது பண்பாட்டின் அம்சமாக இணைந்துள்ள வழிபாட்டு முறைகளைத் தொடர்ந்து பேணிவரக் கூடியதாயுள்ளதால் இது சாத்தியமாகிறது.

நிலவுடைமை அமைப்பில் ஆதிக்க சாதியினரிடமும் பாரம்பரியத் தொடர்ச்சியான குலதெய்வ வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு போன்றன காணப்பட்டன. அதேவேளை உற்பத்திச் சாதன உடைமை சார்ந்த சாதிய வர்க்க மேட்டிமையை உணர்த்தும் சிவன், விஷ்ணு, சக்தி போன்ற முழுமுதற் கடவுள் வழிபாடும் இருந்தது. இந்தப் பரம்பொருளுக்கான கருவறைக்குள் ஆதிக்க சாதியினர் அனைவரும் சென்றுவிட முடிவதில்லை; மக்களைப் பிரிந்த இந்த மேலாதிக்கக் கடவுளின் கருவறையில் அதிபுனிதத் தீட்சை பெற்றவர்கள் ஊடாடுவதாக அந்தச் சாதிய வர்க்கக் கடவுள் இருப்பார். அந்தக் கடவுளைத் தொலைவில் இருந்து வழிபட அனுமதிக்கப்பட்ட தலித் மக்கள் உற்பத்தி உறவின் பொருட்டான

சமூக ஒருங்கிணைவில் வாழ்ந்த காரணத்தால் கோபுரத்துக்கு வெளியே நின்று வழிபட்டாலுங்கூட தமது சாதிக்கான கடவுளுக்கு இருக்கும் சக்தியே வலியது என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவ்வகையில் சாதிகள் ஒவ்வொன்றினதும் சமயங்களின் இயங்காற்றலில், அவற்றுக்கான கடவுளர்களும் அவையனைத்துக்கும் மேலாக அதிகாரம் செலுத்தும் சாதிய வர்க்கத்தின் பரம்பொருள் ஒன்றையும் உடையதாக இந்துசமயம் இயங்கிவந்தது; சாதிச் சமயங்களின் சமயம் இந்து மதம் என்பது இதன்பாற்பட்டது. தலித் மக்களின் வழிபாட்டில் தெய்வநிலையில் சக்திபெற்றிருந்த காத்தவராயன், மதுரை வீரன் போன்ற கடவுளர்களை இந்துமத முழுமுதற் கடவுளர்களோடு இணைத்த புராணக்கதையாடல்கள் வாயிலாகத் தமது மேலாதிக்க எல்லைக்குள் சாதிச் சமயங்களை ஆட்படுத்திக் கொண்ட பாங்கினை அறிவோம்.

இதன் எதிரிடையாக இன்று பொருளாதார வாழ்நிலை வளர்ச்சி, அரசியல் மாற்றம், சட்ட உருவாக்கங்கள் காரணமாக மேநிலையாக்கமடைந்துவரும் தலித் சாதிய வர்க்கப் பிரிவினர் ஆகம வழிப்பட்ட 'உயர்தெய்வ' வழிபாட்டுக்கு மாறிச் செல்வதையும் அவதானிக்க இயலுகிறது. இவ்வகையில் தலித்சாதி உயர்வர்க்கக் குணாம்சத்தோடு நாட்டார் வழிபாட்டு ஆலயங்கள் ஆகம முறைக்கு மாறியபோதிலும் மிகப் பெரும்பான்மையான விவசாயிகளாக உள்ள மக்கள் நாட்டார் வழிபாடே வலியது என்ற நம்பிக்கையோடு அதனைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி வருவதனையும் காண்கிறோம்.

இன்றைய ஜனநாயக மாற்றியமைத்தலிலும் சரி, சோசலிச மாற்றியமைத்தலின் ஆரம்பக் கட்டங்களிலும்கூட இத்தகைய நாட்டார் வழிபாடுகளின் இருப்பை அந்த உழைக்கும் மக்களின் உரிமையுணர்வு சார்ந்து ஆதரிப்பது அவசியமானதாகிறது. அதேவேளை தந்தையாதிக்க நிலவுடைமை அமைப்பின் நிழலாக நாட்டார் வழிபாடுகள் அமையும் வகையில் அல்லாது, அனைத்துக்

கடவுளர்களும் சமநிலைக்கு உரியவர்கள் என்ற சமூக அங்கீகாரத்தை வென்றெடுப்பதற்கான பண்பாட்டு இயக்கத்தை முன்னெடுத்தாக வேண்டும். சமூக மாற்றத்துடனான ஜனநாயக வாழ்முறைக்குக் கடவுளர்களாலும் வந்துவிடாதிருக்க இயலாது. மக்களைப் பிரிந்த மேலான சாதியவர்க்கங்கள் அழிந்தொழியும் மாற்றங்கள் நடந்தேறி வருகிறபோது மேலாதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு கடவுள் எதற்கு? ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தத்தமது கடவுளர்தான் ஆற்றல்மிக்கவர் என நம்பத்தான் செய்கின்றனர். தமது மதம் வடிவப்படுத்தியவாறுதான் கடவுள் இருப்பதாக ஒவ்வொரு மதமும் கூறுகின்றன; தமது தீர்க்கதரசிகளிடம் கடவுள் அவ்வாறு தன்னை உணர்த்தியுள்ளார் என நம்புகின்றனர். தமது கடவுள் அவ்வாறு தமது தீர்க்கதரசிகளிடம் தன்னை உணர்த்தினார் என்றால் கடவுளே மோசடி செய்கிறார் என்று ஆகிவிடாதா? இந்தியா, அரபு, ஐரோப்பா என ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒவ்வொரு வகையில் கடவுள் ஏன் தன்னைக் காட்சிப்படுத்தவேண்டும்? உண்மையில் மனிதர் உணர்ந்துகொண்ட வடிவில் ஒவ்வொரு மதங்களது கடவுளரும் வழிபடப்படுகின்றனர் என்ற ஏற்புடன் ஏனையவர்களது மத நம்பிக்கையை அனைவரும் மதித்தாக வேண்டிய காலகட்டம் இது. எனது நம்பிக்கை புனிதமானது, ஏனையவர்கள் பின்பற்றுவது மூடநம்பிக்கையின் பாற்பட்டது என்ற ஆதிக்க உணர்வு இன்றைய ஜனநாயக வாழ்வுக்குப் பொருத்தமற்றது.

திணை அரசியலில் வர்க்கங்கள்

சமூகம் வர்க்கங்களாக உள்ளது பற்றி மார்க்சுக்கு முந்திய சிந்தனையாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருந்தனர். வர்க்கங்களிடையேயான போராட்டங்கள் வாயிலாக சமூக மாற்றங்கள் நடந்தேறிவந்தன, எந்தவொரு உடைமையுமின்றித் தனது உற்பத்திசக்தியை விற்று மூலதனம் பெருகி வளரக் காரணமாகவுள்ள பாட்டாளி வர்க்கம் சுரண்டும் வர்க்கங்களை ஒழித்து, வரலாற்றரங்கிலிருந்து தானும் அற்றுப்போகும் ஒரு எதிர்காலம் உண்டு எனக் காட்டியதில் மார்க்சின் முதன்மைப் பங்களிப்பு இருந்தது. அவ்வகையில் பாட்டாளி வர்க்க ஆட்சி நிலவிய சோவியத் யூனியனின் இருப்பினால் சென்ற

நூற்றாண்டின்பெரும்பகுதிக்காலம் முதலாளித்துவ நாடுகளும் மக்கள் நல அரசுத்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டிருந்தன.

இதன் தாக்கத்துடன் எமது நாடுகளின் கடந்த காலத்தை மீள் வாசிப்புக்குட்படுத்திய போது பல தெளிவுகள் கிட்டின. ஒருவகையில் வர்க்கங்களை இனங்காண்பதும் வர்க்க அணிசேர்க்கைகளின் வழியிலான அரசியல் முன்னெடுப்பும் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள இயலுமான ஒன்றாயிருந்தது. எமக்கான சமூக முறைமை வேறாக, விவசாய வாய்ப்பைப் பெற்ற இனமரபுக்குழு மேலாண்மையினால் தொடக்கப்பட்ட அரசியல் என்ற வகையில் இதன் செல்நெறியைப் புரிந்துகொள்வதில் சிரமமுள்ளது; உற்பத்திச்சாதனத்தோடு தொடர்பாடும் இடங்கள் சார்ந்து வர்க்கங்களைத் தெளிவாக வேறுபடுத்துவது போல முழுச் சமூகசக்தி (ஒரு திணை) மேலாதிக்கம் செய்யும் அரசியல் செயற்கோலங்களை விளக்கம் கொள்ள இயலவில்லை. உற்பத்திச் சாதனத்தைக் கையகப்படுத்தியுள்ள சாதி ஒன்றினுள்ளேயே வர்க்க வேறுபாடு உள்ளமையினால் எமக்கான சமூக மாற்றச் செல்நெறியைக் கண்டு தெளிவதில் இடர்ப்பட நேர்ந்தது குறித்து முந்திய இயலில் கண்டுள்ளோம்.

திணை அரசியல் என்ற வடிவில் தலித் விடுதலை குறித்த சிந்தனை இன்று தமிழகத்தில் முதன்மை பெறவேண்டியுள்ளது; முப்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து ஆரிய (பிராமண) மேலாதிக்கத்தைத் தகர்ப்பதற்கான திராவிட அரசியல் எழுச்சிபெற்று வந்தது. அது அறுபதுகளிலிருந்து தமிழ்த் தேசிய வடிவத்தைப் பெற்றது. இலங்கையிலும் தமிழ்த் தேசியம் உள்ளிட்ட இனத் தேசியங்களின் எழுச்சி நிலவுகிறது. இத்தகைய திணை அரசியலின் முன்னெடுப்புக்கான திசை மார்க்கம் பெரிதும் குழப்பகரமாகவே காணப்படுகிறது. இவை சாதி வாதமாக, இனவாதமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு தோல்விகளையே தழுவி நிற்பன.

அம்பேத்கர் தலித் விடுதலைக்கான மிகப்பெரும் சிந்தனையாளராக, ஆழ்ந்து கற்ற புலமையுடன் செயற்பட்ட

ஆளுமை. ஆயினும் இந்து மதம் அழிக்கப்படுவதே சாதி ஒழிப்புக்கான அடிப்படைப் பணியென அவர் முன்னிறுத்திய தர்க்கம் இன்றுவரை இந்தியச் சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்குத் தடையேற்படுத்துகிற சிந்தனை விலங்காக ஆகிவிட்டுள்ளது. மிகப் புலமையும் செயல்வேகமும் உடையவராகத் திகழ்ந்த நம்பூதிரிபாட் கூட இந்து சமயச் செல்நெறி குறித்து மார்க்சிய நிலைப்பட்ட பார்வையை வந்தடைய இடந்தராத நெருக்கடியை அம்பேத்கரின் இந்துசமய எதிர்ப்பு ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இதேபோன்று பிராமணிய எதிர்ப்பை முன்னிறுத்தித் தமிழகத்தில் இயங்கியதன் வாயிலாக இந்தியா முழுமையிலும் கவனம் பெற்றுள்ள பெரியார் சிந்தனையின் தாக்கமும் திணை அரசியலின் வடிவத்தைப் பெற இயலாதது ஆயிற்று. கோட்பாடு நிலைப்பட்ட பிராமணிய எதிர்ப்பு என்பது செயற்பாட்டில் பிராமண எதிர்ப்பாகவே இருந்தது. இன்று பிராமணிய உணர்வோடு சாதி இழிவைத் தொடர முற்படுகிற பிற்படுத்தப்பட்ட மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளுக்கு எதிரான உணர்வாக வெளிக்கிளம்பி நிற்கிறது. எங்கெங்கும் சாதி மோதல்கள் நீக்கமற நிறைந்துள்ளன. இலங்கையிலும் சிங்கள மக்களை ஒட்டுமொத்தமாக எதிரியாகக் கணித்த போராட்டத்தையே தமிழ்த்தேசியம் முன்னெடுத்திருந்தது.

இந்தியாவில் இந்துத்துவமும், இலங்கையில் பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதமும் மேற்கொள்ளும் அட்டுழியங்களுக்கு எதிரான கோபம் நியாயமானது. ஆயினும், இக்கோபத்துடன் மோதலை மேற்கொள்கிறபோது உண்மையில் ஐக்கியப்படுத்த வேண்டிய சக்திகளைத் தாக்கமுனைந்து தோல்விகளை முகங்கொள்கிறோம் என்பதை மறுத்துவிட இயலாது. இந்தத் தோல்வி ஒடுக்கப்பட்ட சாதி (தலித்) மக்களுக்கும் ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனங்களுக்கும் மட்டும் உரியனவல்ல; ஆதிக்க சாதியிலும் பேரினவாதத்திலும் வஞ்சிக்கப்பட்டு சுரண்டப்படும் மக்களுக்குமானது. மட்டுமன்றி ஒடுக்குவோருங்கூட அப்படி யொன்றும் சுதந்திரமும் நிம்மதியும் பெற்று இல்லை. உண்மையில் சுரண்டல் முறை ஒழித்துக்கட்டப்படும்போது மட்டுமே

அனைவருக்குமான சுதந்திரம் எட்டப்பட்டிருக்கும். சுதந்திரம் பிளவுபடாதது என்பதை மறந்துவிடவியலாது.

தேசிய இனப்போராட்டங்கள் தேசியவாத அணுகுமுறையில் முன்னெடுக்கப்படும் போது தோல்வியடைகின்றன; பரந்துபட்ட ஐக்கியம் கட்டியெழுப்பப்படும்போது தேசிய விடுதலை எட்டத்தக்கது என்பதை வரலாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. அத்தகைய தேசிய விடுதலை தன்னை ஒடுக்கிய தேசத்தின் மீது எந்தவகையிலும் பழி தீர்ப்பதாக அமைவதில்லை என்பதோடு போராடுங் காலத்தில்கூட ஒடுக்கும் தேசத்தின் உழைக்கும் மக்கள் மற்றும் ஜனநாயக சக்திகளுடன் ஐக்கியத்தைப் பேணியபடிதான் மேற்கொள்ளப்படுகிறது என்பதே திணை அரசியலுக்கானது. சாதிமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்திலுங்கூட ஆதிக்கசாதியினரில் ஒன்றுபடக்கூடிய சக்திகளுடன் இணைந்து போராட இயலும் என்பதனை 1966 ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி எடுத்துக்காட்டியிருந்தது.

ஆம், ஒவ்வொரு தேசிய இனம் - சாதி என்பவற்றிலும் வர்க்கங்கள் உள்ளன. போராடும் தேசிய இனம் - சாதி என்பவற்றின் பல்வேறு வர்க்கங்கள் ஒன்றுபட்டிருப்பதைப்போல ஒடுக்கும் தேசம் - சாதி இன் உழைக்கும் மக்களோடும் சமூக மாற்றத்தை விரும்பும் சக்திகள் அனைத்தோடும் பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியெழுப்புவது அவசியம்; அத்துடன் சுரண்டலை ஒட்டுமொத்தமாக ஒழித்துக்கட்டும் பண்புடைய பாட்டாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டைக் கையேற்று அதற்கான மார்க்சியச் சிந்தனையில் இயங்குவது திணை அரசியல்!

மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம்

விவசாய வாய்ப்புடன் திணை மேலாதிக்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்ட சாதிப் பிளவுகள், தொழில்நுட்ப விருத்தியின் மூலதன வாய்ப்புடன் ஏகாதிபத்தியத் தேசங்கள் - ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் எனும் வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டமை பற்றிப் பேசும்போது இரண்டையும் ஒன்றாகக் கருதுவதாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டியதில்லை. வர்க்கப் பிளவடைந்த சமூக நியதியிலிருந்து ஒட்டுமொத்தமான

இனமரபுக்குழு அல்லது பிரதேசம் (திணை / தேசம்) மேலாதிக்கம் புரிந்து சுரண்டலை மேற்கொள்வதில் உள்ள பொதுத்தன்மை இனங்காணத்தக்கது என்பதையே வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது.

மார்க்சியம் வலியுறுத்துகிற வகையில் உற்பத்தி சாதனங்களைக் கையகப்படுத்தியோர் சுரண்டலை மேற்கொள்வதும், உற்பத்தி சாதனம் மாற்றமுறும் போது மக்களிடையேயான உற்பத்தி உறவு மாற்றம் ஏற்பட்டு வருவது என்பதும் வர்க்கச் சமூகத்தில்தான் எமது சாதிச் சமூகத்திலும் ஏற்பட்டு வந்தது. இன்று ஏகாதிபத்தியத்தின் ஒடுக்குமுறைக்குள் எமது தேசங்கள் ஆட்படுத்தப்பட்டபோது அதற்குட்பட்ட சாதிகள் அனைத்தும் ஒடுக்கப்படுவதும் நிதர்சனம். ஏற்கனவே பார்த்தது போல் சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழர் மத்தியில் நிலவிய இரட்டைத் தேசியப் பிளவை மறைத்துள்ளது; அதேபோன்று தமிழ்த்தேசியம் ஒட்டுமொத்தமான சிங்களத் தேசியத்தை எதிரியாய்க் கருதி முன்னெடுத்த யுத்தம் அவர்களிடையே நிலவிய கொவிகம - கராவ சாதிகளிடையேயான இரட்டைத் தேசிய மோதலை மறைத்து வைத்துள்ளது.

இவ்வகையில் ஆதிக்கச் சாதி - சுரண்டப்படுகிற சாதி முரண் மட்டுமன்றி ஆதிக்கச் சாதியினுள் காணப்படும் வர்க்கமுரணும் கவனிப்புக்குரியது. சுரண்டப்படும் உழைக்கும் மக்கள் பேரினவாத வாய்ப்பில் சில சலுகைகளைப் பெற்ற போதிலும் அவர்களிடையேயான வர்க்கப் போராட்டம் எழாதிருப்பதில்லை. விடுதலைக்காகப் போராடும் சக்திகள் இத்தகைய அனைத்து சாதி வர்க்கங்களிடையே காணப்படுகின்ற சமநிலைத் தன்மைகளை மட்டுமன்றி, அவற்றிடையே ஏற்படத்தக்க அதிர்வுகளையும் கவனங்கொண்டு ஐக்கியப்படுத்தத்தக்க சக்திகளோடு ஒன்றுபடுவதனை முன்னுரிமை கொடுத்துக் கவனித்துச் செயற்பட்டாகவேண்டும்.

அத் தகைய முழுமையான அவதானத்தோடு முன்னெடுக்கப்பட்ட தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு மக்கள் சீனம் உதாரணமாகத் திகழ்ந்தது. அதன் அனுபவ வெளிப்பாடான

மாஓசேதுங் சிந்தனையின் இயங்கு தளமாக அமைந்த திணை அரசியல் வடிவம் கற்றலுக்கான மிகச்சிறந்த வளமாகும். வர்க்கச் சமூகம் ஏற்றத்தாழ்வைத் தகர்ப்பதற்கான வடிவமாக பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை இனங்கண்டது; தேசிய விடுதலையூடாக ஏற்றத்தாழ்வைத் தகர்ப்பதற்கானவடிவமாக மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம் வெளிப்பட்டிருந்தது. ஏகாதிபத்தியப் பிடியைத் தகர்க்கும் மக்கள் சீனத்துக்கு மேற்குலகின் ஜனநாயகம் பின்பற்றத்தக்கதல்ல அது மேற்கு நாடுகளின் வாலாக இருக்க வழிகோலும்; சோவியத் யூனியனின் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரமும் பொருத்தமற்றது - அதற்குரியதான பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியினதாயன்றித் தேசிய விடுதலைக்கான பணியைச் சீனக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்னெடுத்துள்ளது என எடுத்துக்காட்டியிருந்த மாஓ சமத்துவத்தை நோக்கி எமது தேசிய விடுதலையை நகர்த்திச் செல்ல ஏற்றவடிவம் 'மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம்' என வலியுறுத்தினார்.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையிலான மக்கள் சீன அரசு பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கானது அல்ல; அது மக்கள் அரசு. சீனப் புரட்சியின் 'எதிரிகள்' ஏகாதிபத்தியம்,நிலப்பிரபுத்துவம், பெருமுதலாளி வர்க்கம் என்ற வகையில் அவற்றுக்கு எதிராகப் போராடுகின்ற பாட்டாளி வர்க்கம், விவசாயி வர்க்கம், சிறுமுதலாளி வர்க்கம், தேசிய முதலாளி வர்க்கம் எனும் பிரிவுகளுக்கு உரியவர்கள் 'மக்கள்' என்ற வகைக்கு உரியவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டனர். இவ்வகையிலான பல்வேறு வர்க்கங்களின் 'கூட்டரசாங்கம் பற்றி' மாஓ எழுதிய (மாநாட்டு அறிக்கை) நூல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஒன்று. சோவியத் புரட்சிக்கான அரசு வடிவம் பற்றி விவாதம் வந்தபோது கூட்டரசாங்கம் என்ற கோட்பாட்டை லெனின் வன்மையாகக் கண்டித்து நிராகரித்தார். அரசு என்பது ஒரு வர்க்கத்துக்கான கருவி; முதலாளி வர்க்க அரசைத் தகர்த்துப் பாட்டாளி வர்க்கம் தன் வர்க்கத்துக்கான அரசை நிறுவ வேண்டுமேயல்லாமல் கூட்டரசாங்கத்தை அமைக்க இயலாதென லெனின் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். அந்த வகையில் ஒரு வர்க்கத்துக்கான அரசு என்பதற்கு அப்பால் வேறுபட்ட

வர்க்கங்கள் இணைந்த 'மக்கள் அரசு' என்பதாக ஒன்று இருக்க இயலாதென்பது அவர் கருத்தாக அமைந்தது.

தேசிய விடுதலையூடாக சோசலிசத்தை அடைவதன் சாத்தியத்தைக் கூறிய லெனின் அதற்கான அரசு எவ்வகையில் அமையும் என்பது குறித்து அலசவில்லை. அந்தத் தேவையேற்பட்டு மக்கள் அரசு (கூட்டரசாங்கம்) பற்றி விவாதிக்கப்பட்டபோது லெனின் வசனங்களுக்குள் சிறைப்படாத லெனினிசவாதிகளுக்கு வர்க்க அரசு என்ற வரையறையைக் கடந்து கூட்டரசாங்கக் கோட்பாட்டை ஏற்பதில் தடையிருக்க வில்லை.

வர்க்க அரசியலில் வீழ்த்தப்படுகிற வர்க்கம் இங்கே திணை அரசியலில் ஐக்கியப்படுத்தப்பட்டிருப்பதான இந்த அம்சம் கவனிப்புக் குரியது. திணை மேலாதிக்கத்தை முறியடித்து ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியுள்ள சமூக மாற்றம் பண்புரீதியில் பெற்றுள்ள இந்த வேறுபாடு போதிய அளவில் கவனங் கொள்ளப்படாமையினால் 'கலாசாரப்புரட்சி' (1966 - 1976) காலகட்டத்து இடதுசாரித் திரிபுவாதச் சரிவுடன் பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் சீனாவில் அரங்கேற்றப்பட்டுப் பாரிய அழிவுகளை நாடு எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. முதலாளித்துவ மாற்றியமைத்தல் சீனாவில் 1953 உடன் பெரும்பகுதி நிறைவு பெற்றுவிட்ட காரணத்தால் மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதிகாரம் கைவிடப்பட்டு சோசலிசத்துக்கான பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் கையேற்கப்பட வேண்டும் என்பது கலாசாரப் புரட்சியில் மேற்கிளம்பிய இடது திரிபுவாதக் கருத்தாக அமைந்தது. மாஓசேதுங் சிந்தனை சோசலிச நிர்மாணக் கட்டத்திலும் தொடரப்படும்போது மக்கள் ஜனநாயக சர்வாதி காரத்தையே தனக்கான அரசியல் வடிவமாக வலியுறுத்தும்; பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கான மார்ச்சிச - லெனினிசம் என்பதனை திணை மேலாதிக்கத் தகர்ப்பு அரசியலூடாகப் பொதுவுடைமையை வென்றெடுக்கும் வேறுபட்டதொரு சமூக முறைமைக்கானதாகப் பிரயோகித்து வெளிப்பட்டதே மாஓசேதுங் சிந்தனை.

வர்க்க இயங்காற்றலுக்கு மாறாகத் திணை மேலாதிக்கம் மூலமாக ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக அமைப்பினைத் தமிழக வரலாற்றுத் தொடக்கம் வீரயுகப் பாடல்கள் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டியிருந்தது. இதன் அமைப்பு மாற்றம் பண்பாட்டுப் புரட்சி வாயிலாக நடந்தேறுவதனைப் பக்திப் பேரியக்கம் எடுத்துக்காட்டியது; இதன்போது வீழ்த்தப்படும் பழைய அமைப்புக்குரிய சமூக சக்தியின் (திணையின்) அதிகாரம் பறிக்கப் பட்டு தொடர்ந்து வாழ அனுமதிக்கப்படுமேயன்றி வர்க்க அமைப்பில் பழைய வர்க்கம் அழிக்கப்படுவது போன்ற செயலொழுங்கு இருப்பதில்லை. தமிழகத்தின் இந்த அனுபவம் திணை அரசியலை முன்னெடுத்த மாஓசேதுங் சிந்தனையால் உள்வாங்கப்பட்டிருப்பின் மார்க்சிசம் - லெனினிசத்தின் மற்றொரு பரிணமிப்புக்குரிய வடிவத்தை எட்ட இயலுமாகி இருக்கும்.

10

முடிவுரைக்குப் பதிலாக

இன்றைய உலகு எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வினை வேறெந்தச் சிந்தனைப் பள்ளிகளையும் விட மார்க்சிசம் - லெனினிசம் - மாஓசேதுங் சிந்தனைப் பள்ளியே மிக அதிகமாகத் தீர்த்து வைத்திருந்தது. ஆயினும் தேசிய இனப் பிரச்சனை, சாதியம் என்பன குறித்த சிக்கலுக்குச் சரியான முடிவை எட்ட இடந்தராத அரைக்கிணறு தாண்டும் நிலையை மார்க்சியச் செயற்பாட்டாளர்கள் ஏற்படுத்தி வைத்தனர்.

எழுபதாம் ஆண்டுகளில் முன்றாமுலக நாடுகள் பலவற்றிலும் வெடித்தெழுந்திருந்த தேசிய இனப்பிரச்சனையை மார்க்சியர்கள் கையேற்றிருக்க வேண்டும்; மார்க்சியத்தை வறட்டுவாதமாக அல்லது வர்க்கவாதமாகக் குறுக்கிவிட்ட காரணத்தால் மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் முன்னெடுத்த பாட்டாளி வர்க்க அரசியலை ஓரெல்லைக்கு மேல் முன்னெடுக்க இயலாது போயிற்று; இனத் தேசியங்களின் விடுதலை வேட்கைக்கு மார்க்சியர்கள் சரியான வடிவத்தைக் கொடுக்க முன்வராத நிலை காரணமாகத் தேசியவாத சக்திகள் அவற்றை வேறுபட்ட தேசிய இனங்களின் மக்களிடையேயான யுத்தமாக மடைமாற்றினர்.

இந்தப் பின்னடைவில் மார்க்சியத்தைப் படைப்பூக்கத்துடன் லெனின், மாஓசேதுங் போன்றோர் கையேற்றுப் பிரயோகித்தது போல நடைமுறைப்படுத்த இயலாமற் போனமைக்கு சோவியத் - சீனக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளிடையே பிளவேற்பட்டு ஏனைய நாடுகளின் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளைத் தத்தமது சார்பு அணிகளாயாக்கிக் குறுங்குழுவாதத்துக்கு ஆட்படுத்தியமையும் காரணமாக அமைந்தது. யூகோஸ்லவேக்கியா தனது தேசவிடுதலையூடாகச் சோசலிசத்தைக் கட்டமைக்கும் பிரத்தியேகத் தன்மையை நடைமுறைப்படுத்துவதனை இருபெரும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் எதிர்த்தன. அவை அவ்வகையில் மார்க்சியத்தை வறட்டுவாதமாக்கும்போது அவற்றைப் பின்பற்றும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் எப்படிப் படைப்பூக்கத்துடன் மார்க்சியத்தை தத்தமது நாடுகளின் ஸ்தூல நிலைக்கேற்பப் பிரயோகிக்க முன்வருவர்?

இந்த நிலையில் இரு நாட்டு ஆதரவாளர்களும் மற்றைய நாட்டை திரிபுவாதமாக அடையாளப்படுத்தினர். ஆயினும் ஹொரேஸ் பி டேவிஸ் இவ்விரு நாடுகளது சோசலிச முன்னெடுப்பை மட்டுமன்றி 'சோசலிச மில்லியனர்களையும்' ஐக்கியப்படுத்தி வைத்திருந்த யூகோஸ்லவேக்கியாவையும் சோசலிச மாதிரியாகக் கொண்டு இவையொவ்வொன்றும் எவ்வாறு முதலாளித்துவ நாடுகளை விடவும் தேசிய இனப்பிரச்சனையைச் சிறப்பாகக் கையாண்டிருக்கின்றன எனக் காட்டியிருந்தார். சோசலிச நாடுகளிடமும் காணப்பட்ட தேசியப் பண்பை அவர் காட்டியிருந்தார். சோசலிச நாட்டமற்ற தேசங்களின் தோல்வியை வெளிப்படுத்திய ஹொரேஸ் பி டேவிஸ், சோசலிசமற்ற தேசமும் தேசியமற்ற சோசலிசமும் தோல்விகளைத் தழுவும் என வலியுறுத்தியிருந்தார். லெனின் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களையும் உலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தோடு ஒன்றுபட அறைகூவியமையைக் கவனங்கொண்டு உலக மார்க்சிய அமைப்புகள் தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு உரிய முக்கியத்துவத்தை வழங்கவேண்டும் என்பது அவரது வேண்டுகலாக அமைந்திருந்தது (ஹொரேஸ் பி டேவிஸ், 2009. "தேசியம் பற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாடு", தமிழில்: மு. வசந்தகுமார், விடியல் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர்).

தேசியம் - மார்க்சியம் என்பவற்றைச் சில சந்தர்ப்பங்களில் எதிரிடையாகப் பார்க்கிற நிலை ஏதோ ஒரு வடிவில் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு என்றொரு தேசம் கிடையாது, அது உலகின் அனைத்துத் தேசங்களிலும் சுரண்டல் முறையை ஒழித்துக்கட்டிப் பொதுவுடைமைப் புத்துலகைப் படைக்கும் சர்வதேசக் கடமையும் நோக்கும் உடையது. அதேவேளை முதலாளித்துவம் தனக்கான சந்தையென்ற குறுகிய வரம்புக்குள் உலக மக்களைப் பிரித்து வைப்பதோடு தூரதேசங்களைக்கூட ஆக்கிரமித்துத் தன் சந்தையாக்க முற்படும் முரண்நகையுடன் இயங்குகின்றது. தேசியவாதிகள் இவ்வகையிலான குறுகிய மனப்பாங்குச் செயற்பாட்டுடன் உழைக்கும் மக்களைப் பிளவுபடுத்துவதனாலும் மார்க்சியர்கள் இனத்தேசியங்களின் குரல்களுக்குச் செவிகொடுக்காத நிலையை ஏற்படுத்தியது.

ஆயினும், ஏகாதிபத்தியச் சகாப்பதமானது வர்க்கச் சுரண்டலை விடவும் ஏகபோக மூலதனத்தால் தேசங்களும் பெருந்தேசிய இனத்தால் சிறு தேசிய இனங்களும் சுரண்டப்படுவது குறைத்து மதித்துவிட இயலாத வலுவான அம்சம் என்பதை எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது. தவிர, ஆதிமூலதனத் திரட்டல் என்பதை பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உபரி உழைப்பை அபகரித்தது மட்டுமல்ல, குடியேற்றவாத நாடுகளைச் சுரண்டிப் பெறப்பட்டதும் என்பதைக் கவனங்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அந்த வகையில் மூலதனத்துக்கு எதிராகப் பாட்டாளி வர்க்கம் மட்டுமன்றி ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களும் போராடும் வீச்சு சமூக மாற்ற இயங்காற்றலுக்கான வலுவான சக்தியாக ஆகியுள்ளது.

ஏகாதிபத்தியத்திணையால் ஒடுக்கப்படும் தேசங்கள் சுரண்டப்படுவதும், அந்தத் திணை மேலாதிக்கத்துக்கு எதிரான போராட்ட வடிவங்களும், அது ஈட்டும் வெற்றி வாயிலான சமூக மாற்றச் செயலொழுங்குகளும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் வடிவில் இருக்க இயலாது. ஒடுக்கப்படும் தேசம் தனக்குள் உள்ள நிலப்பிரபுத்துவ - முதலாளித்துவ வர்க்கங்களோடு வர்க்கப் போராட்டத்தை நிகழ்த்தியபடி திணை ஆதிக்கத்தைத் தகர்க்கும்;

ஏகாதிபத்தியம் ஆதிக்கத்தை இழப்பதனால் தனது நாட்டிலான வர்க்கப் போராட்டத்தை முகங்கொள்ளும் என்பதைத் திணை அரசியல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. விடுதலை பெறும் தேசம் தன் நாட்டுக்கு உட்பட்ட தேசிய முதலாளி வர்க்கத்துடன் ஐக்கியப்பட்டவாறேதான் எதிர்காலத்தில் வர்க்கங்கள் அனைத்தையும் அழித்தொழிக்கும் நடைமுறைச் செயற்பாட்டை முன்னெடுக்க இயலும்.

வர்க்க அரசியலிலிருந்து வேறான இத்தகைய திணை அரசியல் எமக்கான சாதி வாழ்முறையில் ஏற்றத்தாழ்வுச் சமூக நியதி தோன்றிய காலந்தொட்டு இருந்து வருகின்றது. சாதிச் சமூகத்தின் இயக்கச் செல்நெறியைத் தெளிவுறக் கண்டு இன்றைய தேசிய விடுதலை வாயிலான சோசலிசம் கட்டியெழுப்பும் பணிக்கு பிரயோகிக்கும்போது மார்க்சிசம் - லெனினிசம் - மாஓசேதுங் சிந்தனை தீர்க்கத் தவறிய அம்சங்கள் எனப்பட்டவற்றுக்கான தீர்வுகளைக் கண்டடைவோம். இது வெறும் வரலாற்று மீட்டெடுப்பு மட்டுமல்ல; இன்றைய வரலாற்று மாற்றச் செயற்திட்டங்களுடன் பொருத்திப் பிரயோகிக்கப்படுவதாலும் வந்தடையவேண்டிய பணி!

எதிரிகளால் மிக நுட்பமாகக் கையாளப்படும் புறத் தூண்டல்களுக்கு ஆட்பட்டு பேரினவாத மக்கள் அனைவரையும் எதிரியாகக் கணிப்பதைக் கைவிடவேண்டும். இந்து மதத்தை ஒழித்தால் சாதிமுறை தகர்ந்துவிடும் என்ற குறுக்குவழி நாட்டம் உண்மையில் சாதி இருப்பைப் பேணும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிராமணர் சாதியக் கருத்தியலைக் காலத்தேவைக்கேற்பப் பிரயோகிக்கின்றனர் என்பதால் பிராமண எதிர்ப்புக் கொள்வதோ, ஏதாவது ஒரு சாதியின் ஒருக்குமுறையை எதிர்கொள்கிறபோது அந்தச் சாதியை எதிரிச்சாதியாக கருதிச் செயற்படுவதோ, இத்தகைய மேலாதிக்கச் சாதிகளை ஒழித்துக்கட்டிவிட முனைவதோ சாதி மோதல்களை வளர்த்து சாதிமுறை நீடித்திருக்க வழிவகுக்கும் என்பதை ஏற்றாகவேண்டும்.

வர்க்கச் சமூகத்தில் பழையதை அழிப்பதாக வர்க்கப் போராட்டம் அமைந்திருந்தது; திணை அரசியலில் அதிகாரத்தை

முழுச் சமூக சக்திகள் கைமாற்றுவதன் வாயிலாகவே அமைப்பு மாற்றம் ஏற்படுகிறது; இங்கு சமூக மாற்றம் வர்க்கப் போராட்டமாக அமையாத அதேவேளை போராடிய இரு சமூகச் சக்திகளினுள்ளும் (சாதி/தேசம்) வர்க்கப் போராட்டம் நிலவுகின்றமையை மீள வலியுறுத்துவோம்!

தெளிவாக எதிரியை இனங்கண்டு அதனை ஒழித்துக் கட்டுவது என்ற வர்க்க அரசியல்போல ஒற்றைப் படைத்தன்மை இங்கு இல்லை. சாதி வெறியரை எதிர்க்கிறோம் எனக்கூறி ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு சாதிக்கு எதிராக போர்க்குரல் கொடுப்பது முதலாளித்துவத்துக்கு எதிராக முழங்குவது போல அமைய இயலாது. அந்தச் சாதியில் எம்மோடு ஒன்றிணைய உள்ள வர்க்கசக்தி அதனுள்ளே வர்க்கப் போராட்டத்தை நிகழ்த்தியபடி உள்ளது என்பதை மனங்கொள்ளவேண்டும். இவற்றை உள்வாங்கி இயங்குகிறவர்களை சாதிமோதலில் வீரங்காட்டி சுரண்டல்முறை நீடிக்க உதவுகிறவர்கள் பல்வேறு அடைமொழிகளில் கொச்சைப் படுத்துவதைப்புறந்தள்ளியவாறு மக்கள் மத்தியில் இயங்க இயலுமாயின் இங்கு மார்க்சிச - லெனினிச - மாஓசேதுங் சிந்தனையின் வளர்ச்சியேற்படும்.

இல்லையெனில் இத்தகைய வேறுபட்ட வரலாற்றுச் செல்நெறியை எடுத்துக்காட்ட நாதியற்ற இன்றைய தமிழின் இருப்பு தொடர்ந்தும் இருக்குகைக்குள் மண்டிப்போக நேரும். கிறிஸ்து சகாப்தம் முதல் 13ம் நூற்றாண்டுவரை வீச்சுடன் இயங்கிய ஒரு இனம், இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் - விவசாயிகளினதும் தொழிலாளர்களதும் போராட்டத்தில் கொம்யூனிஸ்ட்டுகளின் அர்ப்பணிப்பு - ஓக்டோபர் 21 எழுச்சி என்பவற்றால் அவ்வப்போது ஒளிவீச்சுகளைப் பெற்ற இனம், இன்று அழியும் மொழிகளின் பட்டியலில் ஒன்றாக இடம்பெற இயலுமாகியிருப்பது செயற்பட முனைவோர் திசையிழந்து இயங்குவதும் ஏனையோர் அந்நிய மோகங்களில் மூழ்கியிருப்பதும் காரணமாக என்பதை ஏற்றாக வேண்டும்.

அவ்வகையில் திணை அரசியல் இயங்கிய தமிழ் மண் உலகுக்கு அதனை எடுத்துக்காட்டத் தவறினால் கூட, தென்னமெரிக்க நாடுகள் 21ம் நூற்றாண்டுக்கான சோசலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் எனும் வடிவத்தில் இந்த வேறுபட்ட அரசியல் வடிவத்தை வெளிப்படுத்தியபடி மார்க்சியத்தை விருத்தி செய்துவிடும். உலக மக்கள் இன்றைய சிதைவுகளிலிருந்து மீண்டு புதிய பண்பாட்டுக்கான வாழ்வை இதன் வழியே எட்டுவதற்கான வாய்ப்புத்தான் இப்போதுள்ள நிலையில் நம்பிக்கை அளிப்பதாக உள்ளது. “நாமும் நமக்கென்றோர் நலியாக் கலையுடையோம்” என்ற எமது வரலாறு படைத்த முன்னோர் அடிச்சுவட்டில் முன்னேறும் படைப்புக்கம் கொள்ளுவோமாயின் புதுவரலாறு படைக்கும் ஆற்றலை மீட்டெடுக்கும் வாய்ப்பும் எம்மிடமுள்ளது.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

திணை அரசியல்

சமூக மாற்ற முன்னெடுப்பில் வர்க்க அரசியல் இன்று எதிர்நோக்கியுள்ள சிக்கலைத் திணை அரசியல் எவ்வாறு தீர்த்து வைக்கும்?

ஒரு பிராந்தியத்துக்கான திணை (ஆதிக்க சாதி / ஏகபோக மூலதனம்) ஏனைய பிராந்தியங்களின் திணைகள் (ஒடுக்கப்பட்ட சாதி - தேசம்) மீது மேலாதிக்கம் புரிந்து சுரண்டுவதும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும் திணை அரசியலின் பேசுபொருள்!

மருதத் திணையின் மேலாதிக்கத்தால் உருவான வேளாண்மைச் சாதி பிராமணியத்தை உள் வாங்கிய போதிலும் தனக்கான தனித்தத்துவ நெறியை வகுத்துக் கொண்டமை கவனிப்புக்குரியது.

திணை அரசியலில் சமூக மாற்றம் கூர்மையான அரசியல் புரட்சி வாயிலாக அன்றிப் பண்பாட்டுப் புரட்சியூடாக நடப்பது ஏன்?

திணை அரசியலில் மார்க்சியப் பிரயோகம் எவ்வாறு அமைய இயலும்?

ISBN 978-955-41109-3-9

அகரம் பிறிண்டேஸ்
024 222 3772